

Ἐπισκόπου Πέτρας Μακαρίου

1973 – 2003

30 ἔτη

ἐκκλησιαστικῆς πορείας

Δοκιμασία - Αἰχμαλωσία - Λύτρωσις

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
2003**

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Ἡ Ἀ' Οἰκουμένηκή Σύνοδος
Μιχαήλ Δαμασκηνοῦ
16ος αἰών, Ἡράκλειο, Κρήτη

© ἹΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ 57006 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 23960 51331

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ θέτομεν εἰς κυκλοφορίαν τήν ταπεινήν παροῦσαν εἰσήγησιν, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη εἰς τήν Πανελλαδικήν Ἱερατικήν Σύναξιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας κατά τήν 25ην Ἀπριλίου (8ην Μαΐου) 2003.

Ἡ ἔκδοσις ταύτη γίνεται μετά, καί ὄχι πρό τῆς Συνάξεως, διά τόν λόγον ὅτι, καθώς ἐξήγησα καί τότε, ἐπεδίωξα καί ἐζήτησα ἀπό ὅλους τούς συμπαρασταμένους ἀγίους ἀδελφούς τάς τυχόν παρατηρήσεις καί διορθώσεις των δι' ὅσα ἴσως - ἐξ ἀγνοίας βεβαίως καί οὐχί ἐκ κακῆς προθέσεως - δέν ἐξιστόρησα ὀρθῶς. Διεπίστωσα δέ μέ μεγάλην μου χαράν, ὅτι οὐδεῖς μοι ὑπέδειξε κάτι σημαντικόν χρῆζον διορθώσεως, ἀντιθέτως πλεῖστοι (ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετοί ἐζήσαν τά περισσότερα ἐξιστορούμενα) ἐξέφρασαν μοι τήν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν των διά τό «ἄψογον» τῆς εἰσηγήσεως.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

Ἡ παροῦσα εἰσήγησις ἀποτελεῖ μόχθον καί ἀνένδοτον ἐργασίαν τουλάχιστον τεσσάρων μηνῶν, μέ ἕναν καί μόνον ἀντικειμενικόν σκοπόν: τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἀνοθεύτου ἀληθείας καί τῆς εἰλικρινεστάτης καί ἀνιδιοτελοῦς ἐξιστορήσεως τοῦ θέματος πού ἡ ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος ἀνέθεσεν εἰς τήν ἐμήν εὐτέλειαν, πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Διά τοῦτο ἠναγκάσθη ὅπως ἀνατρέξω καί ἐξερευνήσω φιλοπόνως σχεδόν ἀμέτρητον ἀριθμόν ποιικίλης μορφῆς Ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων ὄχι μόνον

ἡμετέρων, ἀλλά καί Νεοημερολογιτικῶν, τῆς τελευταίας 40ετίας, ὥστε καί νά ἀνασύρω, καί νά ἀποδείξω ὅσον τό δυνατόν πληρέστερα τήν ἀντικειμενικήν ἀλήθειαν. Ἀσφαλῶς παρέλειψα ὠρισμένα ἐπί μέρους γεγονότα, τά ὁποῖα δέν συμβάλλουν εἰς τό ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως, ὥστε νά μή γίνῃ καί ἀτελείωτη ἡ εἰσήγησις.

Ἡ παροῦσα ἐκδίδεται ὡς Ἱστορική κατάθεσις, καθότι μεγάλη καί σημαντική καί βασισιμένη εἰς πλῆθος ἐγγράφων ἀποδείξεων, ὥστε νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον μελέτης καί προβληματισμοῦ δι' ὅλους, εἰδικά δέ διά τούς Ἐπισκόπους καί Ἱερεῖς μας, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων μοῦ τήν ἐζήτησαν γραπτῆν.

Δηλώνω δέ καί γραπτῶς ἄνευ περιστροφῶν, ὅτι ἅπαντα τά ἐνταῦθα κατατιθέμενα δέν ἐγράφησαν μέ σκοπόν ἐξυπηρετήσεως κάποιας ἰδιοτελείας ἢ αὐταρέσκου συμφέροντος, ἀλλά ἀποτελοῦν ἀμετάθετον πιστεύω μου καί βαθείαν συνειδησιακήν μαρτυρίαν, ἀνεξαρτήτως τῶν ὁποίων ἐξελίξεων ὑπάρξουν εἰς τά Ἐκκλησιαστικά μας δεδομένα. Παραμένω φυσικά πάντοτε ἀνοικτός καί πρόθυμος εἰς ὁποιαδήποτε ὑπόδειξιν-διόρθωσιν παρά παντός Πιστοῦ, βάσει ὁμως ἀπτῶν ἀποδείξεων καί γεγονότων, σχετικά μέ τά ὅσα σύν Θεῷ ἀγίῳ ἐξιστορῶ.

Εἰλικρινά αἰσθάνομαι συνειδησιακῶς ἀναπαυμένος - ἄν καί πνευματικῶς κεκοπιακῶς τά μέγιστα - διότι διά τῆς παρουσίας ἔφερα εἰς αἴσιον πέρας τό ἀνατεθέν μοι ἔργον, ὑπηρετῶντας τόν Θεόν καί τήν Ἁγίαν Τοῦ Ἐκκλησίαν, καί οὐδένα ἕτερον.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς καί ζητῶ συγγνώμην πού ἐκούρασα τούς ἀγαπητούς μου ἐν Χριστῷ

ἀδελφούς ἀχροατάς, οἱ ὅποιοι ὑπέμειναν τὴν βωρον(!)
ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀναγκαίαν ἀγόρευσίν μου.

Τελειῶνω δέ μέ τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν, ὅπως ὁ
ἅγιος Θεὸς ἡμῶν μὴ ἐπιτρέψει ποτέ πιά νά ἀσχο-
ληθῶμεν μέ παρελθοντολογίας ἀφαιμάζοντας πάσας
ἡμῶν τάς δυνάμεις, ἀλλά προχωρήσωμεν δυναμικά
καί ἐν αὐταπαρνήσει εἰς τὴν θεάρεστον οἰκοδομήν τοῦ
τε παρόντος καί μέλλοντος, τά ὅποια τόσον πολλὰ
ἀπαιτοῦν ἐξ ἡμῶν, ἔχοντες πλήρη συνείδησιν τῆς ταυ-
τότητος καί τῆς πολυμόρφου εὐθύνης μας, ὡς καί τῶν
ἀναγκῶν καί κενῶν πού καλούμεθα ὡς ποιμένες νά
ἱκανοποιήσωμεν καί πληρώσωμεν, κατέχοντες δέ πά-
ντοτε ὡς γνώμονα τῶν πράξεών μας τάς ἐξῆς σοφάς
ρήσεις τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στου-
δίτου:

« Ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διέμεινεν ἄτρωτος, κἄν
καί μέ πολλές ἐπιθέσεις προσεβλήθη, καί αἱ πύλαι
τοῦ ἄδου δέν δύνανται νά τὴν νικήσουν. Οὔτε ἀνέ-
χεται νά ἐνεργήσῃ καί νά εἶπῃ κάτι ἐναντίον τῶν κα-
θορισθέντων ὄρων καί νόμων, κἄν καί πολλοί ποι-
μένες ποικιλοτρόπως ἔγιναν ἄφρονες· καθότι καί Συ-
νόδους ὠργάνωσαν μεγάλας καί παμπληθεῖς, καί
Ἐκκλησίαν Θεοῦ ὠνόμασαν τούς ἑαυτούς τους· καί
φαινομενικῶς ὑπέρ τῶν Κανόνων ἐφρόντισαν, ἀληθῶς
ὁμως κατά Κανόνων κινούμενοι...

Σύνοδος λοιπόν, Δέσποτα, δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ σύ-
ναξις Ἱεραρχῶν τε καί Ἱερέων, κἄν καί πολλοί εἶναι.
Διότι λέγει ἡ Γραφή· «Κρείσσων εἰς ποιῶν τό θέλη-
μα τοῦ Κυρίου, ἢ μύριοι παραβαίνοντες» (Σοφ. Σειρ.
ιστ', 3). Ἀλλά ἡ ἐν ὀνόματι Κυρίου σύναξις, ἐν τῇ
εἰρήνῃ καί φυλακῇ τῶν Κανόνων· καί τό δεσμεῖν καί

λύειν ὄχι ὅπως τύχει, ἀλλ' ὡς ἀρμόζει τῇ ἀληθείᾳ καί τῷ Κανόνι καί τῷ μέτρῳ τῆς ἀκριβείας....

Καί ἐξουσία δέν ἔχει δοθεῖ τοῖς Ἱεράρχαις δι' οὐδεμίαν παράβασιν Κανόνος, παρά μόνον τό νά ἀκολουθοῦν ὅσα ἔχουν ὀρισθεῖ καί νά ἔπονται εἰς τά ὀρθῶς προηγηθέντα...

Εἶναι ἀδύνατον λοιπόν, εἶναι ἀδύνατον ὦ Δέσποτα καί ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὅποι-αδήποτε ἑτέρα νά ἐνεργήσῃ κάτι ἐναντίον τῶν καθορισθέντων νόμων καί Κανόνων. Ἄλλοιῶς, ἐάν ἐπιτραπῇ τοῦτο, κενόν τό Εὐαγγέλιον, εἰς μάτην οἱ Κανόνες· καί ἕκαστος κατά τόν καιρόν τῆς ἰδικῆς του Ἀρχιερωσύνης, ἐπειδή ἐπιτρέπεται εἰς αὐτόν νά ἐνεργῇ ὡς θέλει μετά τῶν σύν αὐτῷ, ἅς γίνῃ νέος Εὐαγγελιστής, ἄλλος Ἀπόστολος, ἕτερος νομοθέτης.

Ἄλλ' ὄχι, οὐδαμῶς. Διότι ἔχομεν παραγγελίαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ὅποιον δογματίζῃ ἢ προστάσῃ ἡμᾶς νά ἐνεργοῦμε ἐναντίον αὐτῶν πού παρελάβομεν, ἐναντίον αὐτῶν πού ὀρίζουν οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιρούς ἁγίων Συνόδων γενικῶν τε καί τοπικῶν, αὐτόν νά μή τόν δεχώμεθα, μηδέ νά τόν θεωροῦμεν ὡς Ὁρθόδοξον, καί ἀποφεύγω νά εἶπω τόν βαρύν λόγον πού ὁ Ἀπόστολος εἶπεν....», δηλαδή τό «ἀνάθεμα ἔστω»*.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
† Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας Μακάριος

* Ἀπό τήν κδ' ἐπιστολήν Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου «Θεοκτίστῳ Μαγίστρῳ» ἐκδ. Ὁρθ. Κυφέλης 1987, σελ. 107-8, εἰς ἀπλήν μετάφρασιν.

1973 - 2003

30 Ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς πορείας
Δοκιμασία - αἰχμαλωσία - λύτρωσις

*Πανιερώτατε Ἅγιε Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνό-
δου,
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί, συνεπίσκοποι,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ διακονία,
Ὅσιώτατοι μοναχοί, ἐκπρόσωποι τῶν ἀπολειφθέντων
πρεσβυτέρων καί διακόνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,*

Χριστός Ἀνέστη!

Ὁ Ἅγιος Θεός ἡμῶν γνωρίζει πόσον πνευματικῶς
εὐφραίνομαι καί δοξάζω τό μεγαλοπρεπές ὄνομά Του
διά τήν εὐκαιρίαν τῆς σημερινῆς μας ἐν ἀγάπῃ καί
ἀληθείᾳ συναθροίσεως!

Εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, νά μᾶς ἀξιῶνη πιό
συχνά νά ἀπολαμβάνομεν ἀλλήλους εἰς κοινάς συνά-
ξεις, συσχεπτόμενοι διά τήν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ὑπέρ
τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος.

Καί κατ' ἀρχάς μέν ἐπιθυμῶ, ὅπως εἰλικρινῶς
εὐχαριστήσω τήν ἀγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον τῆς

Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἡ ὁποία περιέβαλε τὴν ταπεινότητά μου μέ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν τιμὴν, ὥστε νά εἰσηγηθῶ τό σημαντικώτατον θέμα μας, περί τῶν γεγονότων τῆς τελευταίας τριακονταετίας εἰς τόν Ἐκκλησιαστικόν μας χῶρον.

Ἐπικαλοῦμαι τάς θεοπειθεῖς εὐχάς ὑμῶν, ἅγιοι ἀδελφοί καὶ συνιεράρχαι, προκειμένου νά φέρω σύν Θεῷ εἰς αἴσιον πέρας καὶ πρὸς οἰκοδομήν τῆς Ἐκκλησίας τό ἀκανθῶδες καὶ πολυσύνθετον ἀντικείμενον τῆς παρούσης εἰσηγήσεως.

Ἐπειδὴ δέ περί Ἐκκλησίας ὁ λόγος, περί Ἀρχιερέων, Συνόδων καὶ Συνοδικῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεων, ἐπιτρέφατέ μοι νά εἶπω ἐν πρώτοις ὀλίγα τινά περί τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν, οὐχί διὰ ἰδικῶν μου λόγων καὶ συλλογισμῶν, ἀλλά δι' αὐτῶν πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἡ εὐσεβὴς Παράδοσις μᾶς ἔχουν παραδώσει.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐκκλησία, μᾶς διδάσκει ἡ πανορθόδοξου κύρους ὁμολογία τοῦ ἁγιωτάτου Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, εἶναι ὅλοι καί μόνοι οἱ Πιστοί, οἱ πιστεύοντες καί ὁμολογοῦντες ὀρθῶς τήν ἀμώμητον Πίστιν, τήν παραδοθεῖσαν, κηρυχθεῖσαν τε καί ἐρμηνευθεῖσαν ὑπό τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων αὐτῶν Ἁγίων Πατέρων, καί τῶν Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων. Καί ἄν ἀκόμη εἶναι οἱ Πιστοί ὑπεύθυνοι δι' ὁποιαδήποτε ἁμαρτίας, μόνον ὁμῶς διά τοῦτο, διά τό ὅτι δέν ἔπεσαν εἰς ἀπόγνωσιν καί κατέχουν τήν εὐσεβῆ Πίστιν, διά τοῦτο καί εἶναι μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί γνωρίζονται, ὑπό τῆς ὁποίας καί κρίνονται καί ὀδηγοῦνται εἰς μετάνοιαν¹.

Τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κεφαλή καθολική εἶναι αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν, καί αὐτός κρατῶν τό πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας πηδαλιουχεῖ διά τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν διαδόχων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὀδηγῶν διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτήν «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν²». Διά τοῦτο εἰς τάς ἐπί μέρους τοπικάς Ἐκκλησίας ὡς ὁρατάς ἀρχάς καί κεφαλάς ἔθεσε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τούς Ἐπισκόπους, κατά τόν οὐρανοβάμο-

1. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ὁμολογία, κεφ. ια'

2. αὐτόθι κεφ. ι' καί Ἰωάν. ιστ', 13.

να Ἀπόστολον Παῦλον³, ποιμαίνοντας τό λογικόν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον.

Κατά Ἀποστολικήν παράδοσιν⁴, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι συναθροιζόμενοι εἰς Συνόδους ἐπιλύουν τά ἐκάστοτε ἀναφύομενα δογματικά, πνευματικά καί διοικητικά προβλήματα καί θέματα, συζητοῦντες καί ἀποφασίζοντες μετά φόβου Θεοῦ, ἄνευ πάθους, ἰδιοτελείας καί βίας, ἀλλά μέ τήν φώτισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τό Ἀποστολικόν: «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν⁵». Πλήν κέκτηνται ἐξουσίαν οὐχί ἀπολελυμένην καί ἰσχύν οὐχί ἀπεριόριστον, ἀλλ' ὀφείλουν νά κινοῦνται ἐντός τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί Παραδόσεων.

Εἰς οἰανδήποτε ἐναντίαν περίπτωσιν, ὡς σοφώτατα συνοψίζει ὁ Σέρβος μακαριστός Κανονολόγος Ἐπίσκοπος Νικόδημος Μίλας,

«πᾶσα ἐπίσκοπική διάταξις εἶναι ἄκυρος καί μηδέν, καί οὐδεὶς ἔχει χρέος νά λαμβάνη αὐτήν πρό ὀφθαλμῶν, ἐάν αὕτη ἦ ἐναντία τοῖς κανόσιν· ἐάν περιέχη τι, περί οὗ οἱ Κανόνες οὐδέν διαλαμβάνουσιν· ἐάν μή ἐκφράζη ὅσα ἐν ταῖς τοπικαῖς Σύνοδοις καθωρίσθησαν καί ὡς θεσμοὶ ἀνεκηρύχθησαν· καί τέλος, ἐάν ἀντιστρατεύηται τοῖς πολιτικοῖς νόμοις, τοῖς μή ἐναντίοις οὖσι τῷ πνεύματι τῆς Ἐκκλησίας⁶».

3. αὐτόθι καί Πράξ. κ', 28.

4. βλ. Πράξ. ιε', 6-29 καί λζ' Ἀποστολικός Κανών.

5. βλ. αὐτόθι.

6. βλ. «Τό Ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον» 1906, σελ. 648.

Διά τούτο καί ὁ Ἁγιώτατος Δοσίθεος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀναφωνεῖ μετά βεβαιότητος:

«Τά παρά Κανόνας οὐ μόνον ἀνίσχυρά εἰσιν, ἀλλά καί ὡς ἀνόσια καί βδελυκτά καταφρονοῦνται καί ἀποσκυβαλίζονται⁷»,

δηλ. ἀπορρίπτονται οἰκτρῶς. Ὁθεν καί ἀντικανονική καί ληστρική ψευδοσύνοδος καλεῖται ἡ τοιαῦτα ἀποφασίζουσα.

Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐδέν ἀλάθητον ἰσχύει δι' ἀπολύτως οὐδένα, ὅσον ὑψηλῆς θέσεως καί ἂν οὗτος εἶναι καί συνεπῶς, ἐκ τῶν προτέρων οὐδεμία Ἀρχιερατική ἢ Συνοδική ἀπόφασις εἶναι κανονική καί νόμιμος, ἀλλά μόνον ἔάν ἐξεταζομένη ἱεροκανονικῶς, εὐρίσκεται σύμφωνος μέ τά παραδοθέντα ἡμῶν ὑπό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί Πατέρων.

Ἐπιθυμοῦμεν ἐξ ἀρχῆς νά τονίσωμεν αὐτό πούρητῶς καταθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, καί πρό αὐτοῦ αὐτή ταῦτη ἡ αἰωνόβιος πρᾶξις τῆς Ὁρθοδοξίας καί τό ὁποῖον καταθέτει στό Ἱερό Πηδάλιον ὅτι:

«Πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανῶν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ⁸».

Προσέξατε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κρατήσατε εἰς τήν μνήμην σας τό λεγόμενον: **Οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια, οὔτε ἐξουσία βεβαιοῖ** καί καθιστᾷ τό ἀντι-

7. α' βιβλίον 12βίβλου, ἐσχάτη παράγραφος.

8. «Προλεγόμενα περί τῶν Ἱερῶν Κανόνων», εἰς τήν ὑποσημείωσιν ιδ'.

κανονικόν κανονικόν καί τό παράνομον νόμιμον, ἀλλά Ὁρθόδοξος Σύνοδος κανονικῶν καί εὐσυνειδήτων Ἐπισκόπων ἐλθοῦσα, ἀκυρῶνει καί ἀθετεῖ τά ἀντικανονικῶς κατὰ τό παρελθόν ἀποφασισθέντα, ἔστω καί ἂν ταῦτα ἴσχυσαν διά κάποιον χρονικόν διάστημα, λόγῳ τῶν τότε περιστάσεων.

Ὡς παράδειγμα σκεφθεῖτε τήν κατάστασιν τῆς αὐθαιρέτως ἐν ἔτει 1833 «ἰδρυθείσης» Ἑλληνικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας, καθῶς ἀναλύει ὁ ὁμολογητής Πρωτοπρεσβύτερος πατήρ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, ὁ ἐξ Οἰκονόμων,

«αὐτή ἡ σύστασις αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶς ὑπῆρχεν ἄκυρος καί ἀνυπόστατος, ὑπ' αὐτῶν τῶν θείων Κανόνων καθαιρουμένη, διό καί δι' ὅλης δεκαεπταετίας διετέλεσεν ἀπαράδεκτος παρά πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν Ὁρθοδόξων, πρὸς ἃς οὐδεμίαν εἶχε κοινωνίαν ἡ Σύνοδος. Ὡφείλε λοιπόν ἐξαιτησασθαι τήν κατὰ Κανόνας σύστασιν αὐτῆς...»,

ὡς ὄντως καί ἐγένετο τῷ 1850⁹.

Διά ταῦτα καί ἡ Δ' Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τήν δ' πρᾶξιν αὐτῆς, συζητοῦσα περί ἀντικανονικῆς θεσπίσεως νέων μητροπολιτικῶν ὁρίων πού εἶχε γίνει πρό ἀρκετῶν ἐτῶν, ἀκύρωσε τά ἀντικανονικά, ἀπάντων τῶν Ἐπισκόπων βωόντων: **«Κατά τῶν Κανόνων πραγματικόν (πρᾶξις πολιτειακή δηλ.) μηδέν ἰσχύσει. Οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων κρατεῖτωσαν...**

9. «Σωζόμενα» τόμ. γ', σελ. 397 καί τόμ. β', σελ. 523-569.

Οὕτω γάρ καί ἡ Πίστις φυλάττεται καί ἐκάστη Ἐκκλησία ἔξει τό ἀσφαλές¹⁰».

Ἐχρυνα ἀπαραίτητον νά ἀρχίσει ἡ ταπεινή εἰσήγησις μου μέ ταύτας τάς Πατερικάς ρήσεις καί παρακαταθήκας, διά νά ἔχωμεν αὐτάς ὡς γνώμονα καί ὀδηγόν τῆς κρίσεως τῶν γεγονότων πού θά ἱστορήσωμεν.

Θά ἤθελα, εἰσερχόμενος εἰς τό θέμα μου, νά ζητήσω ἐκ τῶν προτέρων συγγνώμην ἀπό ὅσους ἀγίους ἀδελφούς στενοχωρήσω ἴσως μέ τά ὅσα θά ἀναφέρω, εἰς τά ὅποια ἔλαβαν καί αὐτοί μέρος. Διότι ἀναδεξάμενος τό βῆμα τῆς παρούσης εἰσηγήσεως καί ἀναβαίνοντας εἰς τό βῆμα τοῦτο, ἀπεφάσισα νά εἶπω τήν ἀλήθειαν καί μόνον τήν ἀλήθειαν, διά τήν ὅποιαν ἄλλωστε καί τό συνέδριον τοῦτο συνεκλήθη, μή χαριζόμενος εἰς πρόσωπα καί πράγματα.

Εἶμαι δέ ἔτοιμος ἄν, ἄθελά μου βέβαια, ἀδικήσω κάποιον μέ τήν, βάσει ὅσων γνωρίζω ἀναφοράν μου, νά ἀποδεχθῶ κάθε ὑπόδειξιν στηριζομένην εἰς ἀπτάς ἀποδείξεις καί μαρτυρίας πού τυχόν ἀγνοῶ, καί νά ἀποκαταστήσω τήν ἀλήθειαν.

Η ΠΡΟ ΤΟΥ 1979 ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Εἰς τήν τελευταίαν τριακονταετίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, σεβαστοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί, συναντῶμεν τέσσερεις σταθμούς-ὁδοδείκτας

---

10. Πρακτικά Σπ. Μήλια, τόμ. β', σελ. 152.

θά λέγαμεν, εἰς τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρῶτον, τὰς ἀποκηρύξεις τοῦ 1979.

Δεύτερον, τὴν γενικὴν ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων τοῦ 1985.

Τρίτον, τὴν καθάρεισιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου κ. Χρυσοστόμου κατὰ τὸ 1985-'86.

Τέταρτον, τὸν χωρισμὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1995.

Πρὸ τοῦ 1979 ἔχομεν μίαν ἀντιφατικὴν κατάστασιν.

Λέγομεν ἀντιφατικὴν, διότι διὰ μὲν τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καινοτόμους Νεοσημερολογίτας, αὕτη ἀπελάμβανε σεβασμοῦ καὶ κύρους καὶ ἀξίας ἀντιπροσωπεύσεως, διὰ δὲ τοὺς ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, αὕτη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐκλυδωνίζετο ἐσωτερικῶς μέ ποικίλας δοκιμασίας, ἀντεγκλήσεις καὶ πειρασμούς.

Οὕτως, ἐνῶ οἱ καινοτόμοι ἐβυθίζοντο ὀλοὴν περισσότερον εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, πολλοὶ Νεοσημερολογῖται κατέφευγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ὑπῆρχον δὲ τότε μόνον δύο «μερίδες» Γ.Ο.Χ., ἡ ἡμετέρα, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ ἡ τῶν λεγομένων Ματθαϊκῶν. Ἡ σοβαρότητα καὶ δυναμικότητα πού διέκρινε τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἶχε ἐπιφέρει πολλοὺς καρπούς. Ἐπετεύχθη ἡ συνταγματικὴ ἀναγνώρισις τῶν λατρευτικῶν μας καθηκόντων·

- ἡ ἀποτροπὴ τοῦ Ἱερωνυμείου διωγμοῦ κατὰ τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν καὶ καθιδρυμάτων·

- ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς κανονικότητος τῶν

χειροτονιῶν μας ὡς καί τῆς συστάσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν·

- ἡ σύναψις ἀδελφικῶν ἐν Χριστῷ σχέσεων μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς ὑπό τόν Ἁγιώτατον Μητροπολίτην κυρόν Φιλάρετον·

- ἡ καταχώρησις τῶν τελουμένων Ἱερῶν Μυστηρίων ἡμῶν εἰς τά ληξιαρχεῖα τοῦ κράτους·

- ἡ δυναμική παρέμβασις τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς μείζονα κοινωνικά θέματα ὡς εἰς τό αὐτόματο διαζύγιον, δι' ἐπισήμων παραστάσεων ἐνώπιον τῶν κρατικῶν ἀρχῶν·

- ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς Ἱεράς Συνόδου μέ χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων τό 1971, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παϊσίου Εὐθυμιάδη εἰς Ἐπίσκοπον Εὐρίπου, Χρυσοστόμου Κιούση εἰς Ἐπίσκοπον Θεσσαλονίκης, Καλλινίκου Χανιώτη εἰς Ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ, Ἀκακίου Ντούσκου εἰς Ἐπίσκοπον Καναδά· καί τό 1973 τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἀντωνίου Θανάση εἰς Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος καί Γαβριήλ Καλαμισάκη εἰς Ἐπίσκοπον Κυκλάδων·

- ἡ ἀνάπτυξις εἰς τό ἐξωτερικόν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος μέ ἴδρυσιν ἐξαρχειῶν·

- ἡ οἰκονομική καί διοικητική ἐνδυνάμωσις τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν·

- ἡ οἰκονομική ἐξ αὐτοῦ βοήθεια εἰς ἔχοντας ἀνάγκην Κληρικούς μας·

- ἡ ἀνέγερσις πλείστων Ἱερῶν Ναῶν, αἰθουσῶν καί ἰδρυμάτων, καί

- ἡ γενική ἀνάδειξις καί ἐπικύρωσις τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἄμυδράν εἰκόναν τῆς συνόλου ἀναπτύξεως διαπιστώνει ὁ εὐσεβής, ἀναδιφώντας εἰς τὰ τεύχη τοῦ ἐπισημοῦ ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού περιγράφουν τήν κατ' ἔθος ἐν Πειραιεῖ κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τήν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ὅπου συναντᾷ ἐνθουσιώδεις λαοθαλάσσας καί μεγαλοπρεπεῖς τελετάς Πανελληνίου προβολῆς!

Ὅμως, ταυτόχρονα τὰ ἐσωτερικά προβλήματα δέν ἦσαν οὔτε ὀλίγα, οὔτε μικρά.

Ἀπό τό 1970 ὁ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων παλαιότερων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας Ἀκάκιος, διεμαρτύρετο καί διεχώριζε τήν θέσιν του, μέ ἀφορμήν κυρίως τήν ἀπρόσεκτον πρόσληψιν μόλις δύο ἢ τριῶν Κληρικῶν ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Εἶναι ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἐποχῆς διά τήν πολυπαθῆ Ἐκκλησίαν μας πού κλιμακώνεται τό 1973-'74, ὅπου ὠρισμένοι Ἐπίσκοποι τῆς διαχωρίζονται καί φατριάζουν ἐπικαλούμενοι «κάθαρσιν», κατηγορῶντας συνάμα καί ὀλιγοστούς ἐξ ἀρχῆς ἡμετέρους Κληρικούς, ἄνευ ὁμως ἰκανῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων πολλάκις, γεγονός πού ἐπικαλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μή θέλων νά προχωρήσῃ μέ ἀνεπαρκεῖς διαδικασίας εἰς τιμωρίαν τινός.

Εἰς τόν Μητροπολίτην Ἀκάκιον σταδιακά προσκολλοῦνται ἀπό τό 1973 οἱ ἀπό τοῦ 1971 χειροτονηθέντες Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) καί Κυκλάδων Γαβριήλ, ἐδρεύοντες ἀμφοτέρω οὐχί εἰς τάς Ἐπισκοπᾶς των, ἀλλά εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ γυναικεῖα Μοναστήριά των!

Ἀπό τὰς ἀρχὰς τοῦ 1974 ἡ ἐσωτερικὴ διαμάχη ἐντείνεται.

Οἱ ὡς ἄνω τρεῖς Ἐπίσκοποι αὐτοεμφανίζονται ὡς νέοι «τρεῖς Ἱεράρχαι», ἐπικαλούμενοι ὅτι θὰ διασώσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰδικὰ ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος εἰς ἐπίλεκτα μέλη - εἰδικούς συνεργάτας τῆς Μητροπόλεώς του (ἀδελφούς Λάσκαρην Χατζηγιαννάκη, Βασίλειον Μπύρον, Ἀλέξανδρον Καλόμοιρον κ.ἄ.), ἀρχίζει νὰ διαδίδῃ ὅτι οἱ νέοι «τρεῖς Ἱεράρχαι» θὰ ἀποκηρύξουν τὴν ὑπόλοιπον Ἱεραρχίαν καὶ θὰ προχωρήσουν εἰς ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἠθικὴν κάθαρσιν καὶ ἐξυγίανσιν αὐτῆς.

Τὴν ὁρμὴν τῶν ἐπιδόξων νεοκαθαρῶν ἀνακόπτει μία ἔγγραφος καταγγελία πολλῶν ἀδελφῶν ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1974, οἱ ὅποιοι ἐπικαλοῦνται καὶ ἄλλας ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (διαμονὴν του εἰς Ἀθήνας, εἰδικὴ φιλίαν καὶ συνεργασίαν μεθ' ἑνὸς μόνου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, φιλοσοικουμενιστικὰς κινήσεις), καὶ τονίζουν ὅτι παρόλον πού τόν εἶχαν δεχθεῖ εὐχαρίστως ὡς Μητροπολίτην τους, αὐτός τοὺς ἀπώθεῖ μέ τὴν ἀνεύθυνον καὶ ὑπερήφανον συμπεριφορὰν του, «δάκνων ἀντὶ νὰ ποιμαίνῃ, σκανδαλίζων ἀντὶ νὰ στηρίξῃ...»!

Κατὰ τὴν ἴδιαν περίοδον ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος ἀρνεῖται νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογιακὴν Ἐγκύκλιον τῆς 5ης Ἰουνίου 1974, γνωστῆς ὡς «**Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν**», παρόλον πού ἡ Ἱερά Σύνοδος τὸν ἀνέμενεν ἐπὶ ἓν ὄλο-

κληρον ἔτος (ἀπό τό 1973) διά νά συμμορφωθῆ μέ τήν ὀρθήν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτως ἡ Ἱερά Σύνοδος ὡς εἶχε καθῆκον, «διέγραφε τοῦτον ἀπό μέλους αὐτῆς, καί ἤρεν ἀπ' αὐτοῦ τήν ἐξαρχίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν Ἀμερικῇ¹¹».

Μέ τήν Ἐγκύκλιον αὐτήν διεφώνησαν καί ἐπετέθησαν κατ' αὐτῆς καί μερικοί Κληρικοί μας, διχάζοντες τήν ὁμοφωνίαν, παρόλον πού αὕτη ἀπλῶς ἐπανελάμβανε τήν παγίαν ὁμολογιακήν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς παρελάβομεν αὐτήν ἀπό τοῦ ὁμολογητοῦ Πρωθιεράρχου μας πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου. Καί εἰς αὐτούς δέ τούς Κληρικούς ἠναγκάσθη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅπως ἐπιβάλλῃ κυρώσεις.

Δυστυχῶς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε καί εἰς ἄλλας περιπτώσεις διαφοροποιεῖτο ἀπό τό ὑπόλοιπον σῶμα τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ἦλθε εἰς Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μέ τόν ἐκτός τῆς ὀρθῶς ὁμολογίας καί Ἐκκλησίας εὐρισκόμενον Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον. Ὅμοίως ἐπραξαν καί οἱ Μητροπολίται Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) καί Κυκλάδων Γαβριήλ, παρόλον πού καί οἱ τρεῖς εἶχαν υπογράψει τήν Ἐγκύκλιον τοῦ «οὕτω φρονοῦμεν». Τούς ἔνωσεν ὁμως ἡ ἀντίδρασις κατά τῆς Ἱεραῆς Συνόδου!

Ἀπό δέ μίαν ἐπιστολήν τοῦ 1986 τοῦ μακαριστοῦ ἱερέως π. Ἀντωνίου Παπακαλουσίου, ἐφημερίου τότε τῆς Λαρίσης, προσχειμένου εἰς τόν Μητροπολίτην

---

11. βλ. φυλλάδιον «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν» σελ. 9 καί «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 707, σελ. 16.

Ἀκάκιον, πληροφορούμεθα, ὅτι οἱ τέσσερεις ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς εἶχαν ἀναθέσει εἰς τόν γνωστόν Νεοσημρολογίτην «θεολόγον» Ἀθανάσιον Σακαρέλλον τήν ἀνασκευήν τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία καί ὠλοκληρώθη μὲν, ἀλλά δέν ἐδημοσιεύθη τελικῶς, οὐδέ κατετέθη¹².

Ὅμως ἡ φατρία εἶχε δημιουργηθεῖ.

Εἰς κοινήν «Ἐγκύκλιον πρὸς τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας» τό 1974 (ἀνευ ὁμως συγκεκριμένης ἡμερομηνίας), οὔτοι οἱ 4 Ἀρχιερεῖς διαμαρτυρόμενοι καί ἀπολογούμενοι τρόπον τινά, ἔγραφαν:

«... Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει ἀποξενωθεῖ τῆς οὐσίας, περιορισθεῖσα εἰς μόνον τοὺς ξηρούς τύπους τῆς λατρείας. Καί ἀπωλέσασα τόν ζηλωτισμόν, ἀπέμεινε μόνον μέ τήν διαφοράν τῶν 13 ἡμερῶν ἀπό τήν καινοτομήσασαν Ἐκκλησίαν. Ἡ οὕτω διαμορφωθεῖσα λυπηρά κατάστασις, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τόν ὑψηλόν τίτλον τῶν Γ.Ο.Χ. καί θέτει τήν Ἐκκλησίαν μας ἐκτός νόμου, καί πᾶσαν πρᾶξιν καί ἐνέργειαν αὐτῆς καθιστᾷ ΑΚΥΡΟΥΣ, ὡς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας... Ἡ θλιβερά κατάσταση ὀφείλεται προσέτι καί κατά μέγα μέρος εἰς τήν ἀνυπαρξίαν Καταστατικοῦ Χάρτου. Οὐδεὶς

12. πρβλ. περιοδικόν «Ὁρθόδοξη παρρησία» φ. 11, σελ. 172.

ἀπολύτως ὀργανισμός δύναται νά ἔχη ζωήν
χωρίς Καταστατικόν...

Ἐπιδιώκομεν καί ἐπιποθοῦμεν τήν ἐξυγιάν-
σιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τήν περιφρούρη-
σιν τοῦ κύρους τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος
κατά τάς ὑπαγορεύσεις τῆς Ἐκκλησίας, τήν
εὐταξίαν καί κοσμιότητα καί τήν κατά Θεόν
ἐνωσιν ὄλων τῶν διῖσταμένων μερῶν τῶν
Γ.Ο.Χ....».

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἰδεολογική παρέκκλισις καί ἡ
σύγχυσις τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ἐπισκόπων καθί-
σταται ἐκ τῶν ἀναφερθέντων πασιφανῆς, κηρυττό-
ντων a priori πᾶσαν πράξιν τῆς «Ἀγιωτάτης Ἐκκλη-
σίας μας» ἐκτός νόμου, ἄκυρον καί ἀντικανονικήν,
ὡς νά εἶναι αὐτοί τό ὑπέρτατον παρά-Συνοδικόν Δι-
καστήριον.

Ἵμῖλλον δέ περί ἐξυγιάνσεως καί κύρους καί εὐτα-
ξίας καί ἱεροκανονικῆς τάξεως, οἱ ὄντες ἐκ νεότητος
αὐτῶν συνείσακτοι καί διασπῶντες τήν Ἐπισκοπικήν
ὁμοφροσύνην ἐπί τῆς ὁμολογίας, ἀθετοῦντες τάς ἰδίας
των ὑπογραφάς!

Εἰς ἑτέραν κυκλοφορήσασαν «ὀφειλομένην ἀπά-
νησιν εἰς τήν «κραυγήν τοῦ πόνου» τοῦ Ὀσιωτά-
του ἐν Μοναχοῖς π. Σίμωνος Σιμωνοπετρίτου», δηλ.
εἰς ἄρθρον δημοσιευθέν εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὁρθο-
δοξίας¹³» οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης
καί Κυκλάδων ἀπολογούμενοι διά τό συλλεϊτουργόν

---

13. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 708 σελ. 10, ὡς καί 716
σελ. 3 καί 720 σελ. 4.

τους μέ τον Συνοδικῶς κηρυχθέντα ἔκτος Ἐκκλησίας, θά τολμήσουν νά γράψουν:

«... Γνωρίσατε λοιπόν, ὅτι ἡ Ἱεραρχία ἡμῶν ἐν ὀλομελείᾳ λαβοῦσα ἀπόφασιν κατά πλειοψηφίαν περί ἄρσεως τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ. Πέτρου, οὐδεμίαν ἀπόφασιν ἐξέδωκε δι' ἀπαγόρευσιν συλλειτουργίας μας.»!!

Ἐδῶ οἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι φεύδονται ἐν γνώσει τους, ἀποκρύπτοντες ὅτι ἡ Ἱεραρχία δέν ἤρεν ἀπλῶς τήν ἐξαρχίαν Ἀμερικῆς ἀπό τόν Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον, ἀλλά καί «διέγραψε τοῦτον ἀπό μέλους της», ὡς προεσημειώσαμεν ὅτι σαφῶς ἐγνωστοποίη ἡ Ἐγκύκλιος «οὕτω φρονοῦμεν...».

Ἀπό πού, λοιπόν, ἦντλησαν τό δικαίωμα οἱ τρεῖς, νά συλλειτουργοῦν μέ τόν ἔκτος Συνόδου καί Ἐκκλησίας, ἔχοντα διαφορετικὴν ὁμολογίαν Ἐπίσκοπον;

Ἐν τῷ μεταξὺ τόν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους 1974 ἐξετάζεται εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἡ καταγγελία τῶν Θεσσαλονικέων πιστῶν κατά τοῦ Μητροπολίτου αὐτῶν Χρυσοστόμου, παρόντος καί τινων ἐξ αὐτῶν καί τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ὁμως ἠρνεῖτο ὅτι ἐσυνέβησαν πάντα τά καταγγελομένα, παρά τούς ὑπάρχοντας πολλούς μάρτυρας! Τελικῶς ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπροώθησε μίαν συμβιβαστικὴν λύσιν ἐπιζητοῦσα εἰρήνην καί ἀγάπην, καί μὴ φέρουσα τό θέμα εἰς τελικὴν κρίσιν καί ἐπίλυσιν διὰ λόγους οἰκονομίας καί καλύψεως τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου, καθῶς μαρτυρεῖ τό πρακτικόν ὑπ' ἀρ. 20/15-28/10/1974.

Ἄλλά ἡ δυσμενὴς καί μισάδελφος ἀτμόσφαιρα ἔτι

έντείνεται. Τό 1975 ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς Ἀκάκιος πρὸς ἀντιπερισπασμόν καί ἐκδίκησιν, καταθέτει μήνυσιν κατὰ τοῦ βασικοῦ καί στρατηγικῆς σημασίας οἰκονομικοῦ φορέα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, κατὰ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου! Ἡ διενεργηθεῖσα ἐξονυχιστικὴ ἐξέτασις ὁμῶς ὑπὸ τῶν δικαστικῶν καί κρατικῶν ἀρχῶν, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ πάντα εἶναι νόμιμα¹⁴.

Μέγα πλήγμα καταφέρεται ἐπίσης εἰς τὴν συνοχὴν καί ἐμφάνισιν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος δι' ἑνὸς καταπτύστου ἐντύπου πού ἐξέδωσε εὐτυχῶς μόλις ὀλίγα φύλλα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁρθόδοξος λόγος». Ἐκδίδεται καί ὑποκινηταὶ ὀλίγοι λαϊκοὶ «θεολόγοι» οἱ ὅποιοι ἠκολούθουν καί τούς Νεοσημερολογίτας (ὡς οἱ Χαρίσης, Μπατιστάτος κλπ.) καί ὀλιγώτεροι Ἀγιορεῖται Πατέρες, φανερώς προσκείμενοι εἰς τούς Μητροπολίτας Ἀττικῆς Ἀκάκιον καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Τό ψευδεπίγραφον αὐτό ἐντυπον ἰδίως ἀπὸ τό 1974 ἐκτοξεύει κατηγορίας ἠθικῆς φύσεως ἐναντίον πολλῶν Κληρικῶν καί Ἱερῶν Μονῶν, ἀκόμη δέ καί ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἄνευ ὁμῶς ἀποδείξεων.

Βασικός σκοπός του ἦτο νά δημιουργήσῃ ἕνα κλίμα ἀποστροφῆς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον καί ἕνα εἶδος πλαστῆς κρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, κρίσεως κατ' οὐσίαν ἀνυπάρκτου¹⁵! Ἡ πλειονότης δέ τῶν

14. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 709, σελ. 4.

15. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 713 σ. 10, 715 σ. 10, 716 σελ. 7-8, καί 720 σελ. 5-7.

Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων κατεδίδασεν ἐγγρά-
φως τήν φυλλάδα αὐτήν, τονίζοντες:

«συνιστῶμεν νά ρίπτουν οἱ πιστοί εἰς τόν κά-
λαθον τῶν ἀχρήστων, εὐθύς ὡς λαμβάνουν
ταύτην¹⁶».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος προσπαθεῖ δι' ἐπι-
σήμων καί δημοσίων ἀναφορῶν νά καλέσῃ τοὺς πο-
λεμοῦντας καί διίσταμένους Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καί
Θεσσαλονίκης εἰς εἰρήνην καί ἐνότητα, ἀλλ' εἰς μά-
την¹⁶! Αὐτοί πλέον ἀρχίζουν νά ἰσχυρίζονται ὅτι δια-
φοροποιοῦνται ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον «ἐξαιτίας τῆς
καθυστερήσεως τῆς ἠθικῆς καθάρσεως τοῦ Κλήρου»,
ὁμιλοῦντες θρασεῶς περί «σκουπιδοντενεκέ» καί
«ἀντρων ὀργίων»!!

Δυστυχῶς τοῦτο ποιοῦσι οὐχί δι' ἀναφορῶν πρὸς
τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλά δι' ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν
καί δημοσιευμάτων, μέχρι καί εἰς πολιτικές ἐφημε-
ρίδας, τήν στιγμήν ὅπου καί αὐτοί οἱ ἀφορμὴν ζη-
τοῦντες Νεοημερολογῖται δέν διαμαρτύρονται διὰ τοι-
αύτα θέματα ἐναντίον μας¹⁷!

Οὔτω διὰ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐγκαινιάζεται
μία «νέα ἐποχή» κακότητος εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας
Ζωϊκοῦ προσανατολισμοῦ καί Ἱερωνυμικῆς ἀντι-
γραφῆς: ἡ ἐπανάστασις διὰ τήν δῆθεν «κάθαρσιν»!

Μόλις δηλαδή ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία
εἶχεν ἀπαλλαγῆ (τό 1974) ἐκ τοῦ φαρισαϊκοῦ κατε-
στημένου-φατρίας τῆς «οἰκείας Ἱερωνυμικῆς Πί-

16. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 715, σελ. 8-10.

17. αὐτόθι, σελ. 16 καί 720, σελ. 4-7.

στεως» τῶν Ζωϊκῶν, οἱ ὅποιοι μέ πρόφασιν τήν ἐξυ-
γίανσιν καί τήν κάθαρσιν ἐφήρμοσαν τό ἐπάρατον σχέ-
διόν τους διά κατάληψιν τῆς Νεοημερολογιτικῆς
Ἐκκλησίας καί Ἱεραρχίας ὑπό ἀνθρώπων δῆθεν
«ἐνσάρκων ἀγγέλων», ὡς πολύ παραστατικά ἱστορεῖ
ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας¹⁸. τότε λοι-
πόν, ὁ Ἱερωνυμικός - Ζωϊκός φαρισαισμός τῶν ψευ-
δοκαθαρῶν μετεφέρθη «ἀοράτως» εἰς τήν ἡμετέραν
Ἐκκλησίαν, διά μέσου τῶν τεσσάρων ἀποστατησά-
ντων Ἐπισκόπων (μάλιστα δέ τοῦ Ἀττικῆς Ἀκακί-
ου καί τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση) καί
τῶν συνεργατῶν των (Σακαρέλλου-Χαρίση-Μπατι-
στάτου-Καραμήτσου κ.λ.π.), οἱ ὅποιοι, ὡς εἶναι τοῖς
πᾶσι γνωστόν, διετήρουν ἀρίστους σχέσεις καί συμ-
μετεῖχαν εἰς ὀργανώσεις καί ἐπιτροπάς τῆς Νεοημε-
ρολογιτικῆς Ἐκκλησίας!! Οὕτως ἡ Ἐκκλησία μας
ἐπροδίδετο ἐκ τῶν ἔσω, μέ τήν ὑποβολήν καί πα-
νουργίαν τῶν ἔξω!....

Ἀναγκασθεῖς ἐκ τῶν ἀναιδῶς διαλαλουμένων ὁ
Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος, ἐδημοσίευε καί αὐτός κα-
τά καιρούς τά ἀναγκαῖα, πρὸς θεραπείαν τοῦ σκαν-
δαλισμοῦ πού ἐδημιουργεῖτο. Οὕτως π.χ. εἰς ἄρθρόν
του ὑπό τόν τίτλον «ἀνοικτὴ ἐπιστολή» πρὸς ἅπαν
τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἔγραφε τόν Μάρτιον
τοῦ 1975:

*«Εἰς τήν συνεδρίασιν τῆς 11-5-74 παρόντων
ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, μηδέ τῶν Σεβα-*

---

18. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» σελ. 4936, 4997-8.

σμιωτάτων Ἀκακίου, Χρυσοστόμου καί Γαβριήλ ἑξαιρουμένων, ἐγένετο ἐπερώτησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Καλλινίκου ἐάν γνωρίζη κανεῖς τῶν Ἀρχιερέων τι εἰς βάρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καί ἐν συνεχείᾳ προκαλῶν ἐγώ ἅπαντας λέγω: «Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐάν γνωρίζητε τι εἰς βάρος μου καί τό ἀποκρύπτετε, θά ἔχητε εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Ἐμπρός λοιπόν, ἄς παραμερίσουν οἱ φίθυροι, καί ὄ,τι γνωρίζητε εὐθαρσῶς καί μέ παρρησίαν ἀποκαλύψατε. Θά σᾶς εἶμαι διά τοῦτο εὐγνώμων ἐσαεὶ».

Ἡ ἀπάντησις ἐνός ἐκάστου καταγεγραμμένη εἰς τό πρακτικόν τῆς συνεδριάσεως ταύτης, ὑπογεγραμμένον ὑπό πάντων τῶν Ἀρχιερέων, ὑπῆρξεν ἀρνητική....

Ἄλλ' ἴδετε τί ὁ Θεός παρεχώρησε, διά νά ταπεινωθῆ ὁ Σεβασμιώτατος. Παρεχώρησε δηλαδή νά χειροτονήσῃ οὗτος ἰδίαις χερσὶ Κληρικόν παρόμοιον τοῦ Ἀπολλωνάτου, συλληφθέντα μάλιστα ὡς καί τόν πρῶτον, παρά ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχιερέων μας διέπραξε τοιοῦτον ὀλίσθημα. Καί ὁμως, οὐδεὶς ἐξεμεταλλεύθη τό γεγονός τοῦτο διά νά κατηγορῆ τόν Σεβασμιώτατον, οὐδέ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθην ὑπό τῆς Ἀστυνομίας νά ἀναγνωρίσω τόν συλληφθέντα καί νά ἀκούσω τάς καταθέσεις του. Ὑπέδειξα δέ εἰς τούς ἀστυνομικούς νά καλέσουν τόν χειροτονήσαντα αὐτόν Σεβασμιώ-

τατον Ἀκάκιον.

Τό αὐτό προηγουμένως διέπραξε καί ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, χειροτονήσας διάκονον ἔχοντα κώλυμα Ἱερωσύνης. Καί ὁμως ἡμεῖς οὐδέποτε ἐθίξαμεν αὐτούς, διότι πιστεύομεν ὅτι τοῦτο δέν ἔγινε ἐκ κακῆς προθέσεως.

Δέν θά ἀπαντήσω εἰς ἄλλας κατηγορίας μου, τάς ὁποίας ἀφήνω νά κρίνη ὁ Θεός...»¹⁹

Ταῦτα διεμαρτύρετο διά τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὄργάνου τῆς Ἐκκλησίας μας θλιβόμενος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος. Ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος ἀπό τάς ἀρχάς τοῦ Δεκεμβρίου 1974 ἐπέβαλλεν τήν ποινήν τῆς ἀργίας ἐπ' ἀόριστον εἰς τόν Μητροπολίτην Ἀττικῆς Ἀκάκιον, ἀφοῦ πρῶτον τόν ἐκάλεσεν ἐπανειλημμένως ὅπως ἀπολογηθῆ, ἀνευ ὁμως ἀνταποκρίσεως²⁰.

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅτι δέν ἔπρεπεν ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ἀποφασίσῃ καί ἀποστείλλῃ πρὸς τόν Μητροπολίτην Ἀκάκιον τήν κατ' αὐτοῦ ἀργίαν κατά τήν παραμονήν τῆς πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐνέργεια φανερώουσα σφοδρῆν ἀντιπαράθεσιν καί ἀλληλομαχίαν.

Ἐκάλει δέ ἡ Ἱερά Σύνοδος καί τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ὅπως προσέλθῃ καί ἀπολογηθῆ διά τά ἀντικανονικά του παραπτώματα. Αὐτός ὁμως ὄχι ἀπλῶς ἠρνεῖτο, ἀλλά καί ἐξαπέλυσεν τόν Ἰούνιον τοῦ

19. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 709, σελ. 9-10.

20. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 707 καί 713 σελ. 16.

1975 «άνοικτή» καταγγελία κατά του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ἐνώπιον τῆς ἡμετέρας Ἱεραρχίας, τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὡς καί «τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»! Εἰς αὐτὴν ἐπικαλούμενος μίαν πρόσφατον φαινομενικὴν εἰσπήδησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς Θεσσαλονίκην, ὡς καί κάποια κηρύγματα αὐτοῦ ἐναντίον του, κατήγγειλεν αὐτόν «ὡς αἴτιον πάσης ἀταξίας καὶ κακοδαιμονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, καὶ δημιουργόν τῆς - συνεπείᾳ τούτων καὶ προηγουμένων παραβάσεων καὶ ἀντινομιῶν - ὑφισταμένης διαστάσεως ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων²¹».

Βεβαίως ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἐλησμόνησεν, ὅτι μὴ ὦν ὁ ἴδιος ἀνέγκλητος, ἰσχύει δι' αὐτόν τό «ἐνοχος ἐνοχον οὐ ποιεῖ» καὶ κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας· δηλαδή ὡς καί ὁ ἴδιος ἀναφέρει εἰς τὴν καταγγελίαν του διὰ τοὺς ἄλλους (μὴ σκεπτόμενος ὅτι πρῶτον διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἰσχύει αὐτό), δέν δύνανται «οἱ ὑπόδιχοι Ἱερῶν Κανόνων μέ τὴν βαρυτάτην ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, νά κρίνουν καὶ ἀποφασίζουσιν κατὰ ἀδελφῶν των Ἀρχιερέων διὰ παραπτώματα²²».

Συνεπῶς δέν ἦτο δυνατόν καὶ δίκαιον ἢ ἐφευρεθεῖσα ὡς ἀντιπερισπασμός, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καταγγελία τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση νά ἀναστείλῃ τό κατ' αὐτοῦ πρό πολλοῦ συσταθέν Συνοδικόν Δικαστήριον, τό ὁποῖον συνελθόν τὴν 4ην

21. καταγγελία ἀρ. 197-14/6/75

22. πρβλ. καί στ' Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἰουλίου 1975 μέ ὄλα τά Συνοδικά μέλη πλὴν τῶν φατριασάντων τεσσάρων Ἐπισκόπων, κατεδίκασεν, ἐπεικεστάτα κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον εἰς τρίμηνον ἀργίαν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἰστ' καὶ οδ' Ἀποστολικῶν, καὶ χ' τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς, διὰ:

α) «ἀνοίκειον καὶ ἰταμὴν περιφρόνησιν τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Διαρκοῦς δηλονότι Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, θεωρῶν καὶ διακηρύττων ὡς ΑΚΥΡΟΥΣ, ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥΣ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, καίτοι παρευρεθεῖς ἐν τῇ συνεδρίᾳ κατὰ τὴν ἀνάδειξιν ταύτης καὶ ψηφίσας ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ψηφισθεῖς περαιτέρω κατὰ τὴν συγκρότησιν αὐτῆς, καὶ

β) κατασκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν καὶ συλλειτουργίαν μεθ' ἑτέρων Ἐπισκόπων διατελούντων ἐν ἀργίᾳ ἢ ἀπομακρυνθέντων (Ἀστορίας κ. Πέτρος) Συνοδικῇ διαγνώμῃ²³».

Φυσικά ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος παντελῶς περιεφρόνησε καὶ οὐδέποτε ἐξέτισε τὴν τρίμηνον ἀργίαν πού τοῦ ἐπεβλήθη. Ἡ δὲ Ἱερά Σύνοδος ἐσιώπησεν, ἐνῶ καὶ μόνον δι' αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν ἐδικαιοῦτο νά τοῦ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινήν τῆς καθαιρέσεως!

Δυστυχῶς εἰς τοιαύτην ἀπό ἀπόψεως προσηκούσης συμπεριφορᾶς καὶ δεοντολογίας πτώσιν καὶ εἰς ἀντικανονικὸν αὐτονομισμὸν καὶ «ἀρτζιμπουρτζισμὸν» ἐξέπιπτον οἱ δῆθεν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν Ἱεροκανονικὴν εὐταξίαν καὶ δικαιοσύνην!

Ἐτονίσσαμε δὲ ὅτι συμμετεῖχαν ἅπαντα τὰ Συνο-

---

23. πρβλ. καὶ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 714 σελ. 16.

δικά μέλη εἰς τό Δικαστήριον πλὴν τῶν φατριασάντων τεσσάρων Ἐπισκόπων (Ἀστορίας, Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων). Οὕτως ἀποδεικνύεται ψευδής ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομου (Κιούση) τόν ὁποῖον πολλάκις ἐπεκαλεῖτο καί εἰς τήν ρηθεῖσαν καταγγελίαν του ἔγραφεν, ὅτι δῆθεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος εἶχε καταργήσει τήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἔλυνε τά ζητήματα μόνος μέ τόν Πειραιῶς Γερόντιον καί τόν Φθιώτιδος Καλλίνικον!

Πρέπει ἐπίσης περί τῆς δῆθεν «εἰσπηδήσεως» πού ἐπεκαλεῖτο ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος εἰς τήν καταγγελίαν του, νά ἰστορήσωμεν τό ἐξῆς.

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1974, κατόπιν ὁμοφώνου Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέδωσεν Ἐγκύκλιον ὀρίζουσαν ὅτι, Ἱεραί Μοναί, Ἡσυχαστήρια καί εὐαγῆ Ἰδρύματα «θά ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, θά μνημονεύηται τό ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί θά ἔχουν τό προνόμιον νά καλῶσι δι' ἀναφορᾶς των πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον οἰοδήποτε μέλος αὐτῆς, ὅταν παρίσταται ἢ πρός τοῦτο ἀνάγκη²⁴». Αὐτήν τήν Ἐγκύκλιον ὑπέγραψε καί ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, ἀλλά συντόμως ἀνεκάλεσε τήν ὑπογραφήν του ἐπικαλούμενος τόν ἡ Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου, καί ἤρχισε νά ἀπαιτεῖ ἐγγράφως τήν κατάργησίν της²⁵.

24. Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀρ. 1189/6-6-'74, βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 745, σελ. 12.

25. πρβλ. ἐγγραφόν του ὑπ' ἀρ. 174/20-8-74

Βάσει αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου (ἡ ὁποία δέν κατηγορήθη) μετέβη τόν Ἰούνιον τοῦ 1975 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Θεσσαλονίκην καί ἐτέλεσεν ἱεροπραξίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ὀσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Αὕτη ἦτο ἡ δῆθεν «εἰσπήδησις»....

Καταβάλλομεν εἰλικρινῆ προσπάθειαν νά ἱστορήσωμεν ὅσα περισσότερα σημαντικά στοιχεῖα καί γεγονότα κατέχωμεν ἐκ πάντων τῶν διαμαχομένων μερῶν βάσει πηγῶν ἀφευδῶν, ὥστε νά λάβετε μίαν πλήρη καί ὅσον τό δυνατόν ἀμερόληπτον εἰκόνα τῶν γεγονότων.

Εἰς ἕτερον δημοσίευμα τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τοῦ Σεπτεμβρίου 1975 ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καταγράφεται ἡ περίπτωσις τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μου, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰακώβου Παπαδέλη, εἰς τοῦ ὁποίου τήν δίωξιν δι' ἠθικά θέματα ἐπρωτοστάτησαν οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς καί Θεσσαλονίκης, καί τήν ὑπόθεσιν τοῦ ὁποίου ἐπίτηδες ἰδιοί των ἀνθρωποι φωτοτυποῦντες διεμοίραζαν εἰς τόν Πιστόν Λαόν! "Ὅταν ὁμως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπροχώρησεν εἰς δίκην τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτου, οἱ πρῶτοι κατήγοροί του Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων δέν προσῆλθαν²⁶!!

Πτοηθέντες οἱ τρεῖς αὐτοί Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν ὅσων μέ ἀπτάς ἀποδείξεις ἐδημοσίευσεν κατά χρέος ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐναντίον τους, ἀποκρούουσα τάς ὕβρεις καί συκοφαντίας των καθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὑπέστειλαν τήν πολεμικήν των δι' ὀλίγον, οἱ δέ

26. φ. 716, σελ. 14-5.

Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων ἐκυκλοφόρησαν κατά τάς ἀρχάς τοῦ 1976 ἔντυπον τιτοφορούμενον «Ἀπάντησις εἰς δημοσιεύματα τοῦ ἐντύπου ὄργανου τῶν Γ.Ο.Χ. «ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας».

Εἰς αὐτό μὴ δυνάμενοι, ὡς ἀσφαλῶς μὴ ἔχοντες, νά ἀντιπαρατάξουν ἰσχυρά ἐπιχειρήματα καί ἀποδείξεις διὰ τὴν ἀθωότητά τους, ἀπλῶς διαμαρτύρονται διὰ «τὴν κατάχρησιν τοῦ φύλλου καὶ τὴν ἀνεπίτρεπτον καταχώρησιν τοιούτων ἀναξιοπρεπῶν δημοσιευμάτων», καὶ εἰς τὸ τέλος αἰτοῦνται ὅπως «ἐκτείνωμεν πρὸς ἀλλήλους εἰλικρινῆ χεῖραν ἀγάπης καὶ ἐνότητος, αἴροντες ἐπιμελῶς τὰ ἐπιπροσθούντα ἐμπόδια, ἐάν πόθος διακαῆς προόδου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος διακατέχει ἡμᾶς».

Πρέπει, βέβαια, χάριν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας νά σημειώσωμεν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυκλάδων Γαβριήλ ἦτο ὁ ἐπιεικέστερος καὶ συνετώτερος ἐκ τῆς τριανδρίας Ἀττικῆς-Θεσσαλονίκης-Κυκλάδων, διό καὶ οὐδέποτε ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ κάποιον ἐπιτίμιον ὡς οἱ ἕτεροι δύο.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1977 συμβαίνει ἕνα χαρμόσυνον γεγονός, τὸ ὁποῖον δίδει νέας ἐλπίδας εἰς ὅλους: Ὁ ἐκ τῶν Ματθαϊκῶν προερχόμενος Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος προσχωρεῖ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἱεράν Σύνοδον, κατηγορῶντας τοὺς Ματθαϊκοὺς ὅτι ἐργάζονται διαρκῶς ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ διχασμοῦ²⁷. Μέ τὴν προσχώρησιν τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστο-

27. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 743, σελ. 1.

μος πλησιάζει περισσότερο την Σύνοδο, καθότι ανέκαθεν, ως ὁ ἴδιος ἔλεγεν, διετήρει ἀδελφικὰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ.

Ἐδῶ πρέπει νά ἐνθυμίσωμεν, ὅτι ὅταν οἱ Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς τό 1971 ἐχειροθέτησαν τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ματθαϊκῶν Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλλιστον καί Κιτίου Ἐπιφάνιον, ἔθεσαν γραπτῶς ὡς ὄρον νά κάμουν τό πᾶν οἱ Ματθαϊκοί εἰς τήν Ἑλλάδα, διά νά ἐνωθοῦν μέ τήν ἡμετέραν Σύνοδο. Αὐτοί ὁμως ἀδιαφόρησαν, μέ ἀποτέλεσμα πλεῖστοι Ματθαϊκοί Κληρικοί καί Λαϊκοί νά ἐγκαταλείψουν αὐτούς καί νά ἔλθουν μεθ' ἡμῶν²⁸. Οἱ δέ Ἀρχιερεῖς των τό 1976-'77 ἔφθασαν εἰς σημεῖον νά ἀρνηθοῦν τήν χειροθεσίαν πού ἐδέχθησαν καί νά διακόψουν τήν ἐπικοινωνίαν μετά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὅποτε καί ὁ Κορινθίας Κάλλιστος καί ἄλλοι μὴ ἀνεχόμενοι πλέον τόν ἐμπαιγμόν καί τήν ἰδιοτέλειαν, προσεχώρησαν εἰς ἡμᾶς.

Τήν ἐποχὴν αὐτήν (1977-'78) ὁ Ἀττικῆς καί Διαυλείας Ἀκάκιος βρίσκειται μονίμως διαφωνῶν καί ἐκτός Ἱερᾶς Συνόδου μέ τήν ποιήν τῆς ἀργίας, ὅποτε ἡ Ἱερά Σύνοδος κηρύσσει αὐτόν καί ἐκπτωτον τοῦ θρόνου του καί δίδει τόν τίτλον τοῦ Ἀττικῆς εἰς τόν Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος Ἀντώνιον. Ὁ Κυκλάδων Γαβρήλ συμμετέχει κατά καιρούς εἰς τὰ Συνοδικά πράγματα, ὁ δέ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) εἶναι μέν ἐντός Συνόδου, συνεχίζει ὁμως νά δημιουργεῖ σκάνδαλα καί ταραχάς. Ἀρνεῖται διαρκῶς τήν

28. βλ. φυλλάδιον «οὕτω φρονοῦμεν...» σελ. 15,19,20,22.

συμμόρφωσίν του εἰς τήν προαναφερθεῖσαν Συνοδικήν Ἐγκύκλιον πού ὀρίζει, ὄλαι αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ τὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα εἰς πᾶσαν τήν Ἑλλάδα νά μνημονεύουν πλέον τόν Ἀρχιεπίσκοπον²⁹, ἀπαιτῶντας νά μνημονεύεται παντοῦ εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα (καί ὄχι μόνον) τό ἰδικόν του ὄνομα! Συνεχίζει νά ἀποστέλλη ὕβριστικὰς ἐπιστολάς πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον διασπείρων αὐτάς καί εἰς ὄλην τήν Ἑλλάδα, ἀρνούμενος συνεχῶς νά παραστῆ εἰς τὰς Συνοδικὰς συνεδριάσεις.

Εἰς ἐπιστολήν - διαμαρτυρίαν του μέ ἡμερομηνίαν 2/1/78, γραφείσης μέ βασικήν ἀφορμήν τήν μελετωμένην χειροτονίαν νέων Ἐπισκόπων, ἐπικαλούμενος ὡς κίνητρά του «**τήν εἰρήνευσι καὶ τήν ἐξύψωσι τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, πόνον διὰ τήν Ἐκκλησίαν καὶ ἀγνότητα αἰσθημάτων**», ἐμεγαλορρημόνει πάλιν περὶ «**ἀντικανονικοτήτων καὶ παρανομιῶν**» καί ὅτι τόν ἐγκαλοῦν ἀδίκως, καί ἔγραφε:

«Ἐξετέθη θέμα ἀπτόμενον τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως αὐτῆς ταύτης τῆς Συνόδου καὶ ἐπικυροῦν ἀτυχῶς πάντα ὄσα κατὰ καιρούς ἐλέχθησαν ἢ ἐγράφησαν εἰς βᾶρος αὐτῆς»!

Κατὰ τόν Μητροπολίτην Χρυσόστομον λοιπόν μέ τοιοῦτον ταχυδακτυλογικόν τρόπον ἐπικυρώνονται φῆμαι καὶ φιθυρισμοὶ καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἱερώτατα τῶν πραγμάτων, ὄπου κατ' ἐξοχήν πρέπει νά ἰσχύει τό τῆς Ζ' Οἴκουμενικῆς Συνόδου: «**ΛΟΓΟΙΣ**

29. βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 745, σελ. 12.

ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟΙΣ ΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ³⁰».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τόν προσκαλεῖ νά συνέλθῃ καί νά προσέλθῃ εἰς τάς συνεδριάσεις τῆς καί νά ἀπολογηθῆ, ἀλλ' αὐτός ἀρνεῖται καί συνεχίζει τάς ἐπιστολάς - διαμαρτυρίας. Ἄλλοτε ὑπερβάλλει διά «**τό θέμα τοῦ παρ' ἡμῖν ἀναξίου κλήρου**» καί προφασίζεται διαφωνίαν «**περί χειροτονίας τῶν ἐστερημένων τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας**³¹». Αὐτοδικαιώνεται, ἀλλά ἀπό τό πολύ μένος πίπτει εἰς βλασφημίας γραφῶν:

«Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δίδεται μέν ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ὀρθή πίστις, πλὴν ὄχι καί ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, ὅταν τό ἔργον μολύνεται ὑπό τῆς ἀναξιότητος τῶν λειτουργῶν του. Χάρις Θεοῦ καί εὐλογία διαφαίνεται ἐκεῖ ἔνθα οἱ νόμοι τηροῦνται³¹».

Καί ἀλλοῦ πάλιν, ὑβρίζοντας ἀνευθριάστως Ἱερούς Ναούς, ἔνθα τελεσιουργοῦνται Ἱερά Μυστήρια καί ἀκολουθίαί καί θύεται «ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου³²», γράφει:

«Ἐσχάτως δέ ἠνοιξε καί δευτέρα καταπακτή κολάσεως ἐντός τῆς Μητροπολιτικῆς μου ἑδρας τῇ εὐλογίᾳ σας, μέ ἐξαίρετον τινά ἐφημέριον...»³³

30. Πρακτικά Σπ. Μήλια, β' τόμος, σελ. 758

31. ἐπιστολαί 2 Ἰανουαρίου καί 2 Φεβρουαρίου 1978.

32. Ἰωάν. α', 29.

33. ἐπιστολή 8 Μαΐου 1978.

«Καταπακτή κολάσεως» κατά τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ὁ ἀγιώτατος Ναός, μόνον καί μόνον διότι ὁ ἐφημέριος συμμορφούμενος μέ τήν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περί Ἱερῶν Μονῶν καί ἰδρυμάτων, ἐμνημόνευε ὄχι αὐτόν, ἀλλά τόν Ἀρχιεπίσκοπον! Θαυμάστε μέγεθος βλασφημίας!

Περί δέ τῆς περιφήμου «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας» βάσει τῆς ὁποίας καί μόνον ἐσυκοφάντει ὅσους ἤθελε ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, στερούμενος ἀληθῶς πραγματικῶν ἀποδείξεων, ἐρωτῶμεν:

Ποῖος Ἱερός Κανὼν τιμωρεῖ μέ μόνην κατηγορίαν τήν ἀπώλειαν τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας; Πότε ἐτιμωρήθη εἰς τήν δισχιλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Κληρικός μέ μόνην τοιαύτην κατηγορίαν; Οὐδέποτε! Παρά μόνον ἐπί Ἱερωνυμικῆς - Ζωϊκῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικτατορίας, ὅταν ἐν συνεργασία μέ τήν Πολιτικὴν Δικτατορίαν ἐφευρέθη ὁ περίφημος ἀναγκαστικός νόμος Α.Ν. 214/1967, ὁ ὁποῖος καί ἔδωσε τό δικαίωμα τιμωρίας μέ τήν ἀνύπαρκτον εἰς τό Ἱεροκανονικόν Δίκαιον κατηγορίαν αὐτήν, ὥστε οἱ Ζωϊκοί νά ἐκβάλλουν ὅσους ἀντιοργανωσιακούς Ἀρχιερεῖς τοὺς ἦταν ἐμπόδιον καί νά προωθήσουν τοὺς δικούς τους³⁴.

Τό ἀποτέλεσμα; Ἐπαρουσιάζετο ὁ ὁποιοσδήποτε, ἐξερεύγετο δημοσίως μίαν ἀστήρικτον καί ἀναπόδεικτον καταγγελίαν κατά τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τοῦ Κληρικοῦ, ἐγίνετο σάλος καί οὕτως.. **ἐχάνετο ἡ ἔξωθεν καλή μαρτυρία!!** Ἐκπτωσις-καθαίρεισις³⁴!

34. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» σελ. 4937-39, 4943, 4949, 4993.

Ἄλλοίμονον! Οὕτως θά καταντήσωμεν τά Ἐκκλησιαστικά πράγματα; Οὐτε οἱ κοινοὶ ἐγκληματῖαι δέν διώκονται ἄνευ ἀποδείξεων!

Δι' αὐτό οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διασφαλίζοντας εἰς πολλοὺς τόπους καί μέ πολλοὺς τρόπους τήν ἀλήθειαν καί τήν ἀξιοπρέπειαν, ὀρίζουν τό: «ἌΛΟΥΣ», δηλαδή τήν ἀνάγκην ἀποδείξεως δι' ἕκαστον παράπτωμα, διά μέσου ἀξιοπίστων μαρτύρων αὐτοπτῶν καί αὐτηκόων εἰς τό συγκεκριμένον παράπτωμα³⁵.

Δι' αὐτό καί οἱ φιλευσεβεῖς νόμοι τῶν παλαιῶν Βασιλέων ἀποφαίνονται: «**Κρεῖσσον τά ἁμαρτήματα καταλιμπάνειν ἀνεκδίκητα, ἢ τινας ἀναιτίως κολάζεσθαι**³⁶». ἢ ὅπως εἰς τοὺς δικονομικοὺς κύκλους λέγεται καί σήμερον: «**Καλύτερα ἕνας ἔνοχος ἐλεύθερος, παρά ἕνας ἀθῶος στήν φυλακή**».

Ἄλλά πάλιν, εἶναι σωστόν καί δίκαιον νά ὀμιλεῖ περί ἠθικῆς καθάρσεως καί ἐξυγιάνσεως ὁ τότε Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος; Ὁ ὄντως ἀπό δεκαετιῶν «ἌΛΟΥΣ» ἐπί τῷ καθαιρετικῷ τῆς Ἱερωσύνης παραπτώματι τῆς συνοικήσεως μετά ξένων γυναικῶν (Μοναχῶν)! Τό ὅποῖον κατά τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἶναι μέγα σκάνδαλον καί πρῶτιστον αἴτιον ὑποφίας καί κατά πάντα «**ἀπωλείας τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας**», διό καί κατά προτεραιότητα καθαιρέσεις ἀπειλεῖται κατά τῶν τοιούτων συνεισάκτων³⁷, ὡς αὐτα-

35. πρβλ. Ἱ. Κανόνας ξα', κε' καί οε' Ἀποστολικούς, θ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, θ' τῆς Νεοκαισαρείας καί θ' Θεοφίλου.

36. βλ. οε' Ἀποστολικόν καί θ' Νεοκαισαρείας.

37. πρβλ. Ἱ. Κανόνας γ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ε' τῆς ΣΤ' καί πη' Μεγάλου Βασιλείου.

ποδείκτως παρανόμων καί ἐμπαθῶν ...

Ταῦτα ὁμως δέν κατενόει ὁ πολλά περί εὐταξίας καί Κανονικότητος κομπάζων Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης). "Ἴσως δέ διά τῶν διαμαρτυριῶν του προσεπάθει νά καλύψῃ τήν ἰδικήν του παρανομίαν, ἔχων συνεισάκτους!

Καί ὑποκειμένου ἐπίσης εἰς τάς αὐστηράς διατάξεις πλείστων Ἱερῶν Κανόνων (ὡς τοῦ ιθ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς, μ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ καί πδ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ) ἐναντίον ὧσων καταφρονήσουν ἔστω καί μίαν φοράν νά παρουσιασθοῦν εἰς σύγκλησιν Ἐπισκοπικῆς Συνόδου! Πρᾶξις πού ὄχι μίαν φοράν, ἀλλά κατ' ἐξακολούθησιν ἐνήργει ὁ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, διαμαρτυρούμενος ἐκτός Ἱερᾶς Συνόδου.

Τοῦτον κατόπιν ἀλεπαλλήλων κλίσεων καί ἰσαριθμῶν καταφρονήσεων ἐκ μέρους του, τελικῶς δέν καθήρησε ἡ Ἱερά Σύνοδος (ὡς θά ἠδύνατο βεβαίως νά ποιήσῃ), ἀλλά ἐπέβαλλεν εἰς αὐτόν τήν ποινήν τῆς ἀορίστου ἀργίας καί ἀκοινωνησίας τόν Ἰούνιον τοῦ 1978, μέχρι τῆς ἐμπράκτου μετανοίας του³⁸.

Καταφρονῶντας πλήρως τήν Συνοδικήν κρίσιν καί ἀπόφασιν ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀπήντησεν ἐγγράφως καί πάλιν, ὅτι «**ἡμεῖς ἀείποτε τήν ἠθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπιδιώκομεν**», καί ὅτι δέν ὕβρισε καί δέν ἀπειθήσε εἰς κανέναν καί τίποτε, τήν στιγμὴν ὅπου εἰς τό ἴδιον ἐγγραφον εἰς τήν ἀρχὴν ὕβριζει καί ὑποβιβάζει ὀλόκληρον τήν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας γράφων:

38. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 753, σελ. 8.

«Τίποτε τό Ἐκκλησιαστικῶς κεκανονισμένον καί κεκυρωμένον διά τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐτηρήθη καθ' ὄλον τόν βίον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλά πάντα τά ἔργα αὐτῆς φέρουν ἀπ' ἀρχῆς τήν σφραγίδα τῶν παρατύπως καί ἐκνόμως ἐνεργουμένων... Ἄλλ' οὕτω πως ἡ ἔξω τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας ἐνεργοῦσα Σύνοδος εὐρίσκεται κατά λογικήν συνέπειαν ἐκτός Ἐκκλησίας, καί πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς στεροῦνται κύρους ὡς ἀντικανονικαί³⁹»!!

Σίγουρα οἱ ἐλλοχεύοντες ἐχθροί καί ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ἠδύναντο νά εὐρουν ἀποτελεσματικώτερον συνεργάτην πρός δυσφήμησιν αὐτῆς!...

Ἀφήνοντας ὁμως τώρα τόν κατ' ἐπάγγελμα καί αἰείποτε ὑβριστήν, ἀντιδραστικόν καί ταραχοποιόν τότε Θεσσαλονίκης, μετέπειτα δέ παρά Κανόνας Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, θά ἱστορήσωμεν εἰς τήν συνέχειαν μίαν μεγαλυτέραν συμφοράν πού ἔμελλε νά εὐρη τήν Ἐκκλησίαν μας κατά τās ἀρχάς τοῦ 1979 παραχωρήσει Θεοῦ, διά τās ἀμαρτίας ἡμῶν. Ἐνα ἄνευ προηγουμένου σχίσμα ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναβιῶνον καί αὐτό ἐν πολλοῖς τόν φαρισαϊσμόν τῆς ψευδωνύμου Ἱερωνυμικῆς ἠθικῆς εἰς τόν χῶρον μας.

---

39. ἐπιστολή ὑπ' ἀρ. 340/10-8-1978.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ: Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ 1979

Ἀπό τὰ τέλη τοῦ 1978 οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς Ἀντώνιος καὶ Κορινθίας Κάλλιστος μέ πρώτους συνεργάτας τούς Ἀρχιμανδρίτας Κυπριανόν Κουτσούμπαν, Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον καὶ Καλλίνικον Σαραντόπουλον, προητοίμαζαν μυστικῶς τό πραγματικά ἀνεπανάληπτον Ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημά των. Ἐπλησίαζαν διαφόρους Ἀρχιμανδρίτας - Ἱερομονάχους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δίχως νά ἀποκαλύπτουν τό σχέδιόν τους, ἐρευνουῦσαν διά καταλλήλων συζητήσεων κατὰ πόσον ἕκαστος ἦτο πρόθυμος νά συμμετάσχη εἰς μίαν δυναμικὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εἷς ἐκ τῶν εὐσυνειδήτως ἀρνησαμένων νά συνεργασθῆ ἦτο καὶ ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης, νῦν δέ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, εἰς τοῦ ὁποίου τόν τριπλόν προσηλυτισμόν εἶναι καὶ ἡ ταπεινότης μου αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς. Εἷς τρεῖς διαφορετικούς χρόνους καὶ τόπους ἐπαρώτρυναν αὐτόν οἱ Κορινθίας Κάλλιστος μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του Ἀρχιμανδρίτου Καλλινίκου (μετέπειτα Ἀχαΐας), καὶ οἱ Ἀρχιμανδρίται Καλλιόπιος καὶ Κυπριανός.

Ἀπό δέ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ματθαίου Ἐπισκόπου Κιτίου Ἐπιφανίου πρὸς Ἀγιορείτην Γέροντα⁴⁰ πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ σχίσματος οἱ

---

40. ἐπιστολὴ πρὸς Γέροντα Δαμασκηνόν Ἀγιοβασιλειάτην

πρώην ὁμοίως Ματθαϊκοὶ Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Ἀττικῆς Ἀντώνιος προσεπάθησαν νά τόν προσεταιρισθοῦν, ἐκμεταλλεόμενοι τόν διακαῆ πόθον του διὰ ἔνωσιν τῶν Γ.Ο.Χ.. Μεταβάς αὐτοπροσώπως εἰς Κύπρον ὁ Ἀττικῆς Ἀντώνιος, ἐζήτησεν εὐθέως ἐξ αὐτοῦ ὅπως συνεργήσῃ εἰς χειροτονίας εὐαρίθμων δῆθεν ἀμέμπτων καὶ ἀδιαβλήτων Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱερομονάχων εἰς Ἐπισκόπους, καὶ κατόπιν συγκρότησιν ὑγιοῦς Συνοδικοῦ σχήματος, ἐτοιμοὶ νά ἐργασθῆ φιλοτίμως διὰ τήν δῆθεν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ὑποτιθεμένους ἀνηθικούς καὶ χλιαρούς περὶ τήν Πίστιν!

Ὁ μὲν Κιτίου Ἐπιφάνιος ἐπιμόνως ἠρνήθη τήν σύμπραξίν του, οἱ δέ Κορινθίας καὶ Ἀττικῆς πανικοβληθέντες μήπως τούς ἀποκαλύψῃ ὁ Μητροπολίτης Ἐπιφάνιος τῆς Κύπρου, ἐπροχώρησαν εὐθύς εἰς τό ἀνίερρον διάβημά τους, παραμονάς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς! **Κινητήριος μοχλός των ἢ ὑφαρπαγὴ τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, ὥστε νά ὀδηγήσουν τήν Ἐκκλησίαν ὅπου καὶ ὅπως αὐτοὶ ἤθελαν!**

Οὕτως ἀρχῆς γενομένης ἀπό τῆς 7/20 Φεβρουαρίου 1979, καὶ κατὰ τὰς ἐπομένους τρεῖς ἡμέρας (μέχρι καὶ τήν 10ην/23ην Φεβρουαρίου), τὰ δύο κανονικά Συνοδικά μέλη Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Ἀττικῆς Ἀντώνιος, ἀνευ τῆς παραμικρᾶς εἰδήσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὡς κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ, λαθραίως καὶ μυστικῶς, ἐχειροτόνησαν 8 Ἀρχιμανδρίτας εἰς Ἐπισκόπους!! Κατὰ σειράν χειροτονίας τούς: Κυπριανόν Κουτσούμπαν

«'Επίσκοπον Ὠρωποῦ», Μάξιμον Τσιτσιμπάκον «'Επίσκοπον Μαγνησίας», Καλλίνικον Σαραντόπουλον «'Επίσκοπον Ἀχαΐας», Ματθαῖον Λαγγῆν «'Επίσκοπον Οἰνός», Γερμανόν Ἀθανασίου «'Επίσκοπον Αἰολίας», Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον «'Επίσκοπον Πενταπόλεως», Μερκούριον Καλοσκάμην «'Επίσκοπον Κνωσσοῦ» καί Καλλίνικον Καραφυλλάκην «'Επίσκοπον Δωδεκανήσου»⁴¹.

Οἱ ὀργανωταί τοῦ σχίσματος Κάλλιστος, Ἀντώνιος, Κυπριανός, Καλλίνικος καί Καλλιόπιος μετά τοῦ στενοῦ - ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν - συμβούλου καί «ὀργανωτικοῦ ἐγκεφάλου» των θεολόγου Ἀθανασίου Σακαρέλλου, ἐνήργησαν τοσοῦτον δολίως καί συνομωτικῶς, ὥστε μερικοὶ ἐκ τῶν χειροτονηθέντων ἀγνοοῦσαν ὅτι αἱ χειροτονίαι τελοῦνται ἄνευ γνώσεως καί ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου. Ἴδου συγχεκριμένα τί διηγεῖται εἰς ἐκ τῶν ἀπατηθέντων, ὁ Δωδεκανήσου Καλλίνικος εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως του:

«Τότε (τό 1979) ἐκλήθη καί ὁ γράφων κατεπειγόντως εἰς Ἀθήνας, μηδεμίαν γνώσιν ἔχων περί τῶν συμβάντων αὐτῶν, καί μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσε τόν τότε Γέροντά του Κυπριανόν, νά τοῦ λέγῃ νά ἐτοιμασθῆ νά χειροτονηθῆ Ἐπίσκοπος, εἰς τήν ἐντός ὀλίγου ἀρχομένην ἀγρυπνίαν. Εἰς τήν εὐλογον ἀπορίαν τοῦ γράφοντος διατί νά μή χειροτονηθῆ

41. Βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας», φ.1, σελ. 2-5.

ὁ ἴδιος ὁ π. Κυπριανός ἢ κάποιος ἄλλος Ἱερομόναχος (ἀνέφερε κάποια ὀνόματα), ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι τόσον ὁ π. Κυπριανός, ὅσον καὶ οἱ ἀναφερθέντες Ἱερομόναχοι ἤδη εἶχαν χειροτονηθεῖ, καὶ ὅτι αἱ χειροτονίαι ἦσαν ἐν γνώσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου!⁴²».

Ἀπό δέ μίαν ἄλλην διήγησιν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν 8 χειροτονηθέντων, μαθαίνομεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

«Μετά τὴν χειροτονίαν του, ὅταν ὄλοι οἱ νέοι Ἐπίσκοποι ἦσαν εἰς τό Ἱερόν βγάζοντες τὰ ἄμφιά τους, ὁ Κυπριανός εἶπεν εἰς ἕναν Ἐπίσκοπον:

«Τώρα πῶς θά τά ἐξηγήσουμε ὅλα αὐτά στόν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο;» Ὁ Δωδεκανήσου τό ἄκουσε αὐτό καί ἐκατάλαβε ὅτι εἶχε ἐξαπατηθεῖ ἀπό τόν πνευματικόν του πατέρα. Ἐσκέφθη ὅτι ὀλόκληρη αὐτή ἡ νέα Σύνοδος ἦτο διανοητικόν ἐφεύρεμα τοῦ Κυπριανοῦ...⁴³».

Ἐπίσης ὅπως ἀργότερα ἐγίνε γνωστόν, πρὸς τελείαν ἐξαπάτησιν τῶν ἀγνοούντων, οἱ χειροτονοῦντες ἀρχηγοί τῶν πραξικοπηματιῶν Κορινθίας καὶ Ἀττικῆς, ἐμνημόνευαν κατὰ τὰς χειροτονίας ἐκφῶως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου!

42. «Ἀποστολική καὶ Πατερική Φωνή» φ. 13, σελ. 2.

43. Βλαδιμήρου Μός «The Orthodox Church in the 20th century», σελ. 314.

Αυτό ἦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό πνευματικόν ἐπίπεδον τῶν δῆθεν φυλάκων καί σωτήρων τῆς Ὁρθοδοξίας!

Οἱ νεοχειροτονηθέντες ἐπικοινωνήσαν ἀμέσως τηλεφωνικῶς μέ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τοῦ ἐζήτησαν ὅπως ἀναγνωρίσῃ τās γενομένας ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χειροτονίας⁴⁴! Τοῦτο φυσικά δέν ἦτο δυνατόν νά τό δεχθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅποτε οἱ σχίσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος προέβησαν εὐθύς τήν 14ην/27ην Φεβρουαρίου εἰς ἀποκήρυξιν καί ἀπόσχισιν ἐκ τῆς νομίμου Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαινιάζοντες ἰδικήν των νέαν Σύνοδον μέ Πρόεδρον τόν Κορινθίας Κάλλιστον καί ἐμφανίζοντες ἑαυτούς μέν, ὡς «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» τήν δέ νόμιμον Ἱεράν Σύνοδον ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον δῆθεν διαλυθεῖσαν! Ἐπίσης ψευδοκαθήρεσαν ἀμέσως ὀκτώ ἐπιλεγμένους Ἀρχιμανδρίτας μέ μόνην κατηγορίαν τήν Ζωϊκῆς ἐμπνεύσεως «ἀπώλειαν τῆς ἕξωθεν καλῆς μαρτυρίας», τούς ὁποίους ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐσκέπτοντο νά χειροτονήσουν Ἐπισκόπους, καί μερικούς δέ ἐξ αὐτῶν οἱ ἴδιοι εἶχαν προσεπαθήσει νά τούς προσεταιρισθοῦν πρό τοῦ σχίσματός τους, ὡς τόν Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον (Ἀρχιμανδρίτην τότε ὄντα)⁴⁵!

44. πρβλ. Ἐγκύκλιος 1420/2-3-1979 εἰς «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 759, σελ. 1-2 καί ἐπιστολήν π. Νικολάου Λιαππίδη εἰς «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 760, σελ. 6-11.

45. αὐτόθι καί «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 2-3.

Είλικρινά, ἄγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί μου, ὅσα γεγονότα τῆς δισχιλιετοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καί ἄν ἀνέγνωσα (καί αὐτά δέν εἶναι διόλου ὀλίγα), τοιοῦτου εἴδους ἐπάρατον καί κατὰ πάντα κατὰπτυστον καί σατανικόν Ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημα δέν ἠδυνήθηεν νά εὕρω δεύτερον!! Φυσικά, τούς ὑπευθύνους τοῦ σχίσματος, χειροτονήσαντας καί χειροτονηθέντας, τουλάχιστον εἰκοσάδα Ἱερῶν Κανόνων θέτει ὑπό καθαίρεσιν, τάς δέ χειροτονίας των κηρύσσει ἀκύρους καί ὡς μηδέν ἰσχυούσας⁴⁶.

Τοῦτο ἄλλωστε οὐδέ οἱ ἴδιοι ἠρνήθησαν, ὅμως μέ ἀμίμητον θράσος καί δικολαβίαν προσεπάθησαν νά δικαιολογηθοῦν ὅπως - ὅπως, κατηγοροῦντες τούς πάντας καί τά πάντα!

Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως παραθέσω εἰς τήν ἀγάπην σας ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν πρώτων διαγγελλμάτων καί Ἐγκυκλίων τους, ὥστε νά διαπιστώσετε μόνοι σας τό ἦθος καί τήν ὑπόστασιν τῶν πραξικοπηματιῶν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἔμελλε δυστυχῶς μετ' οὐ πολύ νά ἐνταχθοῦν εἰς τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον καί νά δημιουργήσουν ἐκ τῶν ἔσω πλέον νέας ταραχάς καί διχασμούς.

Ἐγραφαν λοιπόν:

«Μέ πλήρη συνείδησιν εὐθύνης διά τά πραχθέντα, ὁμολογοῦμεν ὅτι τό διάβημα ἡμῶν αὐτό ἀποτελεῖ μίαν προσωρινήν καί ἰάσιμον ἐκτροπήν ἐκ τῆς κανονικῆς τάξεως· ἀλλ' οὐ

---

46. βλ. δ' καί στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, λδ' Ἀποστολ., ιγ' - ιε' τῆς Α'-Β' Συν., ιθ' Ἀντιοχείας, ιε' Σαρδικῆς κλπ.

πρός θάνατον. Δέν εἴμεθα οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ Μοναδικοί πού ἀπετολμήσαμεν μίαν τοιαύτην ἐκτροπήν, ἀποβλέποντες εἰς τό ὕψιστον ἀγαθόν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος...

Ἐπί τῷ καιρῷ ὅμως εἰς τάς τάξεις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἔχει ἐπέλθει χαλάρωσις τῶν ἡθῶν· ἀπροσεξία περί τόν βίον Κληρικῶν· ἀθεοφοβία καί πρό παντός, προαγωγή εἰς τούς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης ἀναξίων καί ἀνικάνων ἀτόμων. Σοδομισμός ἐν ὅλῃ του τῇ δυσωδία κατακτᾶ συνεχῶς ἔδαφος... Πολλάκις ἐπεστήσαμε τήν προσοχήν. Ἀλλά ματαίως.

Τελευταίως ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ περί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον τυραννική τριανδρία μέ ὑπαρχηγόν τόν Σαλαμῖνος Γερόντιον, ἐπρόκειτο νά προβοῦν εἰς χειροτονίας προσώπων ἀναξίων, διά νά ρυπάνουν ἔτι περισσότερο τήν ἀχραντον ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.....

Ἢ ὅταν οἱ Γόρδιοι δεσμοί δέν λύονται, κόπτονται! Μόνον Φαρισαῖοι καί ἐχμεταλλευταί θά μᾶς κατηγορήσουν, διότι θίγονται τά ἀμαρτωλά των συμφέροντα.

Ἢ ὁ σκοπός μας εἶναι σαφής καί χρυστάλλινος: ὁ καθαρισμός!....

Ἢ «παρανομία» τῶν νέων χειροτονιῶν εἶναι ἡ πλέον μικρά, ἄν συγκριθῇ μέ ὅλας τάς προηγουμένας. Οἱ μόνοι πού δέν δικαιῶνται νά διαμαρτύρονται δι' αὐτάς, εἶναι ἡ δυάς

Αύξεντίου καί Γεροντίου, οί ὁποῖοι οὐδέποτε οὐδένα κανόνα ἐσεβάσθησαν... Ἐπροτιμήσαμε νά προσφέρωμεν τά πάντα, διά νά βοηθήσωμεν νά σωθῇ ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγών....

Εἶθε ἡ δική μας «σωτήριος» παρανομία νά εἶναι ἡ πρώτη καί ἡ τελευταία ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τούς κόλπους μας....

Λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε καί πολύ προδομένε...

Χίλιες παρανομίες διέπραττε καθημερινῶς ὁ Αὐξέντιος καί ἡ «κλίκα» του, πού ἔθαπτον τόν Ἱερόν Ἀγῶνα. Συγχώρησον καί μίαν «παρανομίαν» ἐπί πλέον, ἡ ὁποία θά ἀποδειχθῇ σωτήριος διά τήν Ἐκκλησίαν μας... Ἄν ὁ λαός θέλει, ὃ μή γένοιτο ποτέ, νά πεθάνῃ ἡ Ὁρθοδοξία, ἡμεῖς θά πάρωμεν τόν δρόμον πρός τό Ἅγιον Ὄρος ὅπου θά ἐγκλεισθῶμεν διά βίου, καί θά ξεχάσωμεν τόν κόσμον, διά νά χαίρεται ὁ κόσμος τήν βασιλείαν τοῦ Ἀντιχρίστου...

Λαέ τοῦ Θεοῦ! Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἀποδείξῃς, ὅτι ὅταν ζητοῦσες νά ἔχῃς καλούς καί ἐναρέτους Κληρικούς, ὅτι ἐπίστευες τό αἴτημα σου αὐτό, ἢ ἐνέπαιζες καί σύ τόν κόσμον...

Ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών ἐορτάζει ἀπό σήμερον ... τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι: σήμερον καταργήσαμε τό κράτος τῆς ἀσεβείας, τῆς θεομπαιξίας, τῆς αἰσχροτήτος, τῆς κακουργίας ἀπό τόν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, καί ἐπαναφέραμεν τήν ἀρετήν, τήν εὐσέβειαν,

τήν τάξιν, τήν πίστιν, τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν
ὁποῖαν δέν θά ἀρνηθῶμεν, ὅσα καί ἄν ὑπο-
στῶμεν ἐπί τῆς γῆς.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ⁴⁷».

Ταῦτα διεκήρυττον προκλητικώτατα οἱ αὐτόκλη-
τοι σωτῆρες τῆς Ὁρθοδοξίας(!), οἱ πρωτάκουστοι
Ἐκκλησιαστικοί πειραταί, ὁμιλοῦντες περί εὐσεβεί-
ας καί τάξεως οἱ σχισματικοί καί ταραξίαι, «**μή
νοοῦντες μήτε ἄ λέγουσι, μήτε περί τινων διαβε-
βαιοῦνται**» κατά τόν Ἀπόστολον⁴⁸, μή νοοῦντες ὅτι
αὐτογελοιοποιοῦνται! Καί παρατηρήθη ἐπίσης εἰς τήν
ἀποκήρυξίν των τό μοναδικόν εἰς τήν Ἐκκλησιαστι-
κὴν ἱστορίαν φαινόμενον, τῆς μή παρουσιάσεως οὐδε-
νός Ἱεροῦ Κανόνος, ὁ ὁποῖος νά δικαιολογεῖ τήν ἐνέρ-
γειάν των αὐτήν!!

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ἐνώπιον τῆς πρωτοφανοῦς τοιαύτης Ἐκκλησιαστικῆς
ἀνταρσίας, παρ' ὀλίγον νά ἀποθάνῃ (εἶμαι αὐτόπτης
μάρτυς αὐτοῦ πού λέγω). Ἡθέλησε νά καθαιρέσῃ
τούς τολμητίας, πλὴν ἐθεώρησε καλόν ὅπως πρῶτα
συμπληρώσῃ διά νέων χειροτονιῶν 13μελῆ Ἱεράν
Σύνοδον, ὅπως κελεύει ὁ ἱβ' Ἱερός Κανὼν τῆς ἐν Καρ-
θαγένῃ Ἀγίας Συνόδου. Ὅθεν κατόπιν συμφώνου
γνώμης τῶν ἐναπομεινάντων πιστῶν Ἀρχιερέων
(Πειραιῶς Γεροντίου, Φθιώτιδος Καλλινίκου, Εὐρί-

47. «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 1-5 καί ἐκ τῆς
ὑπ' ἀρ. 2/14-27/20ου/1979 Ἐγκυκλίου των πού δέν ἐδημοσί-
ευσαν εἰς τούς «Φύλακες», ἴσως διά νά μή ρεζιλευθοῦν διε-
θνῶς...

48. Α' Τιμόθ., α', 7.

που Παΐσίου καί Καναδά Ἀκαχίου), προέβησαν εἰς νομίμους καί κανονικάς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους δέκα Ἀρχιμανδριτῶν, κατά σειράν προτεραιότητος τῶν: Εὐθυμίου Σταυρουπόλεως (κατόπιν Θεσσαλονίκης), Παΐσίου Γαρδικίου (κατόπιν Ἀμερικῆς), Χριστιανουπόλεως Θεοφίλου (κατόπιν Πατρῶν), Ἀθανασίου Πλαταμῶνος (κατόπιν Λαρίσσης), Μαξίμου Ἐπτανήσου, Στεφάνου Καρδαμύλλων (κατόπιν Χίου), Αἰγίνης Παΐσίου, Ταλαντίου Γερασίμου (κατόπιν Θηβῶν), Ἀθανασίου Γρεβενῶν (κατόπιν Ἀχαρνῶν), Ἰουστίνου Μαραθῶνος (κατόπιν Εὐρίπου)· καί ἀμέσως ἢ οὕτως συγκροτηθεῖσα Ἱερά Σύνοδος ἐπροχώρησεν δικαιώτατα εἰς ἐκδίκασιν καί καθάίρεσιν τῶν 10 σχιστῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος μέ τήν κατηγορίαν τῶν «**συνωμοτῶν, πατριαστῶν, παρασυναγωγῶν καί σχισματικῶν**»⁴⁹.

Ἡ δέ ἀπάντησις τῆς Κανονικῆς Ἱεραῆς Συνόδου πρὸς τὰ πολυσέλιδα προκλητικά φληναφήματα καί τὰς βλασφημίας τῶν σχισματικῶν, ἦτο μία ἀπλή δισέλιδος Ἐκκλησιαστικῆ Ἐγκύκλιος ἐξηγοῦσα σεμνῶς τὰ γεγονότα⁴⁹.

Ἐν γνώσει τους ψευδόμενοι οἱ νέοι σχισματικοί, ἀναζητοῦντες ἀγωνιωδῶς τήν εὐρεσιν δικαιολογιῶν διά τό τὸλμημά τους, ἰσχυρίσθησαν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐνέργειά τους ὠφείλετο καί εἰς τήν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Συνόδου μετὰ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασποραῆς⁵⁰. Ἐξ ὀλοκλήρου

49. βλ. ὡς εἰς 44 ὑποσημ.

50. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 1 καί φ. 2, σελ. 17-8.

φεῦδος, καθότι μέχρι καί τόν καιρόν ἐκεῖνον ὑπῆρχε ἀπλά ψυχρότης καί περίσκεψις εἰς τοὺς Ρώσους περὶ ἡμῶν, τό μέν διότι εἶχεν ἀποτύχει ἡ προσπάθεια καταλλαγῆς μέ τοὺς Ματθαϊικούς, τό δέ διότι ἐπροβληματίζοντο μέ τās μεταξύ τῶν Συνοδικῶν ἡμῶν μελῶν διχονοίας καί τέλος, διότι τό 1978 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μέ τήν σύμφωνον γνώμην καί ἄλλων Ἀρχιερέων μας, εἶχε δεχθεῖ εἰς τās τάξεις μας καί ἐξ ἀρχῆς βαπτίσει καί χειροτονήσει Ἐπίσκοπον Πορτογαλίας τόν ἰδικόν τους Ἱερέα π. Γαβριήλ Ρόσα, πρώην Παπικόν, τόν ὁποῖον δυστυχῶς οἱ Ρῶσοι - κατά τήν ἐπικρατοῦσαν παλαιόθεν εἰς αὐτούς κακῆν συνήθειαν - εἶχαν δεχθεῖ εἰς τήν Σύνοδόν των καί χειροτονήσει Ἱερέαν, δίχως προηγουμένως νά τόν βαπτίσουν Ὁρθοδόξως, ὡς ἀπαιτοῦν οἱ Ἱεροί Κανόνες⁵¹. Ἐπισήμως ὁμως δέν εἶχε διακοπεῖ ἡ μεταξύ τῶν δύο Συνόδων Ἐκκλησιαστική ἐπικοινωνία, πλὴν μιᾶς τοπικῆς -προσωπικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ γνωστοῦ φιλοκαινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου Γενεύης Ἀντωνίου, ἡ ὁποία οὕτως ἢ ἄλλως ἐξεδόθη ΜΕΤΑ τό σχίσμα τους⁵².

Ἀργότερα καί ἕως καί σήμερον, ὠρισμένοι ὑποστηρικταί των διαδίδουν ὅτι αἱ χειροτονίαι Ἀντωνίου-Καλλίστου ἐγένοντο μέ προφορικῆν ἔγκρισιν-προτροπήν τοῦ Μακαριωτάτου κ. Αὐξεντίου, ὅπως ἔγραψε καί ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος τόν Φεβρουάριον τοῦ 1986 εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τόν Μακα-

51. πρβλ. Ἀποστολ. ν' καί β' τῆς Ζ' Οἴκουμεν.,

52. πρβλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 7, σελ. 52.

ριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον.

Ἄς ἀναλογισθοῦν οἱ ταῦτα λέγοντες ὁμως, πρῶτον μὲν τὴν ἀναφερθεῖσαν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου τοῦ τότε χειροτονηθέντος Δωδεκανήσου κ. Καλλινίκου, ὡς καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου. Δεύτερον, ὅτι οἱ ἴδιοι αὐτοὶ οἱ σχισιάρχαι εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁμολογοῦν πολλάκις καὶ στεντορεῖως, ὅτι αἱ γενόμεναι χειροτονίαι ἀποτελοῦν «ἐκτροπὴν ἐκ τῆς κανονικῆς τάξεως» καὶ ἐγένοντο «ἀφοῦ διεχώρισαν τὴν θέσιν των ἀπὸ τὴν ομάδα Αὐξεντίου». ὅποτε ἀδύνατον νὰ εἶχαν τὴν παραμικρὰν συναίνεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τὴν ὁποῖαν ἂν πράγματι εἶχαν, ἀμέσως ἐκ πρώτης στιγμῆς θὰ ἐκμεταλλεύονταν καὶ δέν θα ἀπολογοῦντο διὰ δύο μακροσκελεστάτων Ἐγκυκλίων καὶ πολλῶν δημοσιευμάτων ὡς ἔνοχοι καὶ ἀντικανονικοί.

Ἡ προσωπικὴ μου γνώμη διὰ τὸν «Κορινθίας» Κάλλιστον εἶναι ὅτι οἱ ὑπόλοιποι, καὶ μάλιστα ὁ παμπόνηρος (ὡς τὰ γεγονότα βοοῦν) τότε Πρωτοσύγγελος αὐτοῦ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος, ἐκμεταλλεύθησαν τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ γῆρας τοῦ Γέροντος Καλλίστου, Κύριος οἶδεν μέ ποῖα φέμματα καὶ ἀποκρύψεις τῆς ἀληθείας....

Ἀπὸ πολλὰ γεγονότα ἀποδεικνύεται ἡ ὑστεροβουλία καὶ ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῶν πραξικοπηματιῶν, ἀναφέρομεν δέ μόνον ἓνα ἀκόμη.

Πρὸ μόλις δύο μηνῶν ἀπὸ τὸ ἐπάρατον σχίσμα των (δηλ. τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1978) οἱ τότε Ἀρχιμανδρίται Καλλιόπιος καὶ Γερμανός ἀπαντῶντες εἰς

δημοσίευμα Νεοσημερολογίτου Ἐπισκόπου πού μᾶς ἐκατηγόρει περί ἀνηθίων Κληρικῶν καί καθηρημένων ὑπ' αὐτῶν, πού δῆθεν προσελαμβάναμεν ἡμεῖς, ἔγραφαν:

«Ἐπειδὴ ἡμεῖς δέν γνωρίζομεν τούς τοιούτους, παρακαλοῦμεν θερμότατα τόν Σεβασμιώτατον συντάκτην καί θά τοῦ χρεωστοῦμε μεγάλην εὐγνωμοσύνην, ὅπως δημοσίως κατονομάσῃ τούτους... Μᾶς ἀρκοῦν ὠρισμένοι δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἀδιακρίτως ρίπτουν λάσπη κατά Κληρικῶν⁵³».

Δυστυχῶς, ἀκριβῶς δύο μῆνας μετέπειτα οἱ ἴδιοι ἔρριπταν ἀδιακρίτως «λάσπη κατά Κληρικῶν» καί καθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας! Ὅπως ἀκριβῶς καί οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων, ἐνῶ ἐσωτερικῶς ἔρριπταν παρομοίαν «λάσπην», ἐξωτερικῶς οἱ ἴδιοι ἔγραφαν (τό 1975) εἰς πολιτικὴν ἐφημερίδαν, ἡ ὁποία ἐκατηγόρει τόν κλῆρον μας:

«Οἱ δημοσιεύοντες εἰς τήν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας, σκανδαλιζόμενοι ἴσως ἐξ ὀλίγων ἀναξίων ἀριθμουμένων εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός, λησμονοῦν τόν Ἰούδαν, τόν Δημᾶν καί λοιπούς τῆς Γραφῆς ἀναξίους καί πολεμίους. Ἀλλά μήπως δέν ὑπάρχουν οἱ τοιοῦτοι καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου⁵⁴;».

53. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 757, σελ. 14.

54. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 720, σελ. 5

“Όταν οί ἴδιοι οί κατήγοροι ὁμολογοῦν τό ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας των, ὡς ἐν προκειμένῳ, τοῦτο εἶναι ἢ μεγαλύτερα ἀπόδειξις τῆς πραγματικῆς ἀληθείας.

Τέλος, μέχρι καί οί Ματθαϊκοί, ἐκπλαγέντες πρό τοῦ τολμηθέντος σχίσματος, ἐπισήμως κατεδίκασαν τούς πραξικοπηματίας, ἴσως νοιώθοντες καί κάποιαν ἐνοχίην, διότι οί κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν προήρχοντο ἐκ τῆς Ματθαϊκῆς μερίδος.

«Στεροῦνται πάσης Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως» ἔγραφαν· «παρουσιάζονται ἐπικίνδυνοι, θρασεῖς ... τήν πρωτάκουστον ἐγκληματική τους ἐνέργειαν παρουσιάζουν ὡς ἀρετήν, καί τούς ἑαυτούς των ὡς «σωτήρας τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνῶ οὐδέποτε ἐπόνεσαν αὐτήν... Καίτοι ξένον πρός ἡμᾶς τό πραξικόπημα, καταδικάζομεν αὐτό καί καταγγέλομεν τούς πραξικοπηματίας ὡς ἐπιβούλους τῆς Ὁρθοδοξίας... Μήπως ἐξυπηρετοῦν ξένους σκοπούς;... Μήπως εἶναι οί ἔσωθεν φθορεῖς τοῦ ἀγῶνος;⁵⁵».

Ἡ Ἱστορία ἀπέδειξεν, ὡς θά καταγράψωμεν εὐθύς κατωτέρω, ὅτι αὐτοί οί διαλογισμοί τῶν Ματθαϊκῶν ἦσαν ἀπολύτως ὀρθοί καί δίκαιοι.

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί, ἀναγκάζομαι νά παρατείνω τόν λόγον περί τοῦ ἐν λόγῳ σχίσματος, καθότι, ὡς ἔγραφε πρόσφατα καί Ἅγιορείτης Γέρων Ἱερομόναχος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ σχίσματος

55. βλ. «Ἐλεγχος καί ἀνατροπή...», Ἀθῆναι 1979.

«ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΛΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΟΙ ΣΥΜΦΟΡΕΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΟΝ
ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.^{56!}».

Συγκεκριμένα:

1) Εισέβαλλεν εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἡ Προτεσταντικὴ αἵρεσις τῆς Σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Πρωτεργάτης τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος τὸ 1961 (Ἀρχιμανδρίτης τότε) χωρισθεὶς ἀπὸ ὄλους τοὺς τότε γνησίους Ὁρθοδόξους Κληρικούς, ἴδρυσεν μετὰ τοῦ ἐγγάμου Ἱερέως π. Μιχαὴλ Κουλούρη ἰδική του Ἐκκλησία-Σωματεῖον μετὰ τὴν κλεψίτυπον ἔπωνυμίαν «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.»! Δηλαδή Προτεσταντικοῦ τύπου Πρεσβυτεριανόν Ἐκκλησιοσωματεῖον, ἄνευ οὐδενός Ἐπισκόπου, παρὰ μόνον αὐτῶν τῶν δύο Ἱερωμένων!

Τὸ ἔτος 1979 ἡ Πρεσβυτεριανὴ αὐτὴ Ἐκκλησία-ἐξάμβλωμα ἀπέκτησε καὶ Ἐπισκόπους ὡς διοικητικά μέλη τῆς, ὄλους δηλαδή τοὺς 10 τούτους σχισιάρχας⁵⁷. Τὸ εἰς πόσα Πατερικὰ παραγγέλματα προσκρούει καὶ εἰς πόσας βλασφημίας καταλήγει ἢ ἐπάρατος σωματειοποιήσις τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει καὶ ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἀποδείξει διὰ ἐμπεριστατωμένης Ἐγκυκλίου, καὶ ἡ ἡμετέρα εὐτέλεια καταγγεῖλει διὰ δύο αὐτοτελῶν φυλλαδίων⁵⁸. Τοῦτο μόνον ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἐνταῦθα, ὅτι μέχρι καὶ σήμερον λειτουργεῖ ἡ σχισματικὴ αὐτὴ «Ἑλληνικὴ

56. «Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὄρους», Ἁγ. Ὄρος 2002, σελ. 35.

57. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» 9, σελ. 229 καὶ 7, σελ. 192-3 καὶ «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» 5, σελ. 44.

Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.», οἱ δέ πρωτοστάται αὐτῆς «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος καί «Ἀχαΐας» Καλλίνικος μέ τόν μόνιμον συνεργάτην των θεολόγον-Δικολάβον κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον, ἦσαν αὐτοὶ πού ἀμέσως μετά τήν διαίρεσιν τοῦ 1995 παρέσυραν τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον καί τούς λοιπούς συνεπισκόπους των εἰς τήν ἴδρυσιν καί νέου Ἐκκλησιοσωματείου, μέ τόν τίτλον «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», κατά καί τοῦ ὁποίου μέχρι σήμερον καθήκοντως ἀγωνιζόμεθα⁵⁸.

2) Ἦρχισεν ἔκτοτε ὁ κατακερματισμός τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰς πλείονας παρατάξεις-μερίδας-Συνόδους, καθότι ἔως τότε ὑπῆρχαν μόνον ἡμεῖς καί οἱ Ματθαϊκοί· οἱ δέ «Καλλιστοαντωνιακοί» ἔγιναν ἡ τρίτη παράταξις, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθαν καί οἱ «ἐνισταμένοι» τοῦ κ. Κυπριανοῦ. Ἐπίσης οἱ τοῦ 1979 ἀρχισχίσται Καλλιόπιος «Πενταπόλεως» καί Καλλίνικος «Ἀχαΐας» ὑπῆρξαν οἱ κύριοι ὑπαίτιοι μέ τάς ἀντικα-

---

58. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα», σελ. 221-231 καί Ἐπισκόπου Πέτρας Μακαρίου «Τό κατάντημα τῆς ὑπό τόν Χρυσόστομον Κιούσσην προεδρευομένης Συνόδου» (1999) καί «Κατά Σωματειακῶν» (2001).

Ἐπληροφόρηθην ὅτι διάφοροι ἐπιτήδευοι διαδίδουν ἔναντίον ἐμοῦ, ὅτι καί ἡ ἐμή εὐτέλεια ἔχει ὠργανώσει ὡς σωματεῖον τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅποτε τί διαμαρτύρομαι; Οἱ ἀξιολύπητοι τοῦτοι σερμολόγοι ἄς λάβουν πλήρη τήν ἀπάντησιν ἐξ Ἀγιορειτικῆς πηγῆς: «ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤΕ ΕΚΑΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ! Ἄλλο Κοινότης, Σύλλογος, Ἀδελφότης, καί ἄλλο ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ-ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ!» «Φωνή ἐξ Ἁγίου Ὄρους» 2002, σελ. 27.

νονικάς ἐνεργείας των καί διά τόν χωρισμόν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί τά ἐξ αὐτοῦ ἐπακόλουθα, καί διά τόν χωρισμόν τοῦ 1995, καθώς θά ἀποδείξωμεν κατωτέρω.

3) Εἰσήχθη εἰς τήν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν διά τῶν πρώην Ματθαϊκῶν-αὐτουργῶν τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1979 τό Ματθαϊκόν πνεῦμα τῆς μισαδελφίας καί πανούργου ἀλληλοεξοντώσεως μέ βεβιασμένας καί ἀκρίτους κρίσεις καί ποινάς, καθαιρέσεις κλπ., καθώς ἀποδεικνύουν καί τά ἀναφερθέντα γεγονότα τοῦ 1979 καί τά ἐξῆς τοῦ 1986 καί τοῦ 1995, εἰς τά ὅποια θά ἀναφερθοῦμε⁵⁹.

4) Προκειμένου νά δικαιολογήσουν τάς ἰδιοτελεῖς ἀποφάσεις των, διέσπειραν πανταχοῦ τό Φαρισαϊκόν πνεῦμα τοῦ «οὐκ εἰμί ὡς οὗτος ὁ Τελώνης⁶⁰», δηλαδή τόν Ζωϊκόν-Ἱερωνυμικόν ψευδεπίπλαστον καί ὑστερόβουλον διαχωρισμόν μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς καθαρούς-γνησίους-ὑπερορθόδοξους καί ἀκαθάρτους-ἀνηθίους-χλιαρούς, κατάστασις ἡ ὁποία εἶναι παράλληλος μέ τούς ἀρχαίους σχισματικούς Ναυατιανούς-Καθαρούς ἐπωνομασθέντας. Ὁ ἡγέτης αὐτῶν Ναυάτος ὡς σημειώνει τό Ἱερόν Πηδάλιον, Πρεσβύτερος ὢν, «ἀγκαλά καί εἰς τά δόγματα τῆς Πίστεως δέν ἔσφαλλεν, οὔτε ἦτο αἰρετικός, ἀλλά μόνον σχισματικός... διά τήν μισαδελφίαν του ὁμως καί τό ἀσυμπαθές τῆς γνώμης καί ὑπερηφάνον, ἀνεθεματίσθη ἀπό τήν ἐν Ρώμῃ γενομένην Σύνοδον ἐπί

59. πρβλ. καί «Φωνή ἐξ Ἀγίου Ὄρους» 1002, σελ. 30-43.

60. Λουκᾶ ιη', 11

τοῦ Κορηλίου Πάπα», ὡς καί ἀπό ἄλλας Συνόδους⁶¹.

Ἀκούσατε ὁμως ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐξ ἑνός ἐχέφρονος Νεοημερολογίτου Ἀρχιμανδρίτου - Ἱστορικοῦ, κρίνοντος τήν Ἱερωνυμικήν λαίλαπα πού ἐξέσπασε εἰς τήν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἀπό τό 1967 καί ἐξῆς, ὥστε νά διαπιστώσετε ἀκριβῶς τήν εἰσβολήν τοῦ ἰδίου Φαρισαϊκοῦ πνεύματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας ἀπό τό 1979 καί τά ἐπάρατα ἐπακόλουθά του. Εἰσβολή ἡ ὁποία πιστεύομεν ὅτι συνετελέσθη ὑποχθονίῳ ἐπιβουλῇ ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς ἄλλωσιν αὐτῆς (ὡς προλαβόντως μέ τά ἴδια τεχνάσματα ἠλώθη ἀπό τό 1967 ἡ Νεοημερολογιτικῆ Ἐκκλησία!), ἀποφασιστικῆ συνεργεία τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὡς Νεοημερολογίτης τέκνον πνευματικόν τοῦ Ζωϊκοῦ-Ἱερωνυμικοῦ Ἐπισκόπου Ἀττικῆς κ. Νικοδήμου Γκατζιρούλη, ὡς καί τοῦ στενοῦ αὐτοῦ συνεργάτου, Νεοημερολογίτου Θεολόγου Ἀθανασίου Σακαρέλλου.

Σημειωτέον δέ ὅτι μέ τόν ἴδιον Ἱερωνυμικόν Ἐπίσκοπον Νικόδημον εἶχε πολλάκις ἐπαφάς ὁ θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμητσος, διά τοῦ ὁποίου, μεταβίβαζε μηνύματα Φαρισαϊκῆς «καθάρσεως» πρὸς τοὺς ἡμετέρους Ἐπισκόπους....⁶².

*«... Ἡ Ἱερωνυμική δικτατορικὴ Σύνοδος»
διηγεῖται ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμαν-*

61. βλ. ἡ Κανόνα Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

62. βλ. ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ π. Θεοφυλάχτου Ἀγιορείτου πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον, 1-5-1975.

δρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας, «διέπραξεν ἀνεπίτρεπτα ἀδικοπραγήματα καὶ ἀθεμιτουργήματα, ἀχρηστεύσασα καὶ δολοφονήσασα τὴν ἱερατικὴν ὑπόστασιν Κληρικῶν κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων, ὄντων ἐμπείρων καὶ χρηστῶν καὶ δραστηρίων καὶ ἱκανῶν προσφέρειν καλὰς ὑπηρεσίας τῇ Ἐκκλησίᾳ ... ἐξ ὧν ἐξώσθησαν σατραπικῶς, δολίως καὶ πονηρῶ καὶ ἀπατηλῶ τρόπῳ... Οἱ «χαφιέδες» τῶν ἡμερῶν ἐκείνων εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς «σκουπιδότοπους» τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας καὶ Φθιώτιδος οἱ ὅποιοι ἐδέχοντο φιλανθρωπεύμενοι... ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀφρόνως καὶ μανιωδῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως ἐχαρακτηρίζοντο ὡς μὴ ἔχοντες «καλὴν» τὴν ἔξωθεν μαρτυρίαν καὶ κατεδιώκοντο διὰ συντριπτικὴν ἐξουθένωσίν των, πλανώμενοι καὶ κακουχούμενοι καὶ λοιδορούμενοι, ὡς ἄλλοι «ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι»... ἰδίως «ἂν κάποιος κακόψυχος εἶχε τὴν ἱκανότητα ὥστε τὴν κάποιαν κατηγορίαν κατὰ τινος, οὔσαν «τρίχαν μαλλιῶν προβάτου», νά μεγεθύνῃ καὶ ἐμφανίσῃ ὡς «συρματόσχοινον»!.... Φοβερόν ἐστὶ τό ἐμπεσεῖν εἰς λαοῦ γλῶσσαν, ὅταν μάλιστα ἢ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων, εὐλογία τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας, κακολογεῖ δημοσίᾳ κληρικούς αὐτῆς, ὡς «ἀνεπαρχεῖς καὶ ἀνικάνους» πρὸς ἐκτέλεσιν καθηκόντων ἀνατεθειμένων αὐτοῖς, ἢ ὡς «μὴ ἔχοντας καλὴν μαρτυρίαν ἐκ τῶν ἔξωθεν»,

ὡς ὄντας καί ἀποτελοῦντας ἀπαίσια σεση-
 πότα μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί δῆ, ἐπικίνδυ-
 να, καί χρῆζοντα «βιαίῳ τρόπῳ» καί «ἐπι-
 τρώχως» μάλιστα καθάρσεως ἐκ τοῦ χώρου
 τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἐξ
 αὐτῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἀνεπίτρεπτον καί
 ἀνυπόφορον μάστιγα καί φρικτὸν καρκίνω-
 μα δι' αὐτήν...».

Τότε ἐκυκλοφόρει καί ἡ φήμη ὅτι

«ὁ Ἱερώνυμος ἤρξατο νὰ ξεκαθαρίζῃ τὴν κό-
 προν τοῦ Αὐγείου»... ἀλλὰ «ἰδιοτελείας ἔνε-
 κα, πρὸς κορεσμόν πόθου καί πάθους κενώ-
 σεως θέσεων καί Ἐπισκοποποιήσεως ἰδικῶν
 των Κληρικῶν, καί αὔξησιν ἀριθμοῦ Ἱε-
 ραρχῶν τῆς παρατάξεώς των....

Ἄτυχῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος στε-
 ρούμενος διοικητικῶν δεξιοτήτων καί χαρι-
 σμάτων καί ἱκανοτήτων ἐκλέγειν ἀνυποκρί-
 τους συνεργάτας καί μὴ καιροσκόπους, ἀμα
 δέ καί ἐμπείρους περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικά⁶³,
 παρεπλανήθη πιστεύσας ὅτι ἔδει νὰ προτι-
 μήσῃ τὸν στηριγμὸν τῆς ἀρχιεπισκοπείας του,
 καί τὸν καθαρμὸν καί τὴν ἐξυγίανσιν τῆς
 Ἐκκλησίας-Ἱεραρχίας, εἰς τὰ πτερὰ καί δρέ-
 πανα τῶν πτεροόντων «ἐνσάρκων ἀγγέλων»

63. Συλλογίσου ὁ ἀναγινώσκων καί τὴν ἀνάλογον περι-
 πτωσιν τοῦ Γέροντος Κορινθίας Καλλίστου κατὰ τό 1979, «Προ-
 ἔδρου» ἀνακηρυχθέντος τῶν σχισματικῶν...

τῆς αὐτοῦ «οἰκείας Πίστεως», ἤγουν τῆς Ἱερωνυμικῆς, γενόμενος ἐπιλήσμων οὐ μόνον τοῦ δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας **ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** εἰπόντος καί λέγοντος (πολλά περὶ κρίσεως καί κατακρίσεως, καί ζιζανίων καί σίτου, καί ἀνιδιοτελοῦς πρὸς πάντας ἀγάπης)⁶⁴, καί τοῦ Θείου Παύλου λέγοντος (περὶ μετριοπαθείας πρὸς πλανωμένους καί ἀγνοοῦντας, καί περὶ τῆς τῶν ἀπάντων ἀμαρτωλότητος)⁶⁵, ἀλλὰ καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων οὕτινες, ἂν καί κατασκευάσματα Ἁγίων Πατέρων, ὅμως διὰ τό εἶναι «ἀνθρώπινα», ἐτέθη εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, εἰς τόν κε' Ἀποστολικόν Κανόνα τό «ἀλούς» πρὸς κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἤγουν τοῦ Ἱερατείου τῆς, καί οὐχί ἢ «ἔξωθεν κακή μαρτυρία» πρὸς «καθαρόν» καί ἢ «ἔξωθεν καλή μαρτυρία» πρὸς ἀνακαινισμόν Ἐκκλησίας καί Ἱερατείου τῆς· γενόμενος εἰσέτι ἐπιλήσμων καί αὐτοῦ τοῦ συντάκτου τῆς Θείας Λειτουργίας, κατὰ τήν τέλεσιν τῆς ὁποίας πᾶς τις ἱερούργος, **ΙΕΡΕΥΣ** ἢ **ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ**, ἰστάμενος πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου μυστικῶς λέγει· «**ΟΥΔΕΙΣ ΑΞΙΟΣ...**»⁶⁶, τοῦ Χρυσορρήμονος **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** συντάξαντος τοὺς ἀνυποκρίτους αὐτούς λόγους τῆς ἀληθείας καί τῆς πραγματικότητος (ὡς καί τοὺς λέγοντας διὰ «τὴν

64. πρβλ. Ματθ. ε' 47, ζ' 1-5 καί ιγ' 29.

65. βλ. Ἑβρ. ε', 1-3.

66. εὐχή κατὰ τόν Χερουβικόν Ὕμνον.

ὁμοίαν μοι Πόρνην καὶ ἁμαρτωλόν⁶⁷»!...)·
 εἰλικρινῆς σταθεῖς καὶ οὐχὶ ὑποκριτῆς ὁ ὄντως
 ἅγιος ἐκεῖνος φωστήρ τῆς ἀληθείας, ὅστις ἂν
 καὶ ἐπάλαισεν ὅσον οὐδεὶς ἕτερος Ἱεράρχης
 τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπάσης κατὰ τὰ διαρρεύ-
 σαντα 1575 ἔτη πρὸς κάθαρσιν ΕΚΚΛΗ-
 ΣΙΑΣ ἐκ τῶν σαπρῶν καὶ βδελυκτῶν μελῶν
 αὐτῆς, ὁμῶς ἐν ἐξορίᾳ ἀπέθανεν ἐν ἔτει 407,
 καὶ δὴ ὡς καθηρημένος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ
 Συνόδου Ἀρχιερέων ἐχόντων τὴν «καλὴν
 μαρτυρίαν» τῆς ὑπερεχούσης κοσμικῆς ἐξου-
 σίας!

Ἀνεπανάληπτος ὢν εἰς ἀγιότητα... ὁ Ἱερο-
 μάρτυς ἐκεῖνος Ἱεράρχης ΧΡΥΣΟΣΤΟ-
 ΜΟΣ, ὅστις καὶ ἐλάλησεν· «οὐδένα δέδοικα
 (φοβοῦμαι) ὡς τοὺς Ἐπισκόπους, πλὴν ὀλί-
 γων»! Μὴ κατορθώσας ὁ γίγας ἐκεῖνος Φω-
 στήρ καὶ Θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ καὶ
 Ἱεράρχης Ἀρχιεπίσκοπος νά ποιήσῃ ΚΑ-
 ΘΑΡΜΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἥτις Ὁρθό-
 δοξος Ἐκκλησία δέν κατέστη ποτέ ἄχρι σή-
 μερον σεσηπιῦα.

Εἶναι καὶ μένει αὕτη ζῶσα καὶ παροῦσα
 ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ,
 ἥς καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσι⁶⁸, ἀσχέ-
 τως ἂν σεσηπότες εἰσὶ κάποιοι Κληρικοί τῆς,
 ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, θαυμαζόμενοι μά-

67. βλ. γ' εὐχή πρὸ τῆς Θείας Μεταλήψεως.

68. Ματθ. ιστ', 18.

λιστα ποικιλοτρόπως υπό καιροσκόπων, ὄντων σιχαμερῶν κολάκων ἀνηκόντων εἰς τόν κόσμον τῶν χαφιέδων, οἵτινες ὄντως βδελυκτοὶ ὄντες ἀποτελοῦσι μὲν καρκινώματα, ἄτινα ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΣΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἀλλ' ἀντιθέτως αὐτοκαταστρέφονται, ὅταν ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασίσῃ τοῦτο, ἐν ἀνυπόπτῳ χρόνῳ ἐπαληθευομένου τοῦ προφητικοῦ ρήματος· «ἐξέλειπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι καὶ τά ἔτη αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς»...⁶⁹».

Παρετεινάμεν, ἀγαπητοὶ μας Πατέρες καὶ ἀδελφοί, τόν λόγον κατὰ τοῦ Ζωϊκοῦ-Φαρισαϊκοῦ πνεύματος τῆς ἀκαθάρτου καὶ σχισματοαιρετικῆς μισαδέλφου καθάρσεως, διότι αὐτήν ἐπρόβαλλαν ὡς κυριώτατον λόγον τοῦ σχίσματός των ὄχι μόνον οἱ ἐν λόγῳ πραξικοπηματῖαι, φλυαροῦντες περὶ «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας» καὶ «ἀναξίων εἰς τοὺς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης» καὶ «ρουπάνσεως τῆς ἀχράντου ἀγιότητος τῆς Ἐκκλησίας⁷⁰»!! Ἄλλὰ καὶ πρό καὶ μετὰ αὐτῶν οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης), ἀντιγράφοντες μέχρι καὶ τὴν εὐφημον ὀρολογίαν τῶν Ἱερωνυμικῶν, περὶ «σκουπιδοντενεκέ», «κόπρου Αὐγείου» κ.λ.π. Οἱ δύο αὐτοὶ Ἐπίσκοποι κατὰ τὰς αὐτάς ἡμέρας τοῦ πρώτου τούτου σχίσματος, προέβησαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀποκήρυξιν

69. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία, σελ. 5038, 5032, 5028, 5002, 4948-9, 4993-4, 4948,-9.

70. βλ. ἀποσπάσματα δημοσιευμάτων των ἀνωτέρω.

καί «διακοπήν πνευματικῆς κοινωνίας» μέ τήν νόμιμον Ἱεράν Σύνοδον, φλυαροῦντες καί αὐτοί (ὡς ἔγραφαν κατά λέξιν) περί «προσώπων μὴ ἔχόντων τήν καλήν ἔξωθεν καί ἔσωθεν μαρτυρίαν⁷¹»!!

Ποιοὶ ταῦτα διεμαρτύροντο; Οἱ αὐτοκατάκριτοι συνείσακτοι! Βλέποντες «τό κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ» των, «τήν δέ δοκόν» εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των μὴ κατανοοῦντες!! Τοσοῦτον Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία! Τοσοῦτον ἀπομεμαχρυσμένος καί ἔργω καί λόγῳ, καί βίῳ καί ἰδεολογίᾳ ὁ μετέπειτα «Ἀρχιεπίσκοπος» Χρυσόστομος ἀπὸ τὸν ὁμώνυμόν του μεγαλουργόν Ἅγιον, τοῦ ὁποίου τάς χρυσαυγεῖς παρακαταθῆκας μόλις ἀπελαύσαμεν!

Πρέπει νά εἰπωθῆ, ὅτι τό δεύτερον αὐτό «ράπισμα» πού ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπὸ τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης ἦτο καί ὀλίγον ... γελοῖον, διότι ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς τήν ὁποίαν ἀνεκοίνουν ὅτι διακόπτουν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἤδη πρὸ καιροῦ τοὺς εἶχε ἡ ἰδία θέσει εἰς ἀργίαν καί ἀκοινωνησίαν, καί συνεπῶς, οὕτως ἢ ἄλλως ἢ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μετ' αὐτῶν ἦτο ἤδη ἀποκεκομμένη.

Δυστυχῶς εἰς τήν ἀποκήρυξιν τοὺς οἱ δύο Ἱεράρχαι ἐξισώνουν αὐθαιρέτως θύτην καί θῦμα, συγκατακρίνοντες μέ τοὺς σχισματικούς Κορινθίους Κάλλιστον καί Ἀττικῆς Ἀντώνιον, καί τήν Κανονικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί τῶν σὺν αὐτῷ, διότι δῆθεν προέβησαν καί αὐτοὶ εἰς Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας ἀναξίων, ἀνευ

71. βλ. ἀποκήρυξιν 27-2-'79.

συγκαταθέσεως ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν καί βεβιασμένως!

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἐνήργησε κάπως βεβιασμένα, ὅπως ἦτο φυσικόν ἐκ τοῦ προκληθέντος σάλου καί αἰφνιδιασμοῦ. Ἀλλά δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ χειροτονίαι εἰς τὰ ὁποίας προέβη ἐτελέσθησαν ἄνευ τῆς κοινῆς τῶν Ἐπισκόπων συγκαταθέσεως.

Συγκεκριμένα ἐκ τῶν ἔνδεκα συνολικά Ἱεραρχῶν τῶν τάξεών μας κατά τό 1979, οἱ πέντε ἦσαν ἤδη ἐκτός Συνόδου, ἦτοι οἱ: Ἀστορίας Πέτρος, Διαυλείας Ἀκάκιος, Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, Κορινθίας Κάλλιστος καί Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ἀντώνιος. Οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἶχε, κατά λογικήν συνέπειαν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά ζητήσῃ καί αὐτῶν τήν γνώμην. Ἐκ δέ τῶν ὑπολοίπων ἕξι Ἐπισκόπων, οἱ τρεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος, Πειραιῶς Γερόντιος καί Φθιώτιδος Καλλίνικος) ἐτέλεσαν τάς χειροτονίας μέ τήν σύμφηφον γνώμην-ἔγκρισιν καί τῶν Εὐρίπου Παΐσιου, (ὁ ὁποῖος ἤδη πρό τοῦ σχίσματος εἶχε ὑποβάλλει παραίτησιν διά λόγους ὑγείας) καί Καναδά Ἀκαχίου. Ἀπομένει μόνον ὁ Κυκλάδων Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος ὡς φαίνεται δέν ἠρωτήθη διά τάς χειροτονίας, πλήν δέν γνωρίζομεν τάς σχέσεις του τόν καιρόν ἐκεῖνον (Φεβρουάριος 1979) μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον, καθότι αὐταί δέν ἦσαν σταθεραί, λόγω τῆς κατά καιρούς συμμαχίας του μέ τούς Διαυλείας Ἀκάκιον καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Συνεπῶς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἔδρασε νομίμως, μέ ὅσους Ἱεράρχας εἶχε

κατά τήν συγκεκριμένην χρονικήν στιγμήν εἰς τήν διάθεσίν του.

Ἄλλά οὕτως ἢ ἄλλως, ἀποτελεῖ φοβερῶτατον τόλμημα καί δεινήν διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου, ἡ αὐθαίρετος ἐξίσωσις παρανόμων καί νομίμων, ἔστω καί ἂν τά μέτρα πού ἔλαβαν οἱ νόμιμοι δέν ὑπῆρξαν τέλεια κατά τήν σύλληψιν καί τήν ἐκτέλεσιν.

Πρέπει ὁμως διά τήν Ἱστορίαν νά παραθέσω εἰς τήν ἀγάπην σας καί ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῆς τετρασελίδου ἀποκηρύξεως τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης.

«Ὡς βαρύς γδοῦπος» ἔγραφαν, «καί ὡς κεραινοῦνός βαρυνεφώσεως ἠκούσθη ἡ τρομακτική εἶδησις μιᾶς πρωτοφανοῦς ἀσεβεστάτης τόλμης εἰς τά ἐκκλησιαστικά χρονικά ἀθρόων Ἀρχιερατικῶν χειροτονιῶν, ἀδιακρίτως προσόντων καί ἱκανοτήτων, πρὸς χλεύην καί ἐξευτελισμόν τοῦ ὑψίστου Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος ὑπό μερίδος τῆς Ἡγεσίας Γ.Ο.Χ., ἧς ἡ ὑποκρισία περί τηρήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ὑπερηκόνησε πάντα Φαρισαϊσμόν.

Ἡ Δεσποτική φωνή «οὐαί ὑμῖν Φαρισαῖοι ὑποκριταί» ἀντηχεῖ καί πάλιν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἐλληνικῆς καί ἀλλοδαπῆς γῆς, διά τοὺς ἐνεργοῦντας τά τοιαύτα «Γνησίους Ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς....»

Ἐπειδή οἱ τρεῖς προμνησθέντες Ἀρχιερεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος, Πειραιῶς καί Φθιώτιδος)

ἐκαλλιεργήσατε ἀπροκαλύπτως καὶ σκανδαλωδῶς ἀπὸ ἐτῶν τό ἔδαφος πρὸς δημιουργίαν τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων, ὡς ἤδη ἐξελίχθησαν αὐται, διὰ τὴν ὀπωσδήποτε χειροτονίαν προσώπων μὴ ἐχόντων τὴν καλὴν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν καλὴν μαρτυρίαν...

Ἐπειδὴ ἀπεβάλατε Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς, διὰ τὸν λόγον καὶ μόνον ὅτι ἐζήτησαν ἠθικὴν τάξιν καὶ εὐνομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ κάθαρσιν τοῦ κλήρου.

Ἐπειδὴ ἐπεδείξατε ἐκδίκησιν ἀφάνταστον κατὰ τῶν ὡς ἄνω καταγγειλάντων τὰς παρανομίας σας Ἀρχιερέων...

Ἐπειδὴ διαλύσαντες πρότερον, ὡς ἐλέχθη, τὴν Ἱεράν Σύνοδον, μόνον δέ οἱ ὡς ἄνω τρεῖς προέβητε εἰς ἀντικανονικὰς χειροτονίας τῶν ἀρεστῶν ὑμῖν, κατακρινόμενοι οὕτω ἐπὶ τυρεῖα κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱεροῦς Κανόνας ιη' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καὶ λδ' τῆς Πενθέκτης....

Ἐπειδὴ ἐχειροτονήσατε ἐκ τοῦ σωροῦ ἀνεξετάστως ἀγραμμάτους, γέροντας παραλύτους καὶ βεβαρυμένους μέ καταγγελίας ἠθικῶν καὶ ἄλλων παραπτωμάτων, κατατεθείσας ἐπίσημως ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καί, τέλος

Ἐπειδὴ ἐδημιουργήσατε περαιτέρω σχίσματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὧν οὐδέ αἷμα μαρτυρίου δύναται νά ἀποπλύνῃ τὴν ἁμαρτίαν, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον,

Διά ταῦτα:

Ἡμεῖς οἱ ὑπογραφόμενοι Ἀρχιερεῖς, μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐναπομεινάσης ἀμετόχου τοιούτων ἀθέσμων ἐνεργειῶν εἰς βάρος τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», ὡς καί τήν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, **ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** πάσας τάς ἀνωτέρω ἀντικανονικάς ἐνεργείας σας, καί τήν ἐσχάτως ἀθέμιτον καί ἀσυλλόγιστον πράξιν Ὑμῶν τε καί τῶν ἐτέρων Ἀρχιερέων, ὡς ἀνοσιουργόν πραξικόπημα ἀπαράδεκτον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐπίσης καί Ὑμᾶς τοὺς ἐνεργήσαντας τοῦτο Ἀρχιερεῖς **ΚΑΤΑΣΤΑΝΤΑΣ ΗΔΗ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ** ἐναντι μιᾶς τοπικῆς ἢ μείζονος Συνόδου, ἱκανῆς νά κρίνη ὑμᾶς, καί διά τοῦτο, μὴ δυναμένους τοῦ λοιποῦ κανονικῶς νά ἐνεργήσετε οὐδέν νόμιμον, συμφώνως πρὸς τήν Ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν.

Πλέον δέ βαρυτέραν τῆς ἀντικανονικῆς πράξεως τῶν Ἀρχιερέων Ἀντωνίου καί Καλλίστου χαρακτηρίζομεν τήν ἰδικήν σας ἐνεργειαν, ἀναγομένην καί εἰς κατηγορίαν τυρείας ὡς προεμνήσθημεν, λόγω τοῦ διαχωρισμοῦ καί τῆς ἀγνοήσεως ἐτέρων ἔξ' Ἀρχιερέων.

ΔΙΟ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΤΟΜΕΝ ΜΕΘ' ὙΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ἄχρι νομίμου καί Κανονικῆς ἐκδικάσεώς σας,

*καί σᾶς παραδίδομεν εἰς τήν ἀδέκαστον κρί-
σιν τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἱστορίας.*

*Τό λεῖμμα τῆς Ἱεραρχίας Γ.Ο.Χ.
Ἐπιτομῆς καί Διαυλείας Ἀκάκιος.
Ἐπιτομῆς Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος».*

Ἐπιτομῆς πιστεύω διαπιστώνετε καί σεῖς, φιλάτοι μου ἀκροαταί, ἡ ἀποκήρυξις ὑπό τοῦ περιωνύμου «λείμματος» (ἢ μήπως λύματος μέ «υ»;) τῆς Ἱεραρχίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ μνημεῖον διαστροφῆς, ἐμπαθείας καί ἰδιοτελείας, διά τούς λόγους πού ἤδη ἀνέπτυξα. Τό θαυμαστόν εἶναι ὅτι τό διμελές Ἱεραρχικόν «λείμμα» δέν εἰσῆλθεν εἰς τόν κόπο συντάξεως καί ἀποστολῆς παρομοίου ἀποδοκιμαστικῆς ἐπιτομῆς πρός τούς πρωταιτίους καί πρωτοφανεῖς πραξικοπηματίας Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστον καί Ἀττικῆς Ἀντώνιον! Διατί; Ἴσως διότι εἶχαν τήν ἴδιαν ὄχι φιλοσοφίαν, ἀλλά φιλομωρίαν περί καθάρσεως καί ἀνηθικοῦ ἠθικότητος, ὡς μαρτυροῦν τά ἐπίσημα ἔγγραφα ἀμφοτέρων, ἀφοῦ ὡς γνωρίζομεν καλῶς, ἀμφοτέροι ἐχρησιμοποιοῦν ὡς σύμβουλον τῶν τόν διάσημον θεολόγον κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον, προφανῶς ὀδηγοῦντα αὐτούς εἰς Ζωϊκῆς ἐμπνεύσεως ἠθικῆς πουριτανικᾶς ἐπαναστάσεις!....

Ἀμέσως μετά τήν ἀποκήρυξιν τῶν οἱ Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης ἐξάπέλυσαν κατά τάς ἀρχάς Μαρτίου πολυσέλιδον Ἐγκύκλιον πρός τόν Ἱερόν Κλήρον καί τόν λαόν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τόν πομπῶδη τίτλον ὑπέρ τῶν ἑαυτῶν τῶν ὡς δῆθεν «διατηροῦντων ἀκραιφνή τήν Παράδοσιν καί τήν κανονικήν τάξιν

τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»! Εἰς αὐτὴν ἀναμασῶντες τὰ ἴδια μέ τὴν ἀποκήρυξιν, προτρέπουν πάντα εὐσεβῆ εἰς ἀποστασίαν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «ἵνα μὴ συγκοινωνός γίνῃ καὶ συνυπεύθυνος... διὰ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀδιαφόρου ὑπαγωγῆς του εἰς τοὺς δράστας», τονίζοντας ὅτι ὅσα ἐγίναν «μόνον ὡς ἐγκατάλειψις Θεοῦ ἐρμηνεύεται⁷²».

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν νομίζομεν ὅτι ἰσχύει διὰ τοὺς ταῦτα γράφοντας δύο Ἀρχιερεῖς, αὐτό πού σημειώνει διὰ τὸν πρ. Ἀθηνῶν Ἱερώνυμον ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας. Ὅτι δηλαδή,

«κατετρύχετο ἀπὸ τὸν πόθον καὶ τό πάθος τῆς ἐκδικήσεως, δηλαδή νά ἐκδικηθῆ τὰ πλείονα μέλη τῆς Ἱεραρχίας, ἅτινα ἐστάθησαν ἀδιάφορα παντελῶς πρὸς τὴν προσωπικότητά του, ἴσως διότι ἴστατο καὶ αὐτός ἀγέρωχος πρὸς τὰς ἀξιολόγους προσωπικότητας τῆς Ἑλλάδικης Ἱεραρχίας. Ἐμίσει τὴν ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ, διότι περιελάμβανε εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ζιζάνια τινά; Καὶ ἐνόμιζε ναρκισσευόμενος ὅτι - καθὼς διεφημίζετο ὡς «ἔνσαρκος ἄγγελος» - ἦτο ἱκανός καὶ ὁμοίος τῷ κάποιῳ ἀγγέλῳ τοῦ Θεοῦ, «ὃν θά στείλῃ ἐν καιρῷ ὡς θεριστήν», ἵνα θερίσῃ αὐτά τὰ ζιζάνια τῆς Ἱεραρχίας;.... Ἀλλὰ καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐφώτιζε τοὺς πλείονας Ἱεράρχας νά μὴ συμπαθῶσι τοῦτον, ὡς

---

72. βλ. Ἐγκύκλιος «πρὸς τὸν εὐλαβέστατον Κλῆρον καὶ τὸν Θεοσεβῆ λαόν....» 4 Μαρτίου 1979.

ὄντα ὑποκριτὴν καὶ ἐμπαθῆ, ἐγωπαθῆ καὶ δόλιον, καὶ στερούμενον τῆς ἀπαιτουμένης ἱκανότητος νά συνεργάζεται μετ' ἀνθρώπων, οὓς θεωρεῖ ὡς ὄντας ἄχρηστα ζιζάνια....⁷³».

Τελικά ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ βάσιν τόν λα' Ἀποστολικόν Κανόνα, ὁ ὁποῖος κελεύει διά τούς παρασυναγωγούς πού χωρίζονται ἀπό τόν Ἐπίσκοπό τους, πρῶτον «ὁ Ἐπίσκοπος νά παρακινήσῃ μέ γλυκάδα καὶ ἡμερότητα τρεῖς φορές τούς ἀπ' αὐτοῦ χωρισθέντας νά λείψουν ἀπό τοιοῦτον κίνημα», καί ἔπειτα νά προχωρῇ εἰς τήν καταδίχην τους⁷⁴, ἀπεφάσισεν «ὄπως φιλαδέλφως καί νουνεχῶς φερομένη, ζητήσῃ ἀπό τούς ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς αὐτοσυγκράτησιν καὶ ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεώς των, ἀποβλέποντες εἰς τήν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων, καί προσέλθουν πρὸς συνεργασίαν καὶ πάλιν μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν⁷⁵». Βεβαίως τό συγκρατημένον τοῦτο μέτρον δέν ἦτο ἐφαρμόσιμον καί εἰς τούς ἀποσχισθέντας περί τόν Κορινθίας Κάλλιστον, καθότι αὐτοί δέν ἦσαν ἀπλῶς παρασυναγωγοί, ἀλλά μόνοι των ἕκαμαν ἀθρώας χειροτονίας καί συνέστησαν αὐτομάτως νέαν Σύνοδον - Ἐκκλησίαν, δίχως νά ἔχει προηγηθεῖ τίποτα πού νά δικαιολογεῖ αὐτήν τήν στάσιν τους!

Εἰς τό θέμα αὐτό ἐφάνησαν ἀνώτεροι καί εἶναι

73. πρβλ. Ματθ. ιγ', 30 καί «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία», σελ. 4952 καί 4997.

74. βλ. ἐρμηνεῖαν εἰς Ἱερὸν Πηδάλιον.

75. βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 761, σελ. 15.

πράγματι ἐπαινετοί οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, ἀφοῦ καθ' ὅλην τήν πολυετῆ διάρκειαν τῆς διαστάσεώς των μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον, δέν ἐποίησαν οὐδεμίαν Ἐπισκοπικήν χειροτονίαν, οὐδέ συνεκρότησαν ἑτέραν Σύνοδον.

Ἐλοποιώντας τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περί προσεγγίσεως μετ' αὐτῶν (τούς ὁποίους καί οἱ Καλλιστιακοί εἶχαν ἐγγράφως καλέσει νά ἐνωθοῦν μαζί τους, δίχως νά τό πετύχουν⁷⁶), ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς παρακλητικήν ἐπιστολήν, δεῖγμα μνημειώδους φιλαδελφίας, μακροθυμίας καί ποιμαντικῆς συνέσεως.

Γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς αὐτούς καί τά ἑξῆς, μεταξὺ ἄλλων:

«Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀδελφοί Ἀκάκιε καί Χρυσόστομε, φιλαδελφία κινούμενος ἀπευθύνω ὑμῖν τήν προσωπικήν μου ταύτην πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολήν, εἰς ἀπάντησιν τῆς γενομένης ὑφ' ὑμῶν ἀποκηρύξεως...»

Δέν νομίζω ὅτι κατά βάθος πιστεύετε, ὅτι εὐσταθοῦν τά ὅσα ἐν αὐτῇ ἀναφέρετε... Τό κάλλιστον δι' ὑμᾶς θά ἦτο νά προσέλθητε εἰς τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον καί νά τακτοποιηθεῖτε ὑπ' αὐτῆς, ἵνα ἐντεῦθεν ἠνωμένοι συνεχίσωμεν τόν Ἱερόν ἀγῶνα οὐχί δι' ἀλληλοεξόντωσιν, ἀλλά διά τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ....»

76. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 5.

Αἱ ἀποκηρύξεις καί τά πραξικοπήματα δέν εἶναι λύσεις, ἀγαπητοί μου. Μᾶλλον ἐμπλέκουν τά πράγματα καί σκανδαλίζουν εἰς τό ἔπακρον τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα...

Ἐάν ἀφήσωμεν κατά μέρος τά πάθη, τοὺς ἔγωγισμούς καί τά πείσματα, τά ὅποια μᾶς φθείρουν ψυχικῶς καί κολάζουν αἰωνίως. Ἐάν ἀρθῶμεν εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων καί ἄς λάβωμεν μίαν ἀνδρικήν καί γενναίαν ἀπόφασιν νά καταπατήσωμεν τόν διάβολον, τόν δημιουργόν τῶν Σχισμάτων καί διαιρέσεων. Αὕτη θά εἶναι ἡ μεγαλυτέρα νίκη, ἡ ὁποία θά καταπλήξῃ τοὺς πάντας καί θά χαροποιήσῃ οὐρανόν καί γῆν.

Ἐμπρός λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔλθετε νά ἐνωθῆτε μέ τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ἀνακαλοῦντες ἀποκηρύξεις κ.τ.τ. Αὐτό θά εἶναι ἡ μεγαλυτέρα σας τιμή καί δόξα.

Ἐν ἀναμονῇ προσελεύσεώς σας διατελῶ
 μέ ἀδελφικήν ἀγάπην,
 † ὁ Ἀθηνῶν Αὐξέντιος»

Εἰς τήν παραδειγματικήν ταύτην πατρικήν ἐπιστολήν οὐδέν ἀπήντησαν οἱ δύο Ἱεράρχαι, ὅποτε ἡ Ἱερά Σύνοδος τήν 2αν/15ην Ἰουνίου ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς δευτέραν ἐπιστολήν, ὅπου πάλιν παρακαλεῖ αὐτούς ὅπως ἐπανέλθουν «παρά τό πλευρόν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἵνα ἀπό κοινοῦ «τοις μέν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δέ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι» συνεχίσωμεν τήν ἀνηφορικὴν πορείαν τοῦ

Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος». Διεβεβαίωνε δέ ὅτι «**θά ἐπιλύση τά τυχόν ὑπάρχοντα ἄλυτα, ὡς καί τά ἐκάστοτε ἀναφύομενα προβλήματα ἀντικειμενικώτατα, ἐφαρμόζουσα ἐν Αὐτῇ «τὴν τῶν πλειόνων ψῆφον»**, ὡς οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες διακελεύουσιν». Βέβαια ἀνάμεσα εἰς τὰς ἐπανειλημμένας εὐγενικὰς καί φιλαδέλφους προσρήσεις, ἡ Ἱερά Σύνοδος διακριτικὰ ὑπεδείκνυεν ὅτι εἰς περίπτωσιν ὅπου μείνουν ἀδιάλλακτοι καί χωρισμένοι, θά «ἐλθῆ εἰς τὴν πολὺ δυσάρεστον θέσιν, ἀλλ' ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νά προβῆ εἰς ἀναλόγους κυρώσεις καί μέτρα προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων⁷⁷»....

Δύο ἐβδομάδες περίπου μετὰ τὴν ἀποστολὴν καί αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἐπιστολῆς οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀπήντησαν ἐγγράφως, δίχως νά ἀναφέρονται ὁμως - ἄγνωστον διατί - εἰς τὴν 2αν Συνοδικὴν ἐπιστολὴν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν προσωπικὴν πρώτην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Δυστυχῶς ὁμως, ἀποδεικνύοντες δι' ἄλλην μίαν φοράν τὸ ἰδιόρρυθμον καί δυσεπίλυτον τῆς περιπτώσεώς των, δέν ἤρκεσθησαν καὶ εἰς μίαν ἀπλὴν ἔκφρασιν τῆς ὁποίας διαφωνίας των εἰς τὰς εὐγενικωτάτας προσφορὰς τῶν συνεπισκόπων των, ἀλλ' ἐξαπέλυσαν μίαν ἀπάντησιν - βόμβαν κυριολεκτικὰ, ἕναν λίβελλον δέκα (10) σελίδων πλήρη ὕβρεως, μανίας, συκοφαντίας, πού μόνον καρδιά διεστραμμένη μπορεῖ νά συντάξῃ! Διηνησιμένη ὅλη ἡ ἀπάντησις των μέ ἐπιθετικούς προσδιορισμούς ὡς «**κυνικὴ ὑποκρισία**», «**φιλάδελφος πανουργία**», «**ἀδιάντροπος καιρο-**

77. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 8.

σκόπος», «αὐτογελοιοποιήσις», «δεινός σκοτασμός», «ἀπογυμνωθέντες καὶ ὀλίγησ αἰδοῦσ καὶ ἀνθρωπισμοῦ» καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέληγεν ὡς ἐξῆσ:

«Πληροφορηθεῖτε δι' ἄλλην μίαν φοράν ὅτι ἡμεῖσ οἱ ὑπογραφόμενοι, τό λειμμα ἐκ τῆσ ὑγιοῦσ Ἱεραρχίας, οἱ διαμεΐναντες σῶοι ἀπό τήν λώβην τῶν παρανομιοῶν σας, ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΜΕΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ἀφ' ἧσ διεκόψαμεν μεθ' ὑμῶν πνευματικήν κοινωνίαν δυνάμει τῆσ ἀπό 27/2/79 ἐγγράφου ἀποκηρύξεως τῶν παρανόμων χειροτονιοῶν σας, καὶ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΕΞΑΡΤΗΣΙΝ ΕΧΟΜΕΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΕΚΤΟΤΕ...

Λάθρα ἡμῶν γενομένησ χειροτονίας δέν ἀναγνωρίζομεν, οὐδέ «Σύνοδον» ἀντικανονικῶσ συγχροτηθεῖσαν ἐρήμην ἡμῶν γνωρίζομεν... Διό καὶ θέλομεν διατηρήσει δι' ἑαυτοῦσ τό δικαίωμα τῆσ τοιαύτης ἀνεξαρτησίας διὰ λόγους συνειδησεως, τῆσ Ἐκκλησίας ἡμῶν τελούσης εἰς κατάστασιν ἄκρωσ ἐκτάκτου ἀνάγκης κατόπιν τῶν λαβόντων χώραν πραξικοπημάτων σας, μέχρι νομίμου ἐκδικάσεως τούτων ὑπό τοῦ ἀρμοδίου πρὸσ τοῦτο Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, ἧτοι μείζονοσ ὁμοφρόνου Συνόδοσ.

Ὡσ τελοῦντες δέ ἐν τοιαύτῃ ὑποδικία, οὐδέν νομίμον ἢ ἐγκυρον δύνασθε νά ἐνηργήσητε. Καὶ ταῦτα ὡσ τελευταία ἀπάντησισ ἡμῶν⁷⁸».

78. βλ. ἐπιστολή τῶν δύο πρὸσ τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον, 30-6-1979 καὶ σχετικόν ἄρθρον εἰς «Φωνή τῆσ Ὀρθοδοξίας» 766, σελ. 9-12.

Ἀκόμη καί μετά αὐτήν τήν ἀχαρακτήριστον «ἀπάντησιν», ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν προέβη εἰς οὐδεμίαν ἐναντίον των κύρωσιν, μάλιστα δέ ἔμελλε σύντομα καί πάλιν ἀνεξικάκως νά τούς πλησιάσῃ!

Τήν 5ην-18ην Ὀκτωβρίου κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου συνελήθη «ἕκτακτος Ἱερατική Σύναξις» τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰς αὐτήν, μεταξύ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, συμπαρέστη καί ὁ Σεβασμιώτατος Γαβριήλ Κυκλάδων, ὁ ὁποῖος δέν εἶχεν ἀκόμη ἀκολουθήσει τούς Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης εἰς τήν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς Ἱεράς Συνόδου, οὐδέ ἐβαρύνετο - λόγῳ τῆς μετριότητός του καθῶς εἶπομεν- μέ κάποιαν ποινήν.

Εἰς τόν ἐναρκτήριο λόγον τοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτόνισε μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«Εἶναι δυνατόν, ἀδελφοί καί Πατέρες, νά καταρρακώνουν καί σπιλώνουν τήν ὑπόληψιν ἐπιλέκτων συνεργατῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἐπί μόνῳ τῷ ἀκούσματι φληναφημάτων (κουτσομπολιῶν κατά τό δῆ λεγόμενον) ἀχαλινώτων γυναικείων στομάτων, ἢ ἀνδρῶν ἐκγυμνασμένων εἰς τάς ἀδεσπότους πληροφορίας καί κατασυκοφαντήσεις; Ὑποχρεοῦμαι ἀπό τοῦ βήματος τούτου, οὐχί μόνον νά ὑπεραμυνθῶ τῶν συνετῶν καί καλῶν συνεργατῶν μου Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἀλλά καί νά ἐκφράσω τήν ΠΛΗΡΗ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗΝ ΜΟΥ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΝ πρὸς αὐτούς, διότι δίδουν εἰς πᾶσαν πρόσκλησιν καί παράκλησιν μου, εὐσυνείδητον

καί πρόθυμον παρόν, μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἀγα-
στή αὐτή συνεργασία νά ἔχῃ σήμερον νά πα-
ρουσιάσῃ τήν πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ Ἱεροῦ
Κλήρου, τήν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν μέ ἐπισή-
μους Κρατικές Ἀρχάς, τήν ἐπέκτασιν καί
τόν ἐξωραϊσμόν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Γενι-
κοῦ Ταμείου μας, τήν αὐτοδύναμον τροχιάν
τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων...⁷⁹».

Ἡ Σύναξις συνεζήτησε τά προκύψαντα ἐκ τοῦ προ-
σφάτου χωρισμοῦ προβλήματα, ὡς καί τό θέμα τῶν
Διαυλείας Ἀκακίου καί Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου.
Ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὅπως σταλῆ ἐπιτροπή διαλ-
λαγῆς -συμβιβασμοῦ πρός ἀμφοτέρους, εἰς τάς γυ-
ναικειάς Ἱεράς Μονάς πού διαμένουν εἰς τά περὶχω-
ρα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπεφασίσθη δέ ὅπως αὐτή εἶναι ἡ
τελευταία προσπάθεια (τρίτη κατά σειράν) διά τήν
ἀνάκλησιν τοῦ ἰδικοῦ των χωρισμοῦ.

Ἡ ἐπιτροπή συνεκροτήθη ἐκ τῶν: Σεβασμιωτά-
των Φθιώτιδος Καλλινίκου καί Πατρῶν Θεοφίλου,
Πρωθιερέως Μιχαήλ Σαββοπούλου, Ἱεροδιακόνου
Ἀμβροσίου (νῦν ἀγίου Φιλίππων) καί Ἀγιορείτου
Γέροντος Ἰακώβου, καί μετέβη αὐθημερόν πρός τάς
Ἱεράς Μονάς τῶν δύο Ἐπισκόπων. Τό ἀποτέλεσμα
περιγράφει τό τότε ἐπίσημον περιοδικόν ὄργανον τῆς
Ἱεραῆς Συνόδου ὡς ἐξῆς:

«Ἐπιστρέψασα ἡ ἐπιτροπή ἀπό τόν Σεβα-
σμιώτατον Ἀκάκιον, ἐπληροφόρησε τήν Ἱε-
ράν Σύνοδον ὅτι οὐδέν ἐπετεύχθη, παρά τήν

79. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 6.

ἐπιμονήν ταύτης. Οὗτος ὄχι μόνον ἠρνήθη κάθε συνεργασίαν μετά τῶν μελῶν τῆς Ἱεραῶς ἡμῶν Συνόδου, ἀλλά προέβη καί εἰς ὕβρεις ὡς καί συκοφαντίας κατά τῆς Ἱεραρχίας, καί γενικά τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ δέ Σεβασμιώτατος Χρυσόστομος δέν ἐνεφανίσθη διόλου εἰς τήν ἐπιτροπήν, καίτοι εὕρισκετο ἐντός τῆς Μονῆς του. Εἶναι φανερόν λοιπόν, ὅτι δέν ὑπάρχει ἐκ μέρους των οὐδεμία πρόθεσις ἐπιστροφῆς των⁸⁰».

Εἰς δέ τόν Σεβασμιώτατον Κυκλάδων Γαβριήλ

«ἐπροτάθη νά ἀναλάβῃ τήν διαποιμάνσιν ὡς ἔξαρχος τῆς Ἐπισκοπῆς Μαγνησίας. Ἐπροτάθη ἐπίσης νά μεταβῇ μέ τήν Ἐπιτροπήν εἰς τούς Σεβασμιωτάτους Ἀκάκιον καί Χρυσόστομον, ἀλλά ὄλως παραδόξως καί παρά τήν ἐπιμονήν τοῦ Ἱερατείου ἀπέριψε καί τάς δύο προτάσεις, καταθέσας ἐν τῷ ἅμα καί ἔγγραφον εἰς τήν Γραμματείαν, ζητῶν διευκρινίσεις εἰς παλαιότερα θέματα. Ἐπ' αὐτοῦ θά ἀσχοληθῇ ἡ Ἱεραρχία εἰς τήν προσεχῆ Αὐτῆς συνεδρίαν⁸⁰».

Ταῦτα ἐσημείωνεν ἡ παλαιμάχος «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς τό ἐπόμενο φῶλλον της Νοεμβρίου 1979, προκειμένου νά φιμωθοῦν οἱ σπερ-

80. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 7.

80. βλ. αὐτόθι.

μολόγοι συκοφάνται νεοκαθαροί, έδημοσίευσεν άρθρον του Σεβασμιωτάτου Άχαρνών κ. Άθανασίου, τονίζοντας ότι:

«ήδη έκινήθη ή διαδικασία διά τήν πολυπόθητον ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ ΚΑΙ ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΚΛΗΡΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΒΑΘΜΟΥ. Καλοῦνται ὅθεν ΑΠΑΝΤΕΣ οί ειλικρινῶς ποθοῦντες ταύτην ἀλλά καί οί φωνασκούντες διά έντυπωσιασμόν, ὅπως καταθέσουν τό συντομώτερον εἰς τό παρ' ήμῖν πρωτοβάθμιον Συνοδικόν Δικαστήριον ΕΓΓΡΑΦΩΣ ἀλλά καί ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΩΣ, πᾶν ἱκανόν στοιχεῖον νά ἐδραιώση κατηγορίαν ἀδιάσειστον κατά παντός Κληρικοῦ, πρός ΡΙΖΙΚΗΝ ρύθμισιν τοῦ πολυλαλήτου τούτου θέματος⁸¹».

Άναγκάζομαι νά αναφέρω ὡς έν παρόδῳ τοιαῦτα δημοσιεύματα, ὥστε οὔτω νά καταστή άναντιρρήτως αὔταπόδεικτον ὅτι ή Ίερά ήμῶν Σύνοδος ὑπό τόν Μακαριώτατον καί αγωνιστήν Άρχιεπίσκοπον κ. Αὔξέντιον, καί πρό, καί μετά τό σχίσμα δέν παρέβλεφεν τό θέμα τής περιβοήτου «ήθικῆς καθάρσεως» κατά τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ, ἀλλά οί κακόβουλοι αντίπαλοι τής Ίεράς Συνόδου έφεύδοντο καί «παρὰφούσκωναν» -κατά τό κοινῶς λεγόμενον- πρόσωπα καί πράγματα, άφοῦ δέν εὔρισκαν ἄλλη δικαιολογία διά νά αἰτιολογήσουν τήν άνταρσίαν τους.

---

81. βλ. φ. 767, σελ. 5.

Κατά τὰ τέλη τοῦ 1979 ὁ τότε Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόλαος Λιαππίδης ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «**Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.**», φερόμενον κυρίως κατὰ τῶν Διαυλείας Ἀκακίου καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου. Εἰς αὐτό ὁ συγγραφεὺς ποιεῖ μίαν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὅλης βιοτῆς ὡς Κληρικῶν καὶ Ἐπισκόπων τῶν δύο αὐτῶν Ἀρχιερέων, καταγράφοντας πλείστας Κανονικὰς παραβάσεις καὶ παραλείψεις των καὶ διάφορα περὶ αὐτῶν γεγονότα, ὥστε ἀποδεικνύεται ἀναντίρρητα εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἂν εἶναι κάποιοι πού ἔχουν ἀπωλέσει τὴν «**ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν**», πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εἶναι αὐτοὶ οὗτοι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς!

Εἰδικώτερα περὶ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση) τοῦ ὁποίου ἡ περίπτωσις μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, καθότι ἔμελλε εἰς ὀλίγα ἔτη, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, νὰ ἀναδειχθεῖ παρὰ Κανόνας Ἀρχιεπίσκοπος ὅπως θὰ ἀποδείξωμεν, ὁ συγγραφεὺς καταγράφει ἀποδεικνύοντας ὅτι εἶναι ὁ μόνος Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ὡς Ἀρχιμανδρίτης ἐλειτούργησεν εἰς τὰ Ἱερόσολυμα μέ προηγιασμένην Ἱεροσολυμίτου Ἱερέως καὶ χοροστασίαν Νεοσημερολογίτου Ἀρχιερέως. Καὶ πάλιν, τὴν ἐπιεικεστάτην ποιήν τῆς 20ῆμέρου ἀργίας, πού τοῦ ἐπεβλήθη ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν τὴν ἐτέλεσεν! "Ὅτι γλιχόμενος μανιακῶς τῆς ἐπισκοποποιήσεως, ἔκαμε διαφόρους ἐνεργείας διὰ νὰ χειροτονηθῆ πραξικοπηματικῶς, ἔστω καὶ μέ τὴν συνεργίαν Νεοσημερολογίτου Ἀρχιερέως, ἀλλὰ δέν τό ἐπέτυχεν. "Ὅτι ὡς Ἀρχιερεὺς ἐποίησεν

οὐκ ὀλίγας καί αὐτός εἰσπηδήσεις. "Ὅτι ἐσυνωμότησε μέ τόν κηρυχθέντα ἐκτός ὀρθῆς ὁμολογίας καί Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον (σημειωτέον ὅτι τό πρῶτον συλλείτουργόν τους ἔγινεν εἰς Θεσσαλονίκην κατά τό τέλος τοῦ 1974). "Ὅτι ὡς ἀπουσιάζων ἀπό πολλὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀδικαιολογήτως, ἔπρεπε καί μόνον δι' αὐτό νά τιμωρηθεῖ σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνας μέ ἀκωνωνησιαν καί ἄλλα ἐπιτίμια⁸². "Ὅτι καί αὐτός ἀρκετάς φορές ἐχειροτόνησεν ἀποδεδειγμένως ἀναξίους καί συνειργάσθη πολλάκις μετά διαφόρων τοιούτων. "Ὅτι συστηματικῶς διαβάλλει ἀνευ ἐπαρκῶν στοιχείων Κληρικούς ἀμέμπτους ἀποδειχθέντας. "Ὅτι γενικῶς ὑπῆρξεν ὄντως ὁ «**μεγαλύτερος σκανδαλοποιός**» τῆς Ἐκκλησίας μας, αἰείποτε ἀντάρτης, καταπατήσας ἐξ ἀρχῆς καί τήν γραπτήν ὑπόσχεσίν του πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον ὅτι δέν θά φατριάσῃ κατά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί δέν θά συνεργασθῇ ἰδιαίτερος μέ τόν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀκάκιον, μετά τοῦ ὁποίου, σημειωτέον, μέχρι καί τοῦ 1972-3 διετήρουν μεγάλην μεταξύ των ἀντιπάθειαν⁸³.

Λοιπόν, ποῖος τέλος πάντων, εἶναι οὗτος ὁ δῆθεν κοπτόμενος καί μεγαλορρημονῶν καί κομπάζων περί τηρήσεως Ἱερῶν Κανόνων, περί εὐταξίας καί νομιμότητος καί ἠθικῆς καθάρσεως; Ἀλλοίμονον ἄν αὐτό ἦτο τό «**ὑγιές λειῖμμα**» τῆς Ἱεραρχίας τῶν

82. βλ. π.χ. πδ' καί πε' Συνόδου ἐν Καρθαγένῃ.

83. βλ. «Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοί τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.» σελ. 8-27.

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχοντας διαπράξει τοιαύτας παρανομίας καί παρά Κανόνας τολμήματα!

Αὐτά ἔγραφεν ὡς ἐν περιλήψει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος π. Νικόλαος Λιαππίδης.

Ὁμολογουμένως, ἐχρειάζετο κάποιος νά ἀναλάβῃ τόν κόπον νά γράψῃ ἕνα παρόμοιον φυλλάδιον, ὥστε νά ἀποδειχθῇ εἰς ὅλους καί νά ὑποδειχθῇ καί εἰς αὐτούς τούς ἰδίους ἡ πραγματική εἰκόνα καί κατάστασις τῶν Ἐπισκόπων Ἀκακίου καί Χρυσοστόμου. Οἱ ὅποιοι βέβαια, διεμαρτυρήθησαν ἔντονα διά τήν κυκλοφορίαν τοῦ ἐν λόγῳ φυλλαδίου (δίχως ὁμως νά μποροῦν νά ἀποδείξουν ὅτι δέν εἶναι ἀληθινά τά ὅσα ἐκεῖ ἀναφέρονται), καί ἰδίως ἐπειδή τοῦτο ὑπέγραφεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

1980-1984

ΦΙΛΕΝΩΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΙ- ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ «ΚΑΛΛΙΣΤΙΚΩΝ»- ΕΠΙΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΝ

Εἰς ἕνα χωρισμόν πάντοτε δημιουργοῦνται τρεῖς ἰδεολογικαί μερίδες. Μία μέ τό ἕνα μέρος, μία μέ τό ἕτερον καί μία οὐδέτερη καί, οὕτως εἶπεῖν, φιλενωτική.

Παρομοίως συνέβη καί μέ τούς χωρισμούς τοῦ 1979. Τό συντριπτικόν μέρος Κλήρου καί Λαοῦ ἔμεινε, φυσικά, μέ τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον· μέ τούς πραξικοπηματίες ἐπῆγαν ὀλίγοι, ἐδημιουργήθη δέ

καί μία μεσαία τάξις φιλενωτικῶν, οἱ ὅποιοι συνέστησαν καί ἐπιτροπήν ἐνώσεως, εἰς τήν ὁποίαν τό 1981 προσεχώρησαν καί Ἀρχιερεῖς.

Ἡ ὑπάρχουσα διαμάχη ἰδίως κατά τά ἔτη 1980-1982 μεταξύ ἀνθενωτικῶν καί φιλενωτικῶν γίνεται φανερή καί ἐκ τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ ὄργανου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς τό ἕνα φύλλον πολλάκις ἐδημοσίευσεν ἀνθενωτικά, εἰς δέ τό ἕτερον φιλενωτικά, ἀμφότερα ὑπογραφόμενα ἐνίοτε καί ὑπό Ἐπισκόπων⁸⁴!

Ἀρχάς τοῦ 1980 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μετά τῶν Σεβασμιωτάτων Φθιώτιδος Καλλινίκου καί Σταυρουπόλεως Εὐθυμίου ἐπεσεκέφθη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν αὐτοῦ εἰς Παιανίαν τόν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀκάκιον, προκειμένου νά τόν παρακαλέσουν διά τετάρτην (4ην) φοράν τά πρὸς διαλλαγήν. Δυστυχῶς, πάλιν οὐδέν ἐπετεύχθη.

Ἀμέσως μετά, τήν 28ην Ἰανουαρίου ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος ὁμοῦ μετά τοῦ συνεργάτου του Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ἀπηύθυναν ἐπιστολήν πρὸς τόν Μακαριώτατον κ. Αὐξέντιον, τήν ὁποίαν ἐπιστολήν ἐκυκλοφόρησαν καί εἰς τετρασέλιδον φυλλάδιον ὑπό τόν τίτλον «Ὁ σωστός δρόμος διά νά ἐξέλθωμεν ἀπό τό ἀδιέξοδον».

Ὁ «πρόλογος» τοῦ φυλλαδίου ὑβρίζει καί πάλιν ἱκανῶς τόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τούς σὺν αὐτῷ περί ἀσεβείας καί ὑστεροβουλίας....

---

84. πρβλ. φ. 778, σελ. 5-6, 780 σελ. 11-12 καί 781 σελ. 15.

Ἡ ἐπιστολή διαμαρτύρεται μὲν διὰ τό φυλλάδιον τοῦ π. Νικολάου Λιαππίδη, ἐπαινεῖ ὁμως τάς φιλενωτικές πρὸς αὐτοὺς κινήσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, μέ τήν ἐπισήμανσιν ὅτι ἔπρεπε νά γίνουιν πιό ἐνωρίς, πρό τῶν νέων χειροτονιῶν. Τονίζει ὅτι ὁ Μακαριώτατος (χάριν τῆς καταλλαγῆς φυσικά) ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει «ὄλον τό βάρος τῆς εὐθύνης τοῦ παρελθόντος!» Δήλωσις τήν ὁποίαν ἀναλόγως πρὸς τό συμφέρον τους ἐκμεταλλεύονται αὐτοί, διὰ νά εἴπουν ὅτι εἰς ὄλα εἶχαν δίκαιον...

Κατόπιν, θεωρώντας τάς χειροτονίας τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς «ἀντιπραξικόπημα» καί συνεπῶς τοὺς ἄπαντας (πλὴν τῶν ἑαυτῶν των!) ὡς ὑποδίκων, ἐξισώνοντας πάλιν θύτην καί θυμα, προτείνουν ὅπως ζητηθῆ ἀπό τήν ὁμόφρονα Ἱεράν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, νά δικάσῃ τήν ὑπόθεσιν τοῦ πραξικοπήματος καί τοῦ «ἀντιπραξικοπήματος» καί νά ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

Ὡς δευτέραν πρότασιν των γράφουν τά ἐξῆς:
«Εἰς ἣν περίπτωσιν ἢ ὡς ἄνω Σύνοδος ἤθελεν ἀπορρίψῃ τό αἴτημά μας, γνώμη ἡμετέρα εἶναι νά γίνῃ παραίτησις ὄλων τῶν Ἀρχιερέων. Πάντες θά ἰδιωτεύσωμεν.... Νά χειροτονηθοῦν δέ Ἐπίσκοποι ὑπό τῶν μὴ ἐκτραπέντων εἰς πραξικοπήματα Ἀρχιερέων τρεῖς Ἱερομόναχοι, μεμαρτυρημένοι διὰ τό ἦθος, τήν κοσμιότητα καί τήν πίστιν, καί κατά προτίμησιν ἐξ Ἀγίου Ὄρους, οἱ ὁποῖοι θά ἀναλάβουν τήν διαποιέμανσιν τοῦ πληρώματος

τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διοίκησιν αὐτῆς.
 Οὕτω θά ἐκλείψουν οἱ καταμερισμοί, αἱ φι-
 λοπροσωπεῖται καί αἱ ἀντεγκλήσεις ἅπασαι,
 πρὸς ἔνωσιν τοῦ τεταλαιπωρημένου λαοῦ τῶν
 Γ.Ο.Χ...

Ἡμεῖς διὰ τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καί
 τήν ψυχικὴν ἐνότητα τοῦ ποιμνίου, πρῶτοι
 παραχωροῦμεν εἰς τοὺς τοιούτους νέους πνευ-
 ματικούς ἡγήτορας τὰς θέσεις μας, καί ἀπερ-
 χόμεθα τοῦ λοιποῦ εἰς ἰδιωτικὴν ζωὴν. Εὐχό-
 μεθα δὲ τό αὐτό καί δι' ὅλους ὑμᾶς νά ἐπα-
 κολουθήσῃ..».

Ἀπ' ὅσον γνωρίζομεν συγκεκριμένη ἐπίσημος ἀπά-
 ντησις δέν ἐδόθη εἰς τήν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν, αἱ προ-
 τάσεις τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦν πολλήν περίσκεψιν, πολ-
 λοὶ δὲ ἄλλοι διεφώνησαν μέ αὐτάς.... Περὶ δὲ τοῦ
 φυλλαδίου τοῦ π. Νικολάου, αὐτός μὲν ἐδήλωσε γρα-
 πτῶς, ὅτι ἠναγκάσθη νά γράψῃ τοῦτο κατόπιν τῆς
 συνεχιζομένης προκλητικῆς στάσεως τῶν δύο ὡς ἄνω
 Ἐπισκόπων, εἶναι δὲ ἔτοιμος ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νά
 ἀποδείξῃ τήν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων, τὰ ὅποια
 ὁμῶς θά ἀνακαλέσῃ ἂν οἱ δύο συγκαταβαοῦν πρὸς ἔνω-
 σιν⁸⁵. Ἡ δὲ Ἱερά Σύνοδος πιεζομένη ἐδήλωσεν ὅτι
 «τά γραφόμενα εἰς αὐτό δέν ἀντιπροσωπεύουν τήν
 γνώμην τῆς⁸⁶».

Πρέπει ἐδῶ νά ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος
 τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εἰς συνεδριάσιν των τῆς

85. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 772, σελ. 15-6.

86. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 771, σελ. 15.

28ης Ἀπριλίου/11 Μαΐου 1979, μὴ ἀρνούμενοι τὴν ἐνοχὴν καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου δι' ὀρισμέναις χειροτονίας του (καὶ περισσότερο διὰ τὸν Λισσαβῶνος Γαβριήλ), ἐγνωμοδότησαν ὅτι μία λύσις διὰ τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα θά ἦτο

«ὄλοι οἱ ἀνώτεροι πάσης ἀμφιβολίας Ἐπίσκοποι νά συνέλθουν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, διὰ νά κατανείμουν μεταξὺ των τάς ἐπαρχίας ἀναλόγως τῶν ἐκτάσεων. Οἱ δέ ἄλλοι Ἐπίσκοποι θά πρέπει νά αἰσθανθοῦν εὐχαριστημένοι ἀποχωροῦντες. Μόνον μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν (ἐγγραφαν) ὄλων τῶν Ἐπισκόπων τῶν ὑπόπτων διὰ κανονικὰς παραβάσεις, ἡμπορεῖ νά γίνῃ ἔναρξις ὀρθῆς κανονικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι.....».

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγγραφον οἱ Ρῶσσοι, δίχως νά ἐξηγοῦν ποῖοι εἶναι οἱ (περισσότερον τουλάχιστον) ἀντικανονικοὶ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν γνώμην τους, ἢ ἔστω πῶς θά ἦτο δυνατόν νά εὑρεθοῦν αὐτοί.

Τὸν καιρόν αὐτόν μία μεγάλη μερίδα Ἀγιορειτῶν Πατέρων ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἐμφανίζεται νά ζητεῖ ἀπὸ τοὺς διίσταμένους Ἀρχιερεῖς ὅπως καθήσουν ἐπὶ κοινῆς τραπέζης συζητήσεως καὶ συνδιαλλαγῆς.

Πρὸς αὐτοὺς ἀπαντῶντες οἱ Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Χρυσόστομος, ἀποβάλλουν ὡς ἀδόκιμον καὶ ἀντιδεολογικὴν τὴν

«φύρδην-μίγδην ἐνωσιν τῶν πάντων διὰ τὴν σύστασιν ἐνός ἀλλοκότου συνονθυλεύματος

ἀμφιβόλων Ἀρχιερέων πρὸς «ἔνωσιν» τοῦ ἀγῶνος», ἡ ὁποία οὕτως «ἀσφαλῶς ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ περιωνύμου ζηλωτισμοῦ εἰς κατακριτέας περιοχάς συμβιβασμοῦ συνειδήσεως. Χάνει δηλαδή ἀξίαν καὶ προορισμόν».

Ἐπίσης παρασυρθέντες προφανῶς ἐκ σκοτασμοῦ λόγῳ τῆς ὑπεροφίας καὶ μισαδελφίας των, ἐκπίπτουν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιστολὴν εἰς δύο δογματικές πλάνας - παρεκκλίσεις. Πρῶτον, εἰς τὸν δογματισμόν (πού καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν καὶ οἱ Νεοσημερολογίται θά ἐζήλευαν) τῆς λόγῳ ἀντικανονικοτήτων καὶ ἰδιοτελειῶν

«ἀρσεως τῆς θείας χάριτος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κινήματος, ἣτις διὰ θεοσημειῶν κατ' ἀρχάς ἐπιστοποῖει τὴν συνεργόν παρουσίαν της»!

Δεύτερον, ἀθετοῦν τὸ καθολικὸν πατερικὸν ἀξίωμα, ὅτι δι' ὅσους Ἱερεῖς ἔχουν κανονικὴν Ὁρθόδοξον χειροτονίαν, «καὶ δι' ἀναξίων ἢ χάρις ἐνεργεῖ» ἕως ὅτου αὐτοὶ καθαιρεθοῦν⁸⁷. «Ὅθεν γράφουν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν καὶ μετὰ θαυμαστικοῦ, περι

«λυμεῶνων ρασοφόρων πού «εὐλογοῦν καὶ ἀγιάζουν» (!....) τοὺς ἀτυχεῖς Γ.Ο.Χ.⁸⁸».

Τοιαῦτα τὰ κατορθώματα τῶν παραδοσιακῶν νεοκαθαρῶν!

87. πρβλ. ὑποσημ. Θ' Ἀποστολ. Κανόνος εἰς Πηδάλιον.

88. ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ζηλωτάς Πατέρας, 25-4-1980.

Ἄλλά ἡ Ἱερά Μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης δέν ἔπρεπε νά μένη ἐπ' ἀόριστον χωρίς κανονικόν Ποιμένα, εἰς τάς ἀσυδότους χεῖρας τοῦ ἀνυποχωρήτου φατριαστοῦ κ. Χρυσοστόμου.

Οὕτως ἡ Ἱερά Σύνοδος καλεῖ αὐτόν διά τελευταίαν φοράν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὥστε νά μήν ἀναγκασθῇ αὐτή νά τοῦ ἐπιβάλλῃ τάς ἀπαραιτήτους κυρώσεις. Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο μία ἐξώδικος δήλωσις (3 Σεπτεμβρίου 1980) ἀπειλῶντας ὅτι θά ὑποβάλλῃ μήνυσιν εἰς τά Πολιτικά Δικαστήρια κατά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου!

Θεωροῦσα λοιπόν ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅτι πλέον ἐποίησε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ἀπέναντι τοῦ πείσμονος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου (Κιούση), προχωρεῖ καθηκόντως εἰς τό ἔργον της. Τήν 3ην/16ην Σεπτεμβρίου 1980, «κατόπιν ἀποδείξεως τῶν εἰς αὐτόν ἀποδοθέντων Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐγκλημάτων τῆς τυρείας, φατρίας, παρασυναγωγῆς καί τῆς ἐξυβορίσεως τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς», καταδικάζει εἰς ἐκπτώσιν τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης. Ἀποφεύγει τήν καθαίρεσιν, ἴσως διά νά διευκολύνη τήν περίπτωσιν τῆς κάποτε ἐπιστροφῆς του⁸⁹.

Ἐναν μῆνα ἀργότερα ἐκλέγει διά τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς θέσεως τόν μέχρι τότε βοηθόν Ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως Εὐθύμιον, τόν ὁποῖον καί ἐνθρονίζει τήν 23ην Ὀκτωβρίου⁹⁰.

89. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 776, σελ. 3.

90. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 777, σελ. 2.

Φυσικά ὁ κηρυχθεὶς ἔκπτωτος πρῶην Θεσσαλονίκησ κ. Χρυσόστομος οὐδέποτε ἀπεδέχθη οὔτε αὐτήν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην ποινήν πού τοῦ ἐπέβαλλεν διὰ Κανονικά του παραπτώματα ἢ Ἱερά Σύνοδος, αὐτουργός γενόμενος μιᾶς ἄνευ προηγουμένου ἀποστασίας εἰς τούς κόλπους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Καί πρό καί -ιδίως- μετά τήν ἔκπτωσίν του ἐκράτει ἐν μεγάλῳ μέρος ὀλοκλήρου τῆς Βορείου Ἑλλάδος (ἄχι μόνον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά εἰσπηδητικῶς καί ἐκτός αὐτῆς, εἰς τούς ἄλλους νομούς Καβάλας, Σερρών, Δράμας κ.λ.π. μέχρι καί μέρος τοῦ Ἁγίου Ὄρους) εἰς κατάστασιν ἐπαναστατικὴν κατὰ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μέ συναντιλήπτορα τό ἀείποτε προβληματικόν σωματεῖον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖον καί αὐτόν τόν ἴδιον ὡς Μητροπολίτην δέν εἶχε δεχθεῖ κατὰ τήν ἀρχήν τῆς ποιμαντορίας του τό 1971. Μέχρι δέ καί ὁ ἀοίδιμος ὁμολογητής Πρωθιεράρχης μας πρ. Φλωρίνης, ὁ πραότατος καί ἐπεικέστατος, εἶχεν ἀναγκασθεῖ ἐν ᾧρα Θείας Λειτουργίας νά ἀφορίσῃ δύο προϊσταμένους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπειδή διετάρασαν τό Ἱερόν Μυστήριον φερόμενοι κατὰ τοῦ συλλειτουργοῦ του μακαριστοῦ Ἁγιορείτου Ἱερομονάχου π. Γαβριήλ Λιβέρη!

Δυστυχῶς, ἡ ἔτι περισσότερον παγιωθεῖσα μέ τόν ἐκ φύσεως ἀντιδραστικόν πρῶην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ἐπαναστατικὴ αὐτὴ κατάστασις, ἡ ἐξυηρετοῦσα τά πάθη τῆς ἀρχομανίας τῶν κοσμικῶν μελῶν-ἐπιτρόπων τοῦ σωματείου αὐτοῦ διὰ ἔλεγχον ὅλης τῆς Βορείου Ἑλλάδος, εἰ δέ δυνατόν καί ὅλου

τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, καί ἡ ἐξ αὐτῆς ἀναπτυχθεῖσα ἐμπάθεια καί ἀποστροφή κατά τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, ἐμελλε νά ἐπισωρεύσει πολλά δεινά κατά τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς προόδου τῶν Ἱεραρχῶν καί τῆς Ἐκκλησίας, ὡς θά ἱστορήσωμεν.

Ἐνδεικτική τῆς ἐκρύθμου αὐτῆς καταστάσεως εἶναι καί ἡ ἀπό 23-11ου-1980 ἀποκήρυξις τῆς νομίμου Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό δεκάδος Ἱερέων ἀπό Κατερίνης μέχρι Μεσσορόπης καί Σιδηροκάστρου, τασσομένων εἰς τό πλευρόν τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

Περί τά τέλη τοῦ 1981, ὡς προείπομεν συνεκροτήθη φιλενωτική ἐπιτροπή ὑπό τῶν: Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, Πατρῶν Θεοφίλου καί Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Διονυσίου Καλαργύρου, Εὐθυμίου Μπαρδάκα καί Παναρέτου Πετρίδη, ὡς καί τινων Λαϊκῶν. Κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε διά πλειοψηφίας (7 ὑπέρ-4 κατά) «εἰς ἐνδειξιν καλῆς θελήσεως» τήν ἄρσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν ποινῶν κατά τῶν Ἱεραρχῶν Διαυλείας Ἀκακίου καί πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου⁹¹. Συνάμα ἐγινε προσπάθεια προσεγγίσεως καί μετὰ τοῦ Ἱεραρχοῦ Ἀστορίας Πέτρου.

Δυστυχῶς, οἱ Ἱεπίσκοποι Ἀκάκιος καί Χρυσόστομος ἠὲ χαρίστησαν μέν διά τήν «καλήν θέλησιν», ἀλλά ἀπέμειναν ἀποχωρισμένοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

91. βλ. Συνοδικήν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1535, 19-11-1981.

Ἡ ὁποία τελικῶς, μετὰ παρέλευσιν περίπου ἑνός ἔτους, πιεζομένη καί ἐκ σημαντικῆς μερίδος Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν διαφωνούντων, ἀνεκάλεσε τήν ἄρσιν τῶν ποινῶν ἐναντίον τους, ἀνακοινοῦσα ὅτι ἀπό τοῦ ἑξῆς «ἐξακολουθοῦν νά τελῶσιν ἐν ἀργίᾳ καί ἐκπτώσει⁹²».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γαβριήλ τήν 19ην Μαρτίου τοῦ 1981 ἐπισήμως καί ὀριστικῶς ἀπεκήρυξε δι' ἐγγράφου του⁹³ τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐπικαλούμενος τούς ἰδίους λόγους μετὰ τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης καί συντασσόμενος μετ' αὐτῶν. Ἐπίσης κατήγγειλε τόν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τούς Ρώσσους τῆς Διασποράς, τούς ὁποίους ἐδήλωνε ὅτι θεωρεῖ «ὡς Ἐξάρχους Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», θεωρία κανονικῶς καί λογικῶς ἀστήρικτος καί ἀπαράδεκτος!

Αὐτό ὅμως πού πραγματικά θλίβει τήν ψυχήν μου, εἶναι ὅταν βλέπω Ἐπισκόπους ὡς αὐτόν, τοσοῦτον ὑπολόγους καί ἐνόχους ἐναντι τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νά μεγαλορρημονοῦν περί Ἱεροκανονικότητος, ὅτι «πᾶσα καταπάτησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ... ἰσομένη πρός βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.... ἀποσυνθέτει οὐχί μόνον πάντα Ἐκκλησιαστικόν θεσμόν, ἀλλά καί πᾶσαν ἡμετέραν ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ Κυρίου»· καί καθεξῆς νά κατα-

92. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 792, σελ. 13 καί 793, σελ. 7.

93. ὑπ. ἀρ. 84

κρίνουν Ἄρχιεπίσκοπον καί Ἱεράν Σύνοδον ὡς ἐκτός Κανονικότητος⁹⁴.

Ἐνῶ ὁ λέγων ταῦτα Κυκλάδων Γαβριήλ, ἐκτός καί διαφόρων ἄλλων Κανονικῶν παραβάσεων πού ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός διέπραξεν, εἰς ὄλην του τήν Ἀρχιερατικήν ζωήν ἐτέλεσε καί μίαν βαρυτάτην ἀντικανονικήν πράξιν, τήν ὁποίαν οὐδεὶς ἕτερος Ἐπίσκοπος μας ἔχει τοσοῦτον διαπράξει: Κυκλάδων καί Νήσων Μητροπολίτης ὢν ἀπό τό 1973, σπανιώτατα (διά νά μήν εἶπω οὐδέποτε, πλήν τήν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του) ἐπεσκέπτετο τήν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεώς του, διαμένοντας καί μονίμως ἀναπαυόμενος εἰς τό Γυναικεῖον Μοναστήριόν του εἰς Λυκόβρυσην Ἀττικῆς! Πολλοί τόν ἠλεγξαν πολλάκις διά τοῦτο, ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος φιλανθρωπευομένη δέν τόν καθήρесе, ὅπως αὐστηρότατα ὀπλίζουσι αὐτήν οὐκ ὀλίγοι Ἱεροὶ Κανόνες δι' ὅσους Ἐπισκόπους λείπουν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς των περισσότερον ἀπό ἕξ ἢ καί τρεῖς μόνον μῆνας, τήν στιγμήν ὅπου ὁ Κυκλάδων ἔλειπεν ἐπί ἔτη ὀλόκληρα, κατοικῶν εἰς Ἀττικήν⁹⁵!

Καί ταῦτα μέν ἐγίνοντο περὶ τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Μακαριωτάτου κ. Αὐξεντίου.

Οἱ δέ ἀποσχισθέντες καί καθαιρεθέντες πραξικοπηματῆται μέ τὰς πομπώδεις ἀνακοινώσεις καί τὰς ἄλλοπροσάλλους ἐπαγγελίας καί ὑποσχέσεις, μέ μίαν λέξιν, ἀπέτυχαν παταγωδῶς. Θεός, Κληρός καί Λα-

94. βλ. ἀποκήρυξιν του καί ἔγγραφον ὑπ' ἀρ. 106/20-10-1981.

95. βλ. 'Ι. Κανόνας νη' Ἀποστολικόν, ιστ' τῆς Πρωτοδευτέρας, οθ', ρλα', ρλβ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ κλπ.

ός ἐντός δύο-τριῶν ἐτῶν τούς ἐγκατέλειψαν, καθώς καί ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος ἔλεγεν εἰς πολ-
 λούς ἐξ ἡμῶν, ἰδίως εἰς τόν συμπαριστάμενον Σεβα-
 σμιώτατον ἅγιον Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιον.

Ὁ μὲν «Κνωσσοῦ» Μερκούριος (ἀνὴρ ἱεροπρεπῆς
 καί παλαιμάχος, ὁ ὁποῖος πιστεύομεν ὅτι ἦτο εἰς ἐκ
 τῶν ἐξαπατηθέντων, ὡς καί ὁ Ἐπίσκοπος Δωδεκα-
 νήσου Καλλίνικος) ἐκοιμήθη τό 1980, οἱ δέ ἐπίλοι-
 ποι ἐννέα ἤρχισαν νά ἀποσυντίθενται εἰς τά ἐξ ὧν συ-
 νετέθησαν!

Οἱ δῆθεν ἀκριβεῖς «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐδι-
 χάσθησαν καί κατέληξαν νά ἀπομονώσουν τόν ἕναν
 ἐκ τῶν ἀρχηγῶν των καί Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιο-
 σωματείου των «Κορινθίας» Κάλλιστον, διότι αὐτός
 μὲν ἐστέκετο στερεός εἰς τήν ὁμολογίαν τοῦ 1935,
 θεωρῶν ὡς ἄμοιρα θείας χάριτος τά Μυστήρια τῶν
 Νεοσημερολογιτῶν, οἱ δέ ἕτεροι, μέ πρωτοστάτην τόν
 «Φυλῆς» Κυπριανόν, ὄχι. Τοῦτο δέ ἐπεκτείνετο καί
 εἰς τούς ὀλίγους Κληρικούς των, ὑπῆρχαν δέ καί οἱ
 ἀδιάφοροι ὡς ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, οἱ ὁποῖοι
 ἔλεγαν ὅτι μπορεῖ ἕκαστος νά πιστεύει ὡς βούλεται,
 ἀρκεῖ μόνον νά μένουν ἐνωμένοι⁹⁶!

Οὕτως ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος ἀπογοητευμέ-
 νος ἐκ τῆς χλιαρότητος αὐτῶν πού ἐχειροτόνησε ἀπο-
 χωρεῖ τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1983, καί ἔχτοτε ἰδιώ-
 τευσε εἰς Ἱεράς Μονάς μέχρι τῆς ἐκδημίας του τό

---

96. πρβλ. Καλλίστου «ὁμολογία ἐπιστολή» πρὸς τήν Σύ-
 νοδόν του, 24-5-1983, «Φωνή τῶν Πατέρων» Ὀκτωβρ. 1986,
 σελ. 3 καί «Ἁγ. Κυπριανός» φ. 191 καί 214.

1986⁹⁷.

Ὁ δέ «Μαγνησίας» Μάξιμος ἐστάλη ὑπό τῶν ἄλλων ὅπως ἔλθη εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ στελεχῶν τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μαχαριωτάτου κ. Αὐξεντίου. Σύντομα ὁμοῦς ὁ ἀποσταλείς προσεχώρησεν εἰς αὐτήν, κατόπιν αἰτήσεώς του καί σχετικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ὅπως οἱ ἐκ τῶν σχισματικῶν πραξικοπηματιῶν τοῦ 1979 ἐπιστρέφοντες γίνονται δεκτοὶ διὰ χειροθεσίας πρὸς ἀποκατάστασίν τους εἰς τὸν Ἐπισκοπικόν βαθμόν καί, εἰ δυνατόν, μένιον Ἐπισκοπικόν τίτλον.

Μέ αὐτόν τὸν τρόπον ἐγένετο δεκτὸς τὸν Ἰούνιον τοῦ 1983 ὁ «Μαγνησίας» Μάξιμος χειροθετηθεὶς καί μετονομασθεὶς Δημητριάδος⁹⁸.

Αὐτόν ἀμέσως ἠκολούθησαν ὁ Δωδεκανήσου Καλίνικος (μέ τὸν τίτλον Καλύμνου) καί ὁ Αἰολίας Γερμανός, χειροθετηθέντες καί αὐτοὶ κανονικῶς, συμφώνως μέ τήν προλαβοῦσαν κατὰ πάντα κανονικήν, εὐλογον καί ἀναγκαίαν ἀπόφασιν τῆς πολυμελοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπίσης οἱ τρεῖς προσελθόντες Ἐπίσκοποι ὡς ἐκ τοῦ σχίσματος προερχόμενοι κατέλαβαν τὰς τελευταίας θέσεις εἰς τὰ πρεσβεῖα ὡς ὄντως ἔπρεπε, παρόλον πού εἶχαν χειροτονηθεὶ χρονικῶς πρῶτοι.

Σεπτέμβριον τοῦ 1984 ἀποχωρεῖ καί ὁ «Ὠρωποῦ» Κυπριανός, ἰδρύοντας τήν περιώνυμον «Σύνοδον τῶν ἐνισταμένων», φατριάσας ἐκ νέου ὁμοῦ με-

97. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 26-7.

98. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 800, σελ. 10.

τά του «Σαρδηνίας» Ἰωάννου, μετά του ὁποίου καί ἐχειροτόνησε τούς ὑπολοίπους «ἐνισταμένους» Ἐπισκόπους. Ποῖος εἶναι οὗτος; Ἰταλός ὑπήκοος χειροτονηθεῖς Ἱερεὺς τό 1965 ἀπό κάποιον ψευδεπίσκοπον πού εἶχε αὐτοανακηρυχθεῖ ... Ἀρχιεπίσκοπος Ρώμης! Ἐπειτα πάλιν δεύτερον χειροτονηθεῖς ἐξ ἀρχῆς Ἱερεὺς ὑπό ἀγνώστων Ρώσων, μετέπειτα δέ ὑπαχθεῖς εἰς τό Πατριαρχεῖον Μόσχας, κατηγορούμενος δέ διά «ἀνώμαλον βίον» καί παρακολουθούμενος ὑπό τῆς Ἀστυνομίας⁹⁹!

Τοῦτον ἐχειροτόνησαν οἱ ἀμίμητοι «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» τό 1982 «Ἐπίσκοπον Σαρδηνίας καί ἔξαρχον πάσης Ἰταλίας¹⁰⁰»! Τόν ὁποῖον καί ἀποπλανήσας καί παραλαβών μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Κυπριανός ἵδρυσε τούς μέχρι καί σήμερον ὑφισταμένους χλιαρούς καί ἐπαμφοτερίζοντας «ἐνισταμένους», ἐνεργῶντας σχίσμα ἐπί του σχίσματος!... Καί ἰδρύνοντας νέον Ἐκκλησιοσωματεῖον, τό λεγόμενον «Ἐκκλησία Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος¹⁰¹»!! Εὖγε τῆς ὁμολογίας καί «θεαρέστου ἐνστάσεως»!

Ἄς ἴδουν ἀπό ποῦ ἔλκουν τήν χειροτονίαν τους οἱ ἀξιολύπητοι «ἐνιστάμενοι» καί ἄς θρηνήσουν ἑαυτούς! Ὅπως ἐθρήνουν τό 1984 καί σύμπαντες οἱ πραξικοπηματῖαι, βλέποντες τό πρό πέντε μόλις ἐτῶν συσταθέν Ἐκκλησιοσωματεῖον των νά αὐτοδιαλύεται

99. βλ. «Πάνταινος» Πατρ. Ἀλεξανδρείας, φ. 6, Ἰουνίου 1968, σελ. 439.

100. βλ. ε' τόμον «Πατρίων» Πενταπόλεως Καλλιοπίου, σελ. 137.

101. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 28.

εἰς ἐρείπια.

Δυστυχῶς ὁμως καί δι' αὐτούς καί διά τήν Ἐκκλησίαν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθεν ἐν μετανοίᾳ εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θά κάνουν ἐάν ἀποτύχουν μέ τήν δευτέραν τους Ἐγκύκλιον τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1979¹⁰². Μόνον ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος ἐτήρησεν ἐν μέρει αὐτήν τήν ὑπόσχεσιν, καθῶς ἐγράψαμεν, μονάσας ἀπό τοῦ 1983 ἰδιωτικῶς.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁμως δέν ἐτήρησαν τήν ἰδίαν ὑπόσχεσιν των, διότι τό σχίσμα καί αἱ χειροτονίαι των δέν εἶχαν γίνει τυχαίως. Ἐγιναν διά νά ἀφαρπάξουν δικτατορικῶς τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, καί νά ἱκανοποιήσουν τήν ἀρχομανίαν των καί τίς οἶδεν τί ἄλλους σκοπούς... Καί ταῦτα ἔπρεπε νά πραγματοποιηθοῦν.

Οὕτω λοιπόν οἱ ἐναπομείναντες ἐν θρήνοις ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τέσσερες καθηρημένοι πραξικοπηματῖαι: «Ἀττικῆς» Ἀντώνιος, «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, «Ἀχαΐας» Καλλίνικος, καί «Οἰνός» Ματθαῖος, ἐγκαταλελειμμένοι κυριολεκτικῶς ὑπό Κλήρου καί Λαοῦ, ἐνητένιζον πρὸς αὐτούς πού πρό πέντε ἐτῶν εἶχαν μαριακῶς ἀποκηρύξει ὡς ἀνικάνους, ἀνηθικούς, χλιαρούς, κ.λ.π. κ.λ.π., δηλαδή τήν ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον Κανονικὴν Σύνοδον, ἐλπίζοντες ὅπως ἐνσωματωθοῦν εἰς αὐτήν καί περιωθοῦν Ἐκκλησιαστικῶς, ὥστε νά ὀλοκληρώσουν τό σχέδιόν τους περί ὑφαρπαγῆς τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῶν Γ.Ο.Χ. .

---

102. βλ. ἀνωτέρω, σελίς 46.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως ἔχει ἐπέλθει χωρισμός καί εἰς τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος!

Νομίζω ὁμως ὅτι δέν χρειάζεται νά ἐνδιατριψώμεν εἰς τόν ὀλιγοχρόνιον αὐτόν χωρισμόν. Αὐτό πού μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶναι ὅτι, ὁ χωρισμός αὐτός μεγάλωσε τήν ἐναντίωσιν καί τόν γενικόν σκανδαλισμόν, οὕτως εἰπεῖν, κατά τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ δέ Πιστός Λαός εὕρισκόμενος ἔμπροσθεν ἑνός πολυμόρφου χωρισμοῦ ἤλθεν εἰς ἀπορίαν καί ἀπογοήτευσιν.

Γνώμη μου προσωπική, βασιζομένη ὁμως εἰς τά ἀποδεδειγμένα γεγονότα: Οἱ ὑπολειφθέντες τέσσερις «79ηδες» ἤθελαν νά προσχωρήσουν εἰς τήν Κανονικήν μας Σύνοδον ὥστε νά περισωθοῦν, ἀλλ' ἐπ' οὐδενί καταδέχονταν νά χειροθετηθοῦν ὡς σχισματικοί, ὅπως Συνοδικῇ ἀποφάσει εἶχε γίνει μέ τούς προηγηθέντας τρεῖς (Δημητριάδος-Δωδεκανήσου-Αἰολίας). Ὅποτε τί ἐσκευώρησαν;

Ἐμεθόδευσαν μέ τά μέσα πού ἐκεῖνοι γνωρίζουν τήν διχόνοιαν καί τόν χωρισμόν μεταξύ Προέδρου κ. Αὐξεντίου καί Ἀντιπροέδρου κ. Γεροντίου¹⁰³, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδιχοτομήθη, καί αὐτοί εἰσεπήδησαν εἰς τό μέσον ἀπαιτοῦντες ἄνευ ὄρων ἀναγνώρισιν ἀπό τούς διχασμένους καί ἀποδυναμωμένους Συνοδικούς! «Ω-

---

103. βλ. π.χ. Πρακτικόν 67ον Ἱ. Συνόδου Ἀρχ. Αὐξεντίου 1/14-12-1983, Ἐγκύκλιος 6/19 Μητρ. Πειραιῶς Γεροντίου καί «Ἀνααιρετική ἐπιστολή τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχ. Αὐξεντίου» Ἰαν. 1984 ὑπό τῶν «Ζηλωτῶν τῆς Πίστεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

στε μετέπειτα νά χρησιμοποιήσουν ὡς προδικασμένον γεγονός τήν ὑπό τοῦ ἡμίσεος τῶν Συνοδικῶν ἀθεσμον ἀναγνώρισιν, πρὸς γενικὴν καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἀμνήστευσιν-ἀναγνώρισίν τους ὑπὸ πάντων!

**1984-1986: ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΝΩΣΕΙΣ
ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΙΣΧΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1979**

Συγκεκριμένα τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1984, εἰς τήν δίκην πού ἐγένετο διά τήν μεταβολήν μερικῶν ἀρθρῶν τοῦ φιλοπτώχου Ταμείου (καί ἰδίως αὐτοῦ πού ὠρίζεν ὡς Πρόεδρον τοῦ Ταμείου τόν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον), ἀπρόσμενα ἐνεφανίσθησαν εἰς τό δικαστήριον ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος μετά τοῦ ἀείποτε εἰς τά ἡμέτερα ἐμπλεκομένου καί μονίμου συμβούλου τῶν πραξικοπηματιῶν κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου. Ὁ τελευταῖος κατά τήν διάρκειαν τῆς δίκης ἐπλησίασε τόν παριστάμενον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον, καί ἐζήτησε τήν γνώμην του διά τό δυνατόν ἢ ὄχι τῆς προωθήσεως μιᾶς ἐνώσεως μετά τῆς Ἐπισκοπικῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου, τῶν ἐναπομεινάντων τεσσάρων πραξικοπηματιῶν «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου, «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου, «Ἀχαΐας» Καλλινίκου καί «Οἰνόης» Ματθαίου.

Ἐντός ἐνός μηνός ἐντελῶς πρόχειρα καί ἀντικα-

νονικῶς -συγχωρῆστε με τὴν ἀλήθειαν λέγοντα- ἐπ' ἀθετήσει τῆς κατὰ τὸ 1983 συλλογικῆς Συνοδικῆς καὶ κατὰ πάντα δικαίας ἀποφάσεως διὰ πρόσληψιν τῶν πραξικοπηματιῶν κατόπιν μετανοίας ἐκ μέρους των, χειροθεσίας καὶ τάξεώς των ὡς τελευταίων εἰς τὰ πρεσβεῖα, ὁ μακαριστὸς Πειραιῶς Γερόντιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐδέχθησαν εἰς τοὺς κόλπους των ἄνευ οὐδεμιᾶς τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων τοὺς ἐσχάτους τέσσαρας σκληροπτηρυνικούς πραξικοπηματίας, ἀμετανοήτους καὶ καθηρημένους!

Δυστυχῶς οἱ περὶ τὸν Πειραιῶς Γερόντιον Ἄρχιερεῖς, ἀποβλέποντες ἐπιπολαίως εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς μερίδος των κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, ὑπεχώρησαν ἐν ὀνόματι μιᾶς κακῶς νοουμένης ἐνώσεως εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐν λόγῳ τεσσάρων, ὅπως γίνουν δεκτοὶ ὡς Κανονικοὶ Ἐπίσκοποι!

Ἐνθυμοῦμαι εἰς μίαν συνάντησίν μας μετ' αὐτῶν, συζητῶντας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς των, ὁ περιλάλητος «Ἀχαΐας» Καλλίνικος εἶπεν: «Δέν δυνάμεθα οὐδέν νά δεχθῶμεν, διότι ἡμεῖς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας μας καὶ ἔκτοτε, ἔχομεν τὴν συνείδησιν ὅτι εἴμεθα πλήρεις Ἀρχιερεῖς!»

Μὴ δυνάμενος ἡ ἐμὴ ταπεινότης νά ἀκούω τὰ φληναφήματα αὐτοῦ, Ἱεροδιάκονος τότε ὢν, τῶν ἡμετέρων παρισταμένων Ἀρχιερέων ἀτυχῶς ... σιωπώντων, ἀγανακτισμένος ἀπήντησα: «Ἀλλά καὶ ἡμεῖς, καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη ἔχομεν τὴν συνείδησιν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σεῖς ἐκτός!».

Ἐπιτιμηθεῖς ὁμως ὑπὸ φίλου Ἀρχιερέως ἠναγκά-

σθην νά σιωπήσω, μή δυνηθείς ἔκτοτε νά ἐκβάλλω οὐδέποτε ἐκ τοῦ λογισμοῦ μου τόν φόβον, ὅτι κάποτε θά ὑποστῶμεν πολλά δεινά ἐξ αὐτῶν τῶν σκληροτραχήλων σχισματικῶν, πού ἀνεξετάστως ἐδεξάμεθα τότε, καί θά μετανοήσωμεν πικρῶς. Δυστυχῶς ὁ φόβος μου αὐτός ἔμελλε τραγικῶς νά ἐπικυρωθῆ κατά τά ἐπόμενα ἔτη. Εἶμαι δέ αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὄντως πλήρους ἐγκαταλείψεως αὐτῶν ὑπό τῶν Πιστῶν, καθότι εἰς τό ἐνωτικόν συλλεΐτουργον μετά τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς, οἱ 4 ἔσχατοι σχισματικοί «Ἐπίσκοποι» εἶχαν μεθ' ἑαυτῶν μόνον δύο Ἱερεῖς!

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πειραιῶς Γερόντιος ἐνώπιον τῆς κατακραυγῆς καί ἀπογοητεύσεως τοῦ Πιστοῦ Λαοῦ διά τούς πολυειδεῖς χωρισμούς, ποθῶν δέ καί ὁ ἴδιος τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ κακῆν κακῶς περισυνέλλεξε τά ναυαγισμένα ἀπομεινάρια τῶν πραξικοπηματιῶν, ἐστράφη ἀμέσως μετά πρὸς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τούς σύν αὐτῷ Ἀρχιερεῖς, ἐπιζητῶν καί τήν μετ' αὐτῶν ἔνωσιν.

Δέν ἀντιλέγω, καλόν ἢ ἔνωσις τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων, ἀλλά καί ἐδῶ ἰσχύει ἡ Πατερικῆ ρῆσις: «**Τό καλόν οὐκ ἔστι καλόν, ἐάν μή καλῶς γένηται**». Δυστυχῶς καί τό ἐπιτευχθέν καλόν τῆς γενικῆς ἐνώσεως ἀπεδείχθη ὄχι καλόν, διότι δέν ἔγινεν καλῶς, ἀφοῦ συνέμιξε ἀκρίτως τά ἄμμικτα, Κανονικούς καί ἀντικανονικούς, νομίμους Ἀρχιερεῖς καί καθηρημένους.

Καθότι παραμοναῖς τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Θεο-

φανείων, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐναπομείναντες 6 Ἀρχιερεῖς (Λαρίσης, Θηβῶν, Κεφαλληνίας, Ἀμερικῆς, Αἰολίας καί Δωδεκανήσου) ἀπεδέχθησαν ὅπως-ὅπως καί αὐτοί τήν ἔνωσιν μετά τῆς 10μελοῦς Ἐπισκοπικῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου, εἰς κοινήν συνεδρίασιν ὄλων ὁμοῦ τήν 4ην/17ην Ἰανουαρίου 1985, ὥστε μετά μόλις δύο ἡμέρας νά πανηγυρίσουν ἐνωμένοι τήν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν Πειραιϊκήν θάλασσαν.

Τά ὀλέθρια Πρακτικά τῆς ἀτυχοῦς συνεδρίας ἐκείνης, τά ὅποια ἀντικανονικῶς, ἀδίκως καί ἀπαραδέκτως κατέλυσαν τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τοῦ 1983 περί τοῦ τρόπου προσλήψεως τῶν σχισματικῶν τοῦ 1979, εὐρίσκονται δημοσιευμένα εἰς τό φυλλάδιον τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου «Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν¹⁰⁴».

Εἰς αὐτά ἀναγινώσκομεν τά ἐξῆς ἀπαράδεκτα ἀπό πάσης ἀπόψεως:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΕΝΩΣΕΩΣ...»

.... Ὁμόφωνα ἀπεφάσισαν (οἱ Ἀρχιερεῖς) καί συναπεδέχθησαν τά κάτωθι:

α) Ἀναγνωρίζονται αἱ κατ' ἔτος 1979 γενόμεναι χειροτονίαι ἐκατέρωθεν.

β) Αἴρονται αἱ ἀλληλοεπιβληθεῖσαι ποιναί, θεωρούμεναι ὡς μηδέποτε γενόμεναι.

γ) Ἀνακαλοῦνται αἱ ἀλληλοεκτοξευθεῖσαι κατηγορίαι ἐκατέρωθεν...».

104. ἐκδ. Φεβρουαρίου 1985, σελ. 10-14.

Εἰς τό τέλος τοῦ Πρακτικοῦ ὑπογράφουν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀλλά πρό τῶν Κανονικῶν Ἀρχιερέων ὑπογράφουν οἱ πραξικοπηματῖαι τοῦ 1979, ὡς δῆθεν πρῶτοι χειροτονηθέντες καί ἔχοντες τά πρεσβεῖα!

Ἄλλά εἰς τήν ἀρχήν τοῦ Πρακτικοῦ, ὅπου καταγράφονται οἱ παριστάμενοι Ἀρχιερεῖς, ὀφθαλμοφανῶς παρατηρεῖται τό ἐξῆς παράδοξον: Οἱ πραξικοπηματῖαι τοῦ 1979 ἔχουν τεθεῖ, ὅπως καί ἔπρεπε, ΜΕΤΑ ΟΛΩΝ τῶν Κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Ὅμως ἡ ἀρίθμησίς τους εἶναι διορθωμένη - διπλογραμμμένη! Οἱ ἀριθμοί 5-9 ἔχουν βαλθεῖ εἰς τούς πραξικοπηματίας πού εἶναι τελευταῖοι γραμμένοι, ἐνῶ εἰς τούς πρώτους Κανονικούς Ἀρχιερεῖς ἡ βέβηλος χεῖρ τῆς διορθώσεως ἔβαλεν τούς τελευταίους ἀριθμούς 10-14, παρόλον πού εἶναι πρῶτοι εἰς τήν σειράν (βλέπε σελίς 190).

Τί εἶχε γίνει λοιπόν;

Προφανῶς ἄνευ γνώσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ὑπογράφαντος πρώτου καί ἀναχωρήσαντος, οἱ ἐπίλοιποι Ἀρχιερεῖς φατριᾶσαντες ἀντέστρεψαν τά πρεσβεῖα, κατά παράβασιν πλείστων Ἱερῶν Κανόνων κελευόντων «**μηδέν τι πρόττειν περιττόν ἄνευ τῆς γνώμης**» τοῦ Πρώτου¹⁰⁵.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς ἐπομένης συνεδρίας (16/29 Ἰανουαρίου), ὅπου πάλιν εἰς τήν ἀρχήν καταγράφονται οἱ Ἀρχιερεῖς μέ πρώτους τούς Κανονικούς, ἀλλά μέ πάλιν διορθωμένην ἐπάνωθεν προχείρως τήν ἀρίθμησίν των μέ τούς

105. πρβλ. λδ' Ἀποστολ., στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς.

ἔσχατους ἀριθμούς (βλέπε σελίς 191)^{106!}!

Ἄναγινώσκομεν ἐφεξῆς εἰς τὰ Πρακτικά αὐτά:

«1) Γενική ἐνημέρωσις περί τῆς ἐνώσεως ἐγένετο ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου.

2) Παρά τοῦ Ἁγίου Προέδρου γίνονται μερικαί παρατηρήσεις ἐπί τοῦ Πρακτικοῦ ἐνώσεως εἰς ὠρισμένα σημεῖα.

Ἐπ' αὐτοῦ διαμαρτύρεται ὁ Σεβασμιώτατος Καλλιόπιος ὡς πρός τό θέμα τῆς ἀναγνωρίσεως χειροτονιῶν τοῦ 1979, ἀναγνωρίζων ταύτας ὡς κανονικάς ἐκατέρωθεν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Πειραιῶς λέγει νά σβήσουν τά πάντα καί ν' ἀρχίσωμεν μίαν νέαν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Κεφαλληνίας λέγει νά παραμείνη ὡς ἔχει τό πρακτικόν, διά ν' ἀποφευχθοῦν οἱ διαπληκτισμοί.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀχαρνῶν προτείνει νά ἀφαιρεθῆ ἡ λέξις ἐκατέρωθεν γενομένων χειροτονιῶν.

- ΑΠΟΦΑΣΙΣ: νά παραμείνη ὡς ἔχει¹⁰⁶».

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί,
λυποῦμαι εἰλικρινά πού οἱ παρόντες Πατέρες μου καί συλλειτουργγοί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Φθιώτιδος, Θεσσαλονίκης καί Ἀχαρνῶν ἦσαν καί αὐτοί μέλη τῶν τότε φευδενωτικῶν μοιραίων συνεδριάσεων, ἀλλά ὀφείλω νά λαλήσω κατά συνείδησιν τήν καθάραν ἀλήθειαν.

106. βλ. «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» σελ. 16.

106. βλ. αὐτόθι.

Συλλογίζομαι τήν «ἐκατέρωθεν» ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν καί τήν ἄρσιν τῶν «ἀλληλοεπιβληθεισῶν» ποινῶν, καί θρηνηῶ!

Βλέπω τήν ἀλλαγὴν τῆς τάξεως τῶν πρεσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης τῶν Ἐπισκόπων μας, καί συγχύζομαι!

Διαπιστώνω τήν καταπάτησιν τῆς Κανονικωτάτης ἀποφάσεως τοῦ 1983 ὑπό τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου διὰ τήν πρόσληψιν τῶν πραξικοπηματιῶν, καί ἐξίσταμαι!

Ἅγιοι Ἀδελφοί, σύμφωνα μέ τήν ἔκπαιλαι ἐπικρατήσασαν τάξιν εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν καί βάσει πολλῶν Ἱερῶν Κανόνων¹⁰⁷ οἱ ἀπό σχισμάτων ἀποσυνάγωγοι, καί μάλιστα οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῶν, ὄντες καί καθηρημένοι, ἐάν ἐπιστρέφουν εἰς τήν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, γίνονται δεκτοί μόνον κατόπιν συγκεκριμένων προϋποθέσεων, ἦτοι:

α) «μετανοία ἀξιολόγῳ» ζητοῦντες συγχώρησιν παρά τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων·

β) ἀποκηρύττοντες ἐγγράφως πᾶσαν ἔκνομον πρᾶξιν των καί τυχόν πλάνην καί δυσσέβειάν των·

γ) διαβεβαιοῦντες ἐφεξῆς εὐπίθειαν καί ἀφάρτιστατον ὑποταγήν εἰς τήν Ἐκκλησίαν·

δ) χειροθετούμενοι ὑπό τοῦ Πρώτου·

ε) κατατασσόμενοι ὕστερον τῶν Κανονικῶν καί Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων κατὰ τά πρεσβεῖα καί

στ) ἀλλάζοντας, εἰ δυνατόν, τόν τίτλον τῆς Ἐπι-

107. βλ. η' τῆς Α' Οἰκουμ., ζ' τῆς Β', 95ον τῆς ΣΤ', ζ' Λαοδικείας, ρι' Καρθαγένης, α' τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

σκοπῆς των, τόν ὁποῖον ἐν τῷ σχίσματι ἤρπασαν.

Ἐρωτῶ: Ποῖα ἐξ ὄλων αὐτῶν τῶν διά τῶν Κανόνων κελευομένων προϋποθέσεων ἐτηρήθη εἰς τήν ἀποδοχήν τῶν ἐσχάτων τεσσάρων σκληροτραχήλων σχισματικῶν, «Ἄττικῆς» Ἀντωνίου, «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου καί «Οἰνόης» Μαθαίου;

Ἀλλοίμονον! Ἀπολύτως οὐδεμία! Εἰς παντελεῆ ἀθέτησιν καί τῆς βάσει αὐτῶν τῶν Κανονικῶν προϋποθέσεων γενομένης ἀποδοχῆς τῶν ἐτέρων τριῶν πραξικοπηματιῶν τό 1983 Συνοδικῆ διαγνώμη, τῶν Δημητριάδος Μαξίμου, Δωδεκανήσου Καλλινίκου καί Αἰολίας Γερμανοῦ!

Ἄπορῶ:

Διατί, οἱ τότε Ἀρχιερεῖς, ἐδέχθησαν τοιαύτην ἀντικανονικήν καί ταπεινωτικήν ἀπόφασιν;

Πῶς διά τοῦ «ἐκατέρωθεν» ἀνεγνώρισαν τάς θεομπαίκτους ποινάς πού τούς εἶχαν ἐπιβάλλει οἱ σχισματικοί;

Πῶς ἐδέχθησαν τήν ἄνευ ὄρων ἀμνήστευσιν τῶν ἐναντίον δεκαπεντάδος Ἱερῶν Κανόνων ἀθέσμων χειροτονιῶν τῶν πραξικοπηματιῶν, καταλύοντες τάς προηγουμένας σωστάς Συνοδικάς ἀποφάσεις ἐναντίον τους;

Πῶς ἠνέχθησαν νά τεθοῦν δεῦτεροι εἰς τά πρεσβεῖα, μετά τῶν ἀμετανοήτων καί ἀνεπαναλήπτων σχισματικῶν, μή φρίττοντες τό γεγονός ὅτι οὕτως θέτουν τήν Ἐκκλησίαν μας ὑπό τάς καταστρεπτικές βουλὰς καί τήν αἰχμαλωσίαν τῶν ἀρχομανῶν σχισματικῶν;

Διατί οὐδείς δέν ὑπεστήριξε τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἰς τήν συνεδρίαν τῆς 16ης/29ης Ἰανουαρίου, ὅταν ὀρθότατα προσέβαλλε τάς προηγηθείσας ἀντικανονικάς ἀποφάσεις τοῦ «ἐκατέρωθεν», παρά μόνον ὁ ἅγιος Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος, καί οὕτω κατεπνίγη τό δίκαιον;

Πῶς κἄν δέν ἀπαίτησαν τήν διάλυσιν τῆς ἐξαμβλωματικῆς παρεκκλησίας-σωματείου των «Ἑλληνική Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.» τῆς Κουμουνδούρου 25, ἀφήνοντάς τους νά φατριάζουν ἀκόμη;

Πῶς δέν ἐζήτησαν κἄν μίαν εἰλικρινῆ δήλωσιν μεταμελείας, δι' ὅσα συκοφαντικά καί ὕβριστικά εἶχαν ἐξεμέσει ἀπό τό 1979 ἐγγράφως ἐναντίον τους;

Θλιψίς ἄμετρος συνέχει τήν καρδίαν μου!

Ζητῶ συγγνώμην, ἀλλ' ἡ συνειδήσις μου δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά ἀποδεχθῶ τήν τοιαύτην βέβηλον ψευδένωσιν ἐπ' ἀνατροπῇ πάσης κανονικῆς τάξεως.

Ἀφήσατέ με νά συνταχθῶ μετά τοῦ κλεινοῦ Δοσιθεοῦ Ἱεροσολύμων, λέγων μετ' αὐτοῦ:

«Τά παρά Κανόνας ἀνίσχυρα εἰσίν, καί ὡς ἀνόσια καί βδελυκτά καταφρονοῦνται.»

Καί μετά τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς καί Ἀγίας Συνόδου:

«Κατά τῶν Κανόνων πραγματικόν μηδέν ἰσχύσει.»

Καί μετά τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου:

«Πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανόν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ¹⁰⁸».

108. βλ. ἄνωτέρω, σελίς 11-12.

Ἡ ἀφευδῆς Ἱστορία ἀποδεικνύει ἀντικανονικήν καί ἄθεσμον, διό καί ἀπόβλητον καί ἀνόσιον τήν γενομένην διά τῶν δύο συνεδριάσεων Ἰανουαρίου 1985 ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων, ὡς καί τήν ἀποδοχήν ὡς Κανονικῶν Ἐπισκόπων τῶν τεσσάρων τελευταίων καθηρημένων σχισματικῶν, ἐξ ὧν σήμερον ἐπιζεῖ μόνον ὁ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος.

Τό μεγάλο ἐρώτημα εἶναι: Μετά τόσα ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καί ἐνώσεως λέγομεν ταῦτα;

Σᾶς ἀπαντῶ οὐχί δι' ἰδικῶν μου λόγων, ἀλλά δι' αὐτῶν πού οἱ Νεοσημερολογίται ἔλεγαν ὀρθώτατα ἐναντίον τῶν Ἱερωνυμικῶν ὀργανωσιακῶν Ἐπισκόπων, πού ἐπί ἐπταετίας προσεπάθησαν νά ὑφαρπάξουν πραξικοπηματικῶς τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικήν διοίκησιν, ὡς καί οἱ ἡμέτεροι πραξικοπηματῆται εἰς ἡμᾶς:

«Ἀλλοίμονον ἐάν ἡ μετ' ἐπιφυλάξεων ἢ καί κατά καταπίεσιν ἢ καί δι' ἐξαπατήσεως ἐπιτευχθεῖσα κοινωνία Κανονικῶν καί ἀντικανονικῶν Ἐπισκόπων, καθίστα ὡς διά μαγείας τούς ἀντικανονικούς, ἄνευ ἐτέρου Κανονικούς!»¹⁰⁹.

Ἄλλωστε ἡ ἐμῆ ἐλαχιστότης οὐδεμίαν ἀνάμιξιν εἶχον εἰς τά τότε πεπραγμένα (δόξα τῷ Θεῷ!), ὄντας τότε ἀπλοῦς Ἱεροδιάκονος. Δι' αὐτό δέ καί μετὰ πολλῆς προθυμίας ἀπεδέχθην τό βᾶρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ὥστε νά ἐρευνησω δι' αὐτῆς καί ἀνακα-

109. βλ. «Ἐκκλησία» ἕκτατος ἐκδόσις 16-9-1974, σελ. 412-413.

λύφω καί δι' ἐμέ καί διά τήν Ἱστορίαν καί διά τήν Ἐκκλησίαν, τήν Ἐκκλησιαστικήν μας καταγωγήν καί τήν ἀνόθευτον ἀλήθειαν.

Κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν, καρπούς καλοῦς ποιεῖ· τό δέ σαπρόν, καρπούς πονηροῦς ποιεῖ¹¹⁰». Οὕτω καί τό σαπρόν δένδρον τῆς ἐν λόγῳ ἐνώσεως ἐποίησεν ἐφεξῆς καρπούς πονηροῦς διχονοίας, ἀδικίας καί ἀντικανονικότητος, εὐρισκόμενον εἰς αἰχμαλωσίαν ἐκ μέρους τῶν ἀμετανοήτων Ἐκκλησιαστικῶν ταραχοποιῶν. Οἱ ὅποιοι ἀνενόχλητοι εἰσῆλθον οὕτως εἰς «τό κράτος τῆς ἀσεβείας, τῆς θεομπαιξίας, τῆς αἰσχροτήτος, τῆς κακουργίας» (καθώς διεκήρυσσαν οἱ ἴδιοι τό 1979), ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐπαναστατήσει! Ἀποδεικνύοντες οὕτως ἤ ὅτι καί αὐτοί πλέον ἔγιναν ἀσεβεῖς, θεομπαῖκται, αἰσχροί καί κακοῦργοι, ἤ ὅτι ὅσα ἐμετικά ἔγραφαν τόσα ἔτη ἦσαν ψεύδη καί συκοφανταίαι καιροσκοπῶν ἀρχομανῶν...

1985-1995:

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ **ΣΥΝΟΔΟΥ**

Πρῶτος πονηρός καρπός τῆς αἰχμαλωτισμένης Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἦτο ἡ ἀντικανονική καθαίρεσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ ὁποίου τήν ἀκριβολογημένην ἐνστασιν κατά τῆς

---

110. Ματθ. ζ', 17.

γενομένης προχείρου συγκολλήσεως (εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 16ης/29ης Ἰανουαρίου), οἱ ταραχοποιοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ συγχωρήσουν.

Οὕτως ἐπρωτοστάτησαν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκνόμου καθαιρέσεως τοῦ πολυπαθοῦς Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, ὁ μὲν ἀνεκδιήγητος «Ἀχαΐας» Καλλίνικος ὡς Ἀρχιγραμματεὺς καὶ εἰσηγητῆς, ὁ δὲ θερμὸς συνεργάτης του «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος ὡς αὐτόκλητος ἀνακριτῆς, ὀπισθεν δὲ αὐτῶν ὁ ἑσαεὶ συμβουλάτωρ αὐτῶν Νεοσημερολογίτης θεολόγος κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος, παρασύραντες εἰς ἄδικον κρίσιν ὅλον τὸ Συνοδικὸν σῶμα!

Δοξάζω τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ τὸ ὀδηγοῦν ἡμᾶς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» Ἅγιον Πνεῦμα¹¹¹, πού ἐφώτισεν τὴν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον ὅπως ἀναφηλαφήσῃ τὴν ἄδικον αὐτὴν κρίσιν, καὶ ὅπως ἀναθέσῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1997 εἰς τὴν ταπεινότητά μου τὸ ἔργον τῆς ἐρεῦνης τῶν τότε πεπραγμένων, ὥστε νὰ συνδράμω οὕτως εἰς τὴν ὀφειλομένην ἀποκατάστασιν τοῦ κοινοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἀρχιποιμένος μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ πολλὰ κοπιάσαντος ἐκ νεότητος αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας¹¹².

Ἅγιοι ἀδελφοί, δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος, ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς οὐχὶ ἀναμάρτητος, ἐποίησε λάθη καὶ παραλείψεις, ἰδίως μετὰ τὸ 1985. Ἀπεχθάνομαι ὁμως τὴν συκοφαντικὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον του, τὴν κατευ-

111. Ἰωάν. 1στ', 13.

112. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 154-5.

θυνομένην δολίως ὑπό τῶν ἀνέκαθεν ταραχοποιῶν καί ὄντως ἀναξίων Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, προκειμένου νά αὐτοδικαιωθοῦν οἱ ἴδιοι ὡς καλοί καί νόμιμοι.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καθηρέθη διά τήν ὑπόθεσιν τῆς χειροτονίας τοῦ Δωροθέου Τσάκου.

Ἔστω, ἄς ἀποδεχθῶμεν ὅτι ὄντως ἔδωσεν ἐντολήν ὁ ἀείμνηστος κ. Αὐξέντιος διά νά χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος ὁ Δωρόθεος Τσάκος. **Ἡ δίκη καί ἡ καταδίκη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου βάσει τῆς υποθέσεως αὐτῆς, ἦτο Κανονική καί δίκαιη;**

Ὡς χάριτι Θεοῦ ἐρευνητής τοῦ ὅλου θέματος σᾶς διαβεβαίω καί βροντοφωνῶ: Μυριάκις ΟΧΙ!

Σᾶς καταθέτω ἀμέσως τούς κυριώτερους λόγους, βάσει τῶν δημοσιευθέντων πορισμάτων καί λοιπῶν ἀποφάσεων περί τῆς ὑποθέσεως Αὐξεντίου-Τσάκου εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» Νοεμβρίου 1985¹¹³:

1) Μετά τήν ἀποχώρησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπό τήν συνεδρίαν τῆς 6/19 Ἰουλίου 1985, ὀκτώ μόνον Ἐπίσκοποι τῆ πρωτοβουλία τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου φατριασάντες, ἀπέσπασαν μίαν νέαν σημαντικήν δῆλωσιν περί τῆς χειροτονίας τοῦ Δωροθέου Τσάκου ἐκ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Θηβῶν Γερασίμου, τήν ὁποίαν δέν ὑπέβαλλαν, ὡς ὠφείλαν, εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἐν ὀλομελείᾳ, παρόντος καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου¹¹³.

113. φ. 802-803.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 7-8.

2) Ἀμέσως μετά, καθώς ἀναφέρει ἡ «Φωνή», ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος «ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς ἀνακριτοῦ», ἐνῶ εἰς τὴν ἀναφερθεῖσαν συνεδρίαν μέ πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου (δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς καλῆς του προθέσεως) εἶχε ὀρισθῆ διὰ τὸ θέμα αὐτὸ τριμελῆς ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τῶν Ἀχαρνῶν, «Οἰνόης» καὶ «Πενταπόλεως», ἡ ὁποία καὶ φατριαστικῶς παρεγκωνίσθη χάριν τοῦ ρηξικελεύθου «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου¹¹³.

3) Εἰς τὴν ἀνάκρισιν του ὁ κ. Καλλιόπιος «παρέλειψε» νὰ λάβῃ κατάθεσιν ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀμέσως αἰτίου τῆς νέας διχοστασίας Δωροθέου Τσάκου.

4) Ἐβασίσθη εἰς ἀνακρίσεις Ἱερομονάχων οὐδεμίαν ἄμεσον σχέσιν ἐχόντων μετά τοῦ γεγονότος¹¹³.

5) Οὐδέ κἄν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πότε ἀκριβῶς ἐγένεεν ἡ χειροτονία, τὸ 1984 ἢ τὸ 1985, πρό ἢ μετά τὴν ἔνωσιν¹¹³!

6) Εἶναι σχιζοφρενικόν νὰ στηρίζεται δίκη ἐπὶ τῇ βάσει μαρτυρίας ἀνθρώπου, πού τὴν μίαν δηλώνει ὅτι ἐγένεε καὶ τὴν ἄλλην δηλώνει ὅτι δέν ἐγένεεν ἡ συγχεκριμένη παράβασις, ὡς ὁ Θηβῶν Γεράσιμος¹¹³!

7) Ἀπεφασίσθη τὸ παντελῶς πρωτάκουστον εἰς τὴν δισχλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, νὰ συντελεσθῆ εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἡ καταδίκη-καθαίρεσις τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃ ἡ δημοσίευσις αὐτῆς, μέχρι νὰ

113. βλ. αὐτόθι.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 8.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 11.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 7-8.

ἐπανακληθῆ ὁ κατηγορούμενος ἀκόμη δύο φορές ὡς ἀπαιτοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες¹¹⁴, λειτουργούσης οὕτως τῆς προαποφασισθείσης καταδίκης ὡς ἐκβιασμοῦ, τοῦ τύπου: «ἢ ἔρχεσαι, ἢ εἶσαι καθηρημένος ἤδη¹¹³»!

8) Τέλος ὑπερβαίνει κάθε ὄριον ἀνοχῆς, δικαιοσύνης καὶ Κανονικότητος, νά τίθενται ἀνακριταί καὶ εἰσηγηταί κατὰ τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον οἱ μέχρι πρό ὀλίγων μηνῶν ἐκτός Ἐκκλησίας σχισματικοί, οἱ ὁποῖοι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ ἀμετανόητοι καὶ φατριασταί, καὶ μέ τὴν ραδιοουργίαν τους ἐπέτυχαν ἐκ τῶν ἔσω, αὐτό πού ἐκ τῶν ἔξω εὐρισκόμενοι ἀπέτυχαν τό 1979: τὴν ἐκπαρθύρωσιν τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἄλλὰ τό Συνοδικόν σῶμα ἐπλανήθη καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἐξεβλήθη, μὴ ἀποδεξάμενος φυσικά τά φατριαστικῶς καὶ ἀντικανονικῶς κατ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντα, καὶ συνεχίσας νά ἡγῆται τῶν ἀπομεινάντων μετ' αὐτοῦ Ἐπισκόπων Λαρίσης Ἀθανασίου, Κεφαλληνίας Μαξίμου, Θηβῶν Γερασίμου καὶ Αἰολίας Γερμανοῦ.

Δυστυχῶς αὕτη ἡ Συνοδική μερίς τοῦ μακαριστοῦ κ. Αὐξεντίου προέβη μέ τὴν σειράν της εἰς βεβιασμένης καὶ στερουμένης Κανονικότητος καθαιρέσεις πλείστων Ἱεραρχῶν μας, διὰ λόγους πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά ἐξηγήσωμεν· ἀργότερον δέ προέβη καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας ἀντικανονικάς πράξεις πρὸς ὑπερίσχυσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τους, αἱ ὁποῖαι γενικῶς

114. οδ' Ἀποστολικός.

113. βλ. αὐτόθι, σελ. 24-25.

κατέστησαν δυσέφικτον κάποιαν καταλλαγήν καί ἀναξιόπιστον τό Συνοδικόν τους σχῆμα.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἀρχομανεῖς καί ταραχοποιοὶ ἀμετανόητοι πραξικοπηματῖαι, καί ἰδίως οἱ ἐξ αὐτῶν μαριακώτεροι «Ἀχαΐας» Καλλίνικος καί «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ἔχοντας ἤδη ἐπιτύχει τήν ὀπως-ὀπως ἀναγνώρισίν τους, προχωροῦν ἀκάθεκτοι εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ θεομισήτου σχεδίου τους, τῆς δολίου ὑφαρπαγῆς τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Τό ἐπόμενον μεῖζον πρόβλημά τους ἦτο: Ποῖος θά καταλάβῃ τήν κενήν Ἀρχιεπισκοπικήν καθέδραν;

Νά θέσῃ ὑποψηφιότητα ἀμέσως κάποιος ἐξ αὐτῶν δέν ἐτολμοῦσαν, μή ἔχοντες τήν πλειοψηφίαν τῶν Συνοδικῶν μετ' αὐτῶν, φοβούμενοι δέ καί μήπως φανερωθοῦν τά σχέδιά τους περί καταλήψεως τῆς ἐξουσίας. Ἀρχιεπίσκοπον ἐξ ὧσων (τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου) εἶχαν ἀντιταχθεῖ πρὸς αὐτούς τό 1979 πάση θυσίᾳ δέν ἤθελαν, διότι δέν θά ἠδύναντο ποσῶς νά τόν κατευθύνουν. Ἐπρεπε νά εὔρουν λοιπόν κάποιον, ὁ ὁποῖος νά ἔχῃ τήν ἰδίαν ἐμπάθειαν μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν, οὕτως εἶπεῖν, Αὐξεντιακῆς μερίδος Ἐπισκόπων. Διά τοῦτο καί ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἐκαθυστέρησε διά τρεῖς μῆνας (ἀπό Ὀκτώβριον ἕως Ἰανουάριον)...

Ποῖοι ἄλλοι ἔμενον λοιπόν, πλήν τῶν τεσσάρων ἐκτός Συνόδου Ἐπισκόπων Διαυλείας Ἀκακίου, πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου, Κυκλάδων Γαβριήλ καί Ἀστορίας Πέτρου;

Πρῶτα-πρῶτα ἐμεθόδευσαν τήν εἴσοδον εἰς τήν

Ἱεράν Σύνοδον τοῦ εὐλόγως ἀκοινωνήτου, λόγω τῆς μῆ ὑπογραφῆς του εἰς τήν ὁμολογίαν τοῦ 1974, φίλου τους Ἀστορίας Πέτρου. Λέγω «φίλου τους», διότι ἀμέσως μετά τό σχίσμα τους ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος τοὺς εἶχε ἐγκωμιάσει διά δημοσιεύματος ἐν Ἀμερικῇ τό 1979, τόν δέ Ἀπρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους τοὺς εἶχε δεχθεῖ εἰς τόν Μητροπολιτικόν του Ναόν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης «μεθ' ὄλου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου του καί μέ κωδωνοκρουσίεις¹¹⁵! Ἐπίσης κατά καιρούς εἶχεν Ἐκκλησιαστικήν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν, ὡς π.χ. εἰς τήν κηδεῖαν τοῦ «Κνωσσοῦ» Μερκουρίου τό 1980.

Ἄλλ' ἀπεδείχθη καί διά τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας Πέτρου ἡ ψευδεπίπλαστος δῆθεν ἀκρίβεια περί τήν Πίστιν τῶν «Πενταπόλεως», «Ἀχαΐας» καί τῶν σύν αὐτοῖς, καθότι ἐπέτυχαν νά γίνει δεκτός καί πάλιν ἄνευ συγκαταθέσεως του εἰς τήν ὀρθήν ὁμολογίαν!

Καί ἐθεάθη μετά 13 ἐτῶν (ἀπό τό 1973) ἕξαφνα τό 1986 ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος ὡς μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά συμμετέχη εἰς τήν ἐν Πειραιεῖ πανήγυριν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ἄνευ διορθώσεως τοῦ λόγου διά τοῦ ὁποίου τόσα ἔτη ἦτο χωρισμένος! Τοιαῦτα θαύματα ἐνεργεῖ ἡ ἰδιοτέλεια καί ἡ ἀρχομανία¹¹⁶!

Ἐκ τῶν ὑπολοίπων τριῶν, οἱ μὲν Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καί Γαβριήλ δέν ἔδειχναν πρόθυμοι νά συνεργασθοῦν μετά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρόλον ὅπου πολλάκις κατά τό 1985 παρεκάλεσαν διάφοροι καί αὐτούς

115. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 2, σελ. 16 καί φ. 3, σελ. 18.

116. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 804.

ὅπως συνενωθοῦν, ὅπως καί τόν πρῶν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον (Κιούσην), ὁ ὁποῖος κατά τήν ἀρχήν καί αὐτός ἦτο ἀπρόθυμος.

Εἶναι χαρακτηριστικά τῶν τότε διαθέσεων καί σκέψεων του ὅσα ἔγραφεν ὁ ἔκπτωτος Χρυσόστομος πρὸς Ἁγιορείτην Ἱερομόναχον τόν Μάρτιον τοῦ 1985, εἰς ἐπιστολήν του πού τότε ἔλαβε μεγάλη δημοσιότητα:

*« Ἀγαπητέ μου Παπᾶ Σάββα,
 Εὐτυχῶς ὅτι ἔστω καί ἀργά ἀντελήφθης τί γίνεται στήν ὁδὸ Κάνιγγος 32. Τί κρύβεται πίσω ἀπό τοὺς «ἀγίους», καθὼς καί ποῖον ρόλον διαδραματίζει ὁ «Μακαριώτατος».... Ὁ περιώνυμος Ἀρχιγραμματεὺς μετὰ τῶν συνεταίρων πού μανιωδῶς ἤρπασαν τήν Δεσποτικήν Μίτραν διὰ νά «καθαρίσουν» τήν κόπρον τοῦ Αὐγείου τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος, ὅπως διεκήρυξαν εἰς τό «διάγγελμά» των τήν 14-2-1979... καί μάλιστα ἐπεκαλοῦντο μάρτυρα τῶν ἀγνῶν προθέσεων των τόν ΘΕΟΝ! Τώρα πού ἐπέτυχον τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ τοῦ πραξικοπήματός των (οἱ Καλλιστικοί δηλαδή, μέ τήν εἰσοδόν των ὡς Κανονικῶν Ἐπισκόπων), διότι «ἄλλα τά λαλούμενα καί ἄλλα τά νοούμενα», σχίζουν καταγγελίας φοβερῶν ἀποκαλύψεων περί τοῦ ὄντως κοπρῶνος τῆς Κάνιγγος, διὰ νά ἐφαρμόσουν «κάθαρσιν» ὡς ἐξήγγειλαν....
 Εἰς μείζονα δέ πίστωσιν τοῦ πιστεύω των, συμπανηγυρίζουν καί συμπροβάλλονται δημοσίᾳ ἀδιστάχτως εἰς τήν πόλιν μας, οὔτε*

Θεόν φοβούμενοι, οὔτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενοι, μετ' ἐκείνων τούς ὁποίους ὀνομαστικῶς ἐστιγματίσαν καί «καθήρεσαν»!

Ἴδε ἀγαπητέ μου βαρύτητα ἀνθρώπων, ἴδε θεομπαιξίαν καί αὐτοατίμωσιν γελοίων «ἀρχιερέων» πού μέ ἐχάλουν εἰς τήν Σύνοδόν των....!! Ἴδε μέ ποίους ἐμεσολάβησες νά ἐνωθῶμεν... Οὐδεμίαν ἐμπιστοσύνην ἔχω εἰς τήν δι' ὄλα ὑπεύθυνον дуάδα Αὐξεντίου - Γεροντίου.... Καί διότι γνωρίζω σέ ἀνθρώπον ἡθικῶν ἀρχῶν, ἀποροῶ πῶς συναγελάζεσαι μετά τοιούτων....

Μέ ἀγάπην καί εὐχάς....

† ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος 5-3-1985¹¹⁷».

Ταῦτα ἔγραφεν τότε ὁ πρῶην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος καί πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἐξαιρουμένης τῆς ἐκδήλου ἐμπαθείας του κατά πάντων, εἶχεν ἀπόλυτο δίκαιον νά οἰκτείρη τήν ἀνευ Κανονικῶν προϋποθέσεων ἀντικανονικήν ἔνωσιν τοῦ 1985, ὡς προλαβόντως ἀπεδείξαμεν.

Ὅταν ὁμως τόν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκενώθη ἡ Ἀρχιεπισκοπική καθέδρα, κατά τό κοινῶς λεγόμενον, «ἀνοιξε ἡ ὄρεξις» τοῦ ἀργοῦ, ἀκοινωνήτου καί ἐκπτώτου Χρυσοστόμου!

Οὕτω λοιπόν, ἀπαντῶντας εἰς πρόσκλησιν τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου μετά τήν «καθαίρεσιν» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου διά νά ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Σύνοδον, ἔγραφε τόν Νοέμβριον

117. πρβλ. «Ὁ Φάρος τῆς Ὀρθοδοξίας» φ. 36, σελ. 18.

τοῦ 1985:

«Πρός γενικήν παρηγορίαν εἶδομεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω στροφήν τοῦ πολυπαθοῦς ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐξ αὐτοῦ τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων... ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου....

Ἐν συνεχείᾳ εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς πρῶτον, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὑφ' ὑμῶν τοῦ δικαίου τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών μας τῶν τεσσάρων Ἀρχιερέων μετὰ τῆς Συνόδου καὶ δεύτερον, διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν μας πρὸς ἐπανασύνδεσιν τῶν σχέσεών μας διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.....

Ἐπιθυμῶ τὴν ὑπεύθυνον διαβεβαίωσιν τῆς τακτοποιήσεως ἐμποδίων τινῶν, τὰ ὅποια ἀνέπτυξα προφορικῶς εἰς τινὰς ἐξ ὑμῶν Ἐπισκόπους, ἐξ ὧν προέχει ἡ ἔγγραφος ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς μου τοῦ Ἐπισκόπου Εὐθυμίου, ὡς τοῦτο μοί ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἐπίσκεψίν του μετ' ἄλλων Ἐπισκόπων.

... Ὅσον διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε θέσιν ἦν εἶχομεν λάβει ἔναντι τῶν γνωστῶν παλαιῶν ἀντικανονικοτήτων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα χειροτονιῶν ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων, προκειμένης τῆς ἐνώσεώς μας θά βασισθῶμεν ἐπὶ γνωμοδοτήσεως θεολόγων περὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς οἰκονομίας, διὰ τὸ ἄκρως ἐμπερίστατον καὶ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον πε-

ριῆλθεν ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών....

Ταύτην τὴν γνωμοδότησιν θά κοινοποιήσωμεν ἐντός ὀλίγου πρὸς ὑμᾶς....

Πέραν ὅλων αὐτῶν, ἐπιζητοῦμεν καὶ τὴν ὀφέποτε κανονικὴν ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης ἐνώσεώς μας ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἐν διασπορᾷ Ρώσων, διὰ τὴν νομιμότητα καὶ τὴν ἱστορίαν....

ὁ ἐν Ἐπισκόποις ἐλάχιστος
Χρυσόστομος¹¹⁸»

Ἐδῶ πρέπει νά ἐπισημάνωμεν, ὅτι πάντοτε, καὶ πρὸ καὶ μετὰ τοῦ 1985 καὶ ἕως σήμερον, ὁ (τότε) πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος θεώρει ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἔχει πράξει οὐδέν σφάλμα εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν του ζωὴν, δι' ὅλα πταίουν ἕτεροι, αὐτός εἶναι δέ δῆθεν ἀμεμπτος! Μὴ ἐνθυμούμενος κἂν τὴν Κυριακὴν ρῆσιν πρὸς τοὺς ὁμοίους του Φαρισαίους: «Ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ δέ Θεός γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τό ἐν ἀνθρώποις ὑψηλόν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ¹¹⁹».

Ἡ τοιαύτη αὐτοδικαίωσις τοῦ κ. Χρυσοστόμου φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἀναφερθείσης ἀπαντήσεώς του, εἶμαι δέ καὶ ἡ ἐλαχιστότης μου μάρτυς τοῦ ὑπεροπτικοῦ καὶ ἐγωπαθοῦς χαρακτῆρος του, ὅταν τόν ἐπεσκέφθημεν εἰς τὴν Γυναικεῖαν Μονὴν του τό θέρος τοῦ 1985 μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς Γεροντίου, Ἀστορίας Πέτρου, Φθιώτιδος Καλλινίκου,

118. ἔγγραφον ὑπ' ἀρ. 477/3-11-1985.

119. Λουκᾶ ἱστ', 15.

Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καὶ ἄλλων, διὰ νά συζητήσωμεν φιλενωτικῶς, αὐτός δέ ἐκόμπαζε μεγάλως περί ἑαυτοῦ, ὅτι ἐπιτέλους δῆθεν ἐδικαιώθη, καί ὅτι αὐτός ὡς τῶν ἄλλων συνετώτερος θά διορθώσῃ τά Ἐκκλησιαστικά πράγματα!....

Ἐκπνέοντος λοιπόν τοῦ ἔτους 1985 ὁ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀποστέλλει πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τὴν ὑποσχεθεῖσαν «γνωμάτευσιν θεολόγων», ἦτοι τῶν Πατέρων Χρυσοστόμου Σπύρου, Χρυσοστόμου Οἰκονομάκου, Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου καὶ τῶν λαϊκῶν Σταύρου Καραμήτσου, Βασιλείου Πρίμπου καὶ Ἀβραάμ Τσιμηρίκα. Τό παράτολμον τοῦτο ἔγγραφον γνωματεύει ὅτι ἔνεκα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν πού ἔχει περιέλθει ὁ Ἱερός ἄγων,

«ὕπό ὠρισμένους καὶ μόνον ὄρους εἶναι δυνατή ἡ ἐνσωμάτωσις (τῶν 4 Ἀρχιερέων) μετὰ τῆς προσκαλοῦσης αὐτούς Ἱεραρχίας.

Θεωροῦμεν περιττόν νά τονίσωμεν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν ὄρων θά πρέπη νά ἀναφέρηται ὁπωσδήποτε εἰς τὴν Ἐκκλησιολογικὴν ἐρμηνείαν τῆς Ἐγκυκλίου τῆς 14-5-1935, περί τῆς ὁποίας ἔχομεν καταλήξει καὶ εἰς σχετικόν πόρισμα ἐκφράζον τό ἀπ' ἀρχῆς ἐν προκειμένῳ πιστεύω μας, ἐνῶ ἕτερος ἐξ αὐτῶν εἰς τόν ἀποκλεισμόν ὡς ὑποψηφίου Προέδρου τῆς Συνόδου, Ἐπισκόπου ἔχοντος σχέσιν μέ τό πραξικόπημα καὶ τό ἀντιπραξικόπημα τοῦ 1979....».

Ἐν ὀλίγοις δηλαδή, ἐζήτουν οἱ 4 Ἐπίσκοποι

(Ἀστορίας, Διαυλείας, Κυκλάδων καί πρ. Θεσσαλονίκης) μετά τῶν Θεολόγων αὐτῶν, καί τήν ἀθέτησιν τῆς ἀγνῆς ὁμολογίας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, διά μέσου «Ἐκκλησιολογικῆς ἐρμηνείας», μᾶλλον δέ παρερμηνείας!

“Ὅταν ὁμως γυαλίζουν κενοί θρόνοι, καί δῆ, Ἀρχιεπισκοπικοί, γίνονται «θαύματα», καθῶς προείπαμεν.

“Ἔτσι λοιπόν, χωρίς νά ἔχη δοθεῖ ἔγγραφος δέσμευσις πρός ἱκανοποίησιν ἔστω καί ἑνός ἀπό τούς ὄρους τους, πρῶτον ὁ Ἀστορίας Πέτρος, καί μέ τάς ἐπιμόνους προτροπάς αὐτοῦ καί, ὁ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος μετά τά Θεοφάνεια, προσχωροῦν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, προχείρως καί ἀντικανονικῶς, ὡς καί πρό αὐτῶν οἱ ὑπολειφθέντες τέσσερις σκληροτροπάχηλοι τοῦ 1979, χωρίς ἐκπλήρωσιν οὐδεμιᾶς Ἱεροκανονικῆς διατάξεως περί παρασυναγωγῶν καί σχισματικῶν πού προεγράψαμεν!” Ἄνευ ἀξιολόγου μετανοίας, ἄνευ ἀποκηρύξεων τόσων καί τόσων ὕβρεων καί συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ Συνοδικοῦ σώματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαβεβαιώσεως περί τῆς ἐξῆς ἀφαιρήσεως ἀναστροφῆς, ἄνευ διακηρύξεως τῆς ὀρθῆς ὁμολογίας τῆς ὁποίας πρό ὀλίγων ἡμερῶν ἀπαιτοῦσαν τήν ἀθέτησιν, ἄνευ τέλους, οὐδεμιᾶς Συνοδικῆς ἀποφάσεως πού νά αἴρει τάς πρό πολλῶν ἐτῶν ἐπιβληθείσας ποινάς κατὰ τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομου!

Καί ἐτελέσθη τό παράδοξον καί ἀληθῶς ἀξιοδάκρυτον: ὁ ἀργός, ἀκοινώνητος καί ἐκπτωτος Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος νά παρουσιάζεται διά πρώτην φοράν μετά τόσα ἔτη κατὰ τήν συνεδρίαν τῆς 15/28

Ἰανουαρίου ἀνετος καί ἀνερυθρίαστος ὡς κανονικὸν μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί βάζοντας καί ὑποψηφιότητα διὰ Ἀρχιεπίσκοπος!

᾿Ω τῆς θεομπαιξίας καί σκηνηκῆς παρωδίας!

Τά κουκιά, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἦσαν πλέον μετρημένα. Ὀκτώ «Αὐξεντιακοί» κατὰ ὀκτώ πραξικοπηματιῶν καί λοιπῶν ταραχοποιῶν. Πειραιῶς-Φθιώτιδος-Θεσσαλονίκης-Ἀχαρνῶν-Εὐρίπου-Χίου-Ἀμερικῆς καί Αὐλῶνος ἔναντι πρ. Θεσσαλονίκης-Ἀστορίας-«Ἀττικῆς»-«Ἀχαΐας»-«Πενταπόλεως»-«Οἰνός»-Δημητριάδος καί Δωδεκανήσου.

Ὑποψηφιότητα ἔθεσαν οἱ Πειραιῶς Γερόντιος καί πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, οὐχί βέβαια ὡς πρώην, ἀλλ' ὡς Κανονικὸς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης! Ἡ μυστικὴ ψηφοφορία μέ ψήφους 10 ἐπὶ 6 ἀνέδειξεν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν Χρυσόστομον!

Τί εἶχε γίνε; Παρασκηνακῶς, ὡς ἐμάθαμεν, οἱ πραξικοπηματῖαι εἶχον ἐξασφαλίσαι τὴν ὑπερφήφισιν τοῦ ἰδικοῦ τους ὑποψηφίου καί ὑπὸ δύο Ἐπισκόπων τῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου, πρὸς ὑπέρβασιν τῆς ἀναμενομένης ἰσοψηφίας.

Ἐντεῦθεν, τοῦ ἀποτελέσματος γνωσθέντος, ἤρχισαν αἱ ἐπευφημίαι καί τὰ λογίδρια ἐγκωμίων περὶ τῆς δῆθεν «θεία προνοία καί βουλῆ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» γενομένης ἐκλογῆς¹²⁰.

Ὁ Θεὸς νά συγχωρήσει εὐχομαι τοὺς Πατέρας μας, πού προφανῶς ἐξ ἀγνῆς προθέσεως κινούμενοι

120. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» 805, σελ. 1-14 καί «Ο.Χ.Α.» φ. 4, σελ. 2-4.

πρός εἰρήνευσιν, συνέπραξαν εἰς τοιαύτην ἄθεσμον καὶ ὑποκριτικὴν ἐκλογὴν.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι οἰαδήποτε ἀντικανονικὴ ἀπόφασις ἀποβάλλεται ὡς ἀνόσιος, ἀνίσχυρος καὶ καταφρονητέα, ἔστω καὶ μετὰ παρέλευσιν ἰκανοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος οὐδέν πρόκριμα ἐξασφαλίζει ὑπὲρ τῆς ἀντικανονικότητος.

Ἡ συνειδησίς μου μοῦ ἐπιβάλλει, ὅπως ὡς παντελῶς ἀντικανονικὴν κατακρίνω τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ὡς Ἀρχιεπισκόπου, διότι:

Πρῶτον καὶ βασικώτερον, συνετελέσθη κατόπιν ἀντικανονικῆς καθαιρέσεως τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τοῦ ὁποίου ζῶντος ὁ κ. Χρυσόστομος ἤρπασε τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον, λογιζόμενος πλέον ὡς μοιχεπιβάτης¹²¹. «**Ἄκυρον εἶναι τὴν κατάστασιν**» ταύτην κελεύουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἀποβαλλομένου τοῦ μοιχεπιβάτου¹²².

Δεύτερον, εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκλογῆς παρέστησαν καὶ ἐψήφισαν δύο Μητροπολίται ὡς Θεσσαλονίκης, δηλαδὴ οἱ κ.κ. Χρυσόστομος καὶ Εὐθύμιος, ἐναντίον τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐπιτιμίᾳ καθαιρέσεως αὐστηρῶς ἀπαγορεύουν νὰ εἶναι δύο Μητροπολίται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Μητρόπολιν¹²³.

Τρίτον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεδείχθη μὲ διαφορὰν δύο ψήφων. Ἀλλὰ δύο Ἐπίσκοποι (Πέτρος Ἀστο-

121. πρβλ. Ἱ. Κανόνας β' τῆς Β' Οἰκουμεν., ιγ', κβ' καὶ κγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ γ' καὶ ια' τῆς ἐν Σαρδικῇ.

122. βλ. κγ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ.

123. βλ. Καν. η' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς καὶ ιβ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς.

ρίας και πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος) δέν είχαν Κανονικόν δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὡς ὄντες διά προηγουμένων Συνοδικῶν ἀποφάσεων ἐκτός αὐτῆς, τῶν Συνοδικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων οὐδέποτε ἀκυρωθεισῶν δι' ἐπισήμου Συνοδικῆς ἀναθεωρήσεως, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ Ἱεροκανονική καί νομική τάξις¹²⁴. Καί μάλιστα ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρος διά λόγους Πίστεως, ὁ δέ πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ὦν καί ἔκπτωτος τοῦ θρόνου του.

Μήν ὑπονόηση δέ οὐδεῖς ὅτι ὑπερβάλλομεν ἢ ὅτι τοῦτο δέν εἶναι σημαντικόν. Δι' αὐτόν καί μόνον τόν λόγον ἀκυρώθηκε ὀλόκληρη ἡ διαδικασία ἀναδείξεως Ἀρχιεπισκόπου πρό 65 ἐτῶν εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον! Ἐπειδή δηλαδή εἰς τήν ἐκλογήν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Νεοημερολογιτῶν κ. Δαμασκηνοῦ τό 1938 συμμετέσχε καί ἐφήφισεν εἰς καί μόνον Ἐπίσκοπος ὑπόδικος καί ἤδη ἔκπτωτος, ἡχυρώθη ὅλη ἡ ἐκλογή του καί ἐπανελήφθησαν αἱ Ἀρχιεπισκοπικαί ἐκλογαί. Καί ὅπως γράφει ὁ Ἱστορικός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διά τά τότε διαδραματισθέντα, «ἐάν εἶχον οἱ ταγοί θεοφοβίας ἐπάρκειαν καί ἄνευ ἐλαστικότητος θρησκευτικῆν καί Ἐκκλησιαστικῆν συνείδησιν, δέν θά ἠνείχοντο τόν ἐπηρειασμόν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς ἐκ τῆς ψήφου ἑνός στιγματισθέντος.... Ἀρχιερέως, καί δῆ, ὄντος ἐκπτώτου καί ὑποδίκου¹²⁵».

124. πρβλ. Καν. Θ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καί ιε' τῆς ἐν Καρθαγίνῃ.

125. πρβλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» π. Θ. Στράγγα, σελ. 2186-2212.

Τέταρτον, ακόμη μεγαλύτερα παρανομία πού μόνον εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ αἵρεσιάρχου Μελετίου Μεταξάκη διεπράχθη, ὁ μέχρι καί τῆς τελευταίας ἡμέρας ὦν ἀργός, ἀκοινώνητος καί ἔκπτωτος πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ὄχι μόνον ἐφήφισεν, ἀλλ' ἔθεσε καί ὑποψηφιότητα καί τελικῶς ἀνεδείχθη αὐτός Ἀρχιεπίσκοπος!! Παρομοίως καί ὁ Μελέτιος, καθηρημένος ὦν ἀπό τήν Ἑλληνικήν Ἱεραρχίαν, ἀνεδείχθη φατριαστικῶς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως! Ἰδού μέ ποῖον ἐξωμοιώθη μέ τάς πράξεις του ὁ κοπτόμενος ὑπέρ τῆς Ἱεροκανονικῆς τάξεως Χρυσόστομος...

Πέμπτον, καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ κ. Χρυσόστομος εἶχεν ἀποκηρύξει, ἐπικαλούμενος μάλιστα δῆθεν Κανονικούς λόγους, τήν Ἱεράν Σύνοδον ἀπό τό 1979. Καί ὁμως, ἔσπευσε νά ἀναδειχθῇ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπό αὐτούς τούς Ἐπισκόπους πού μέ βαριάς κατηγορίας εἶχεν ἀποκηρύξει, καί τήν ἀποκήρυξίν του αὐτήν οὐδέποτε ἐπισήμως ἀνεκάλεσε!

Βάσει πάντων τούτων, ἡ ἀνάδειξις τοῦ Χρυσόστομου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἀποδεικνύεται ἕνας ἀνεπανάληπτος τραγέλαφος, μία πολύπλευρος ἀνατροπή τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μία πρόκλησις θρασεῖα κατά τῆς νομιμότητος τῆς Ἐκκλησίας μας, διό καί εἶναι ἀποβλητέα καί ἀπαράδεκτος.

Καί διά νά μή νομίσητε ὅτι ἐξ ἰδιοτελείας λέγομεν ταῦτα, ἄς δώσωμεν τόν λόγον εἰς τόν Αἰδεσιμώτατον Πατέρα Γεώργιον Κεπάπογλου, ὁ ὁποῖος ἐπέκρινε τά τότε γεγονότα εἰς μίαν ἐπιστολήν του, ἀποδεικνυμένου οὕτως ὅτι ἀπό τότε θεοφοβούμενοι ἄνθρω-

ποι ἐστιγμάτισαν τὴν τραγελαφικὴν Ἀρχιεπισκοπικήν ἐκλογὴν.

«Ἀπορρίψατε τότε (τὸ 1980) τὴν γενομένην πρότασιν περὶ ἐνώσεως» ἔγραφε ὁ π. Γεώργιος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, «διότι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀγαπολογίες ἦσαν βδελυκτές εἰς τὸν Θεόν, καὶ τοῦτο διότι αἱ γενόμεναι χειροτονίαι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἦσαν ἀντικανονικάί... καὶ ἄχυρες¹²⁶.

Τίς χειροτονίες αὐτές τίς χαρακτηρίζετε ὡς «ξεσκέπασμα τῆς ἀσεβείας των πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροῦς Κανόνας».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκπληξή μου Σεβασμιώτατε, τί ἐμεσολάβησε ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ὥστε δεχθήκατε συνεργασία;...

Ποίος ταχτοποίησε τὰ πραξικοπήματα αὐτά, ὅταν τὰ θεωρούσατε ἀθεράπευτα;...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν πού γράφατε καὶ ἄλλων, Σεβασμιώτατε, ξαναρωτῶ· τί σᾶς ἔκανε νά συνεργασθεῖτε μέ τοὺς «ὑποκρινόμενους Φαρισαϊκῶς» καὶ τοὺς «διακωμωδοῦντας τὰ θεῖα»;

Μήπως ἡ φιλαρχία σας; Διότι ἐκεῖ καταλήγουμε.

Μετά ἀπ' ὅσα γράφατε καὶ μετά ἀπὸ ἀρνησὴ σας εἰς παλαιάν πρότασιν νά ἐνωθῆτε (τότε δέν σᾶς ἐπρότειναν γιὰ Ἀρχιεπίσκο-

---

126. βλ. ὑμετέραν Ἐγκύκλιον 4-3-79, σελ. 4.

πον), καταλήγουμε ὅτι κινεῖσθε ἀπό φιλαρχία καί μόνον, πᾶσα ἄλλη δικαιολογία εἶναι ἐκ τοῦ «πονηροῦ», ἄλλωστε αὐτό θά τό δείξει καί ὁ χρόνος. "Ἄν καί αὐτό εἰς τό παρελθόν ἀρνηθήκατε, γράφοντας σχετικά εἰς ἀπάντησιν τῆς «κραυγῆς πόνου» τοῦ Μοναχοῦ Σίμωνος, ... «πληροφοροῦμεν δέ ὑμᾶς καί πάντα ἐπιποθοῦντα εἰλικρινῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ἐπιδίωξις ἡμῶν τυγχάνει ὄχι ἡ ἐκβολή τοῦ Ἄρχιεπισκόπου (ἐπ' αὐτοῦ θά ἔχετε τόν Θεόν κριτήν καί πᾶς ἕτερος συκοφάντης), ἀλλ' ἡ κατά Θεόν διοικήσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, κατά τήν ὑπαγόρευσιν τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων...¹²⁷».

Πῶς λοιπόν, τώρα Σεβασμιώτατε δέχεσθε τήν πρότασιν των διά ἀντικατάστασιν τοῦ Ἄρχιεπισκόπου, ποῖος ψεύδεται ὁ π. Σίμων ἡ ἐσεῖς; ... Μήπως ἡ ἐνέργειά σας προδίδει καιροσκοπισμόν; Διότι δέν ἐξηγεῖται ἀλλιῶς ἡ συμπεριφορά σας. Δέν δικαιολογεῖσθε ὅτι δῆθεν θυσιάζεσθε μέ τήν προσχώρησιν σας εἰς τήν χορείαν αὐτῶν. Τό ὀρθότερον θά ἦτο ὅτι θυσιάζετε τόν Ἱερόν Ἀγῶνα στόν βωμό τῆς φιλοδοξίας σας....

Μήπως ἀλλάξαν τά πρόσωπα πού ἀποτελοῦν τήν Σύνοδο μέ τήν ὁποίαν θέλετε νά συνεργασθεῖτε καί τεθῆτε ἐπικεφαλῆς; Τά πρόσωπα τά ὁποῖα ἐμέμφεσθε καί καταγγέλατε εἰς τόν Λαόν ὡς «ἐμπαίκτας, διακω-

127. ἐνθ. ἄνωτέρω, βλ. ὑπόσημ. 13.

μωδοῦντας τὰ Θεῖα καί Ἱερά, πλήττοντας τήν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ» εἶναι τὰ ἴδια....

..... Σεβασμιώτατε δέν ἔχετε συνέπεια, πήγατε μέ τήν παράταξη πού τόσον κατηγορήσατε ἀπό φιλοδοξία καί μόνον, διότι ἐγνώριζαν αὐτήν τήν ἀδυναμία σας καί γι' αὐτό σᾶς ἐπρότειναν νά σᾶς ἀναδείξουν Ἀρχιεπίσκοπό τους....

Πῶς θ' ἀπολογηθεῖτε εἰς τόν π. Σάββα ὅταν τοῦ γράφατε στίς 5-3-'85 ... «ἴδε ἀγαπητέ μου βαρύτητα ἀνθρώπων, ἴδε θεομπαιξίαν καί αὐτοατίμωσιν γελοίων Ἀρχιερέων πού μέ ἐχάλουν εἰς τήν Σύνοδόν των»!... Τέλος πάντων Σεβασμιώτατε, τόσος ἐμπαιγμός; Δέν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι σᾶς «γελοιοποίησαν»; Αὐτό δέν εἶναι θεομπαιξία, δέν εἶναι τοῦτο «αὐτοατίμωση γελοίου Ἀρχιερέως», πού πήγατε στήν Σύνοδόν των; Αὐτά πού γράφατε γι' αὐτούς ἐστράφησαν ἐναντίον σας....

Σεβασμιώτατε, ὅσοι γνωρίζουν τά ὅσα γράφατε καί βλέποντας παράλληλα τόν συναγελασμόν σας μετά «τοιούτων», ὅπως τούς χαρακτηρίζατε, βρίσκεται σέ δίλημμα, ἄν δηλαδή εἴσθε τό ἴδιο πρόσωπο ἢ διάφορο. Ὁμολογῶ ὅτι δυσκολεύομαι νά πῶ ὅτι πρόκειται διά τό αὐτό πρόσωπο....

Υ.Γ. Μόλις τώρα πληροφοροῦμαι ὅτι ἱκανοποιήθηκε ἡ φιλοδοξία σας. Ἐξελέγητε «Ἀρχιεπίσκοπος» τῶν «παρανόμων καί ὑπο-

δίκων». Ίκανοποιηθήκατε διότι διά πρώτην φοράν φάνηκαν συνεπεῖς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις των.....

“Ὅπως φαίνεται τόσον ἀπὸ περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδας, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν 2452/α Ἐγκύκλιό σας, ἐψήφισαν δύο Ἐπίσκοποι Θεσσαλονίκης. Πῶς γίνεται αὐτό; Ποῖος Ἱερός Κανὼν ἐπιτρέπει τέτοιες παρανομίες; Τί «παζαρέματα» κάνατε γιὰ νὰ συγκεράσετε τὰ ἀσυγκέραστα; «Παζαρέψατε» ὅτι ἂν δέν ἐκλεγεῖτε Ἀρχιεπίσκοπος θά παραμείνετε ὡς Θεσσαλονίκης, ἂν ἐκλεγεῖτε τότε θά παραμείνῃ ὁ νῦν Θεσσαλονίκης;....

Τί τραγελαφικά πράγματα εἶναι αὐτά, Σεβασμιώτατε;

Καί μετὰ ἀπὸ αὐτά καυχᾶσθε ὅτι ἐξελέγητε «χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος»; Μεγαλύτερος ἐμπαιγμός καὶ ὕβρις δέν θά μπορούσε νὰ συμβῆ. Καί θά ἐπαναλάβω αὐτό ... ἀπὸ τό τετρασέλιδο ἔντυπο σας « Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...»: «Αὐτός εἶναι ὁ ἐπίλογος τῶν παρανομιῶν, ἡ μεγαλύτερα βλασφημία τοῦ αἰῶνος κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος....».

.... Σεβασμιώτατε, γίνατε μοιχεπιβάτης· παράνομα ἐξελέγητε ἀπὸ παρανόμους. Πρᾶξις μισητὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, πράξις πού τόσον οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι ὅσον καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐπολέμησαν, ἀλλά καὶ σεῖς ἐπολεμήσατε αὐτήν, ὅταν κατὰ τό παρελθόν ἡ

Σύνοδος αὐτῆ ποῦ ἠγεῖσθε ἐγκατέστησεν ἄλλον Ἐπίσκοπον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν σας.

Τὰ ξεχάσατε; Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ διαβάσετε τὴν Ἐγκύκλιόν σας ποῦ ἐξαπελύσατε στίς 4-3-79.. ἴσως *ANANHΨΕΤΕ*. Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα τελειώνω ἐδῶ, χωρὶς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθω¹²⁸».

Ὅμοίως καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Αἰολίας Γερμανός (ὁ ὁποῖος ἔμεινε πιστός εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ ἀπεδείχθη ὁ πιό εὐσυνείδητος καὶ νομότυπος ἐκ τῶν «Καλλιστικῶν») ἔγραφεν εἰς ἐξῴδιον Δήλωσίν του πρὸς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον, δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογὴν του:

«Ποῖα Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ σᾶς ἐδίκασε καὶ διατί σᾶς ἔκανε ἔκπτωτο τῆς ἐπαρχίας σας....;

Ποῖον ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον ἐδίκασε τὴν ὑπόθεσίν σας καὶ σᾶς ἀθώωσεν; Ἡ ἱκανοποιηθήκατε μετὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκλογῆς σας;

Ἄλλὰ τὸ μέγαλον ἐρώτημα εἶναι:

Ποῖοι σᾶς ἐφήφισαν; Οἱ τῆς Κάνιγγος;

Καὶ ἂν ναί, ἔρχεται εἰς φῶς μία σας ἐπιστολὴ ὑπὸ ἡμερομηνία 5-3-1985 πρὸς φίλον σας Ἰερέα, ποῦ χαρακτηρίζεται ἡ Κάνιγγος

128. «ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον» κ. Χρυσόστομον» π. Γεωργίου Κεπάπογλου 9-1-1986.

ἀπό ὑμᾶς κοπρώνας! Καί ἐδέχθητε νά στή-
 σετε τόν θρόνο σας ἐπάνω εἰς τόν κοπρῶνα;
 .... Σκεφθήκατε ποτέ, ὅτι ἐάν τολμήσε-
 τε νά βγάλετε τήν ὕλη τῆς κόπρου κινδυνεύ-
 ετε νά πέσετε μέσα, καί ἂν δέν πνιγῆτε, θά
 περιλουσθῆτε μέ τήν κόπρου; Ἄφου ἡ κόπρου
 σᾶς ἀναδεικνύει τώρα, καί σ' αὐτήν στηρίζε-
 σθε;....

Ἐναμένομεν ἀπάντησίν σας ....».

Ἐπίσης οἱ Ἐπίσκοποι Διαυλείας Ἀκάκιος καί Κυ-
 κλάδων Γαβριήλ, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νά ἀκολουθή-
 σουν τήν νέαν Σύνοδον καί τόν νέον -πρότερον φίλον
 τους-Ἀρχιεπίσκοπον, ἀπήντησαν εἰς πολλούς πού τούς
 ἐκατηγοροῦσαν διά τήν δῆθεν ἀνθενωτική στάσιν των
 δι' ἐνός δεκατρισελίδου φυλλαδίου μέ τίτλον «**ΛΥΣΙΣ
 ΣΙΩΠΗΣ**».

Εἰς τοῦτο καί αὐτοί κατακρίνουν τόν τέως συνερ-
 γάτην των Ἐπίσκοπον Χρυσόστομον, ὅτι κατεπάτη-
 σε καί κατεφρόνησε ὅσα ἔλεγε καί ἔγραφε, καί ὅτι

«οὐδόλως ἐσεβάσθη τήν ἱερότητα τοῦ Ἱε-
 ροῦ ἡμῶν ἀγῶνος... Εἰς τήν πρώτην πρό-
 σκλησιν ἔσπευσε νά ἀνταποκριθῆ προθύμως
 καί νά ἀναλάβῃ τήν ἡγεσίαν τῆς παρατάξε-
 ως ἀσυνέτως, ἀγνοῶν προφανῶς ὅτι ἐπισω-
 ρεύει ἀνθρακας ἐπί τήν κεφαλὴν αὐτοῦ, καί
 ὅτι οἱ Ἱεροί Κανόνες ἐκδικοῦνται τούς περι-
 φρονοῦντας αὐτούς, οἱ ὁποῖοι τονίζουν ὅτι
 οὐδεὶς δύναται νά θέσῃ ἕτερον θεμέλιον τῆς
 ἐνότητος, εἰ μὴ τόν κείμενον, ἦτοι τόν Κύ-

ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν...

Ἑμεῖς, Σεβασμιώτατε ἅγιε Θεσσαλονίκη, ὑπὲρ ποίων παραδόσεων μέχρι τοῦδε ἠγωνίζεσθε» ἔγραψαν· «ἀντικαταστήσατε τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἀγῶνας ὑμῶν μέ τὰ βραβεῖα τῆς πρωτοκαθεδρίας καὶ φιλαρχίας;

... Θεωροῦμεν τὴν σύστασιν καὶ συγκρότησιν νέας «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος», καθ' οἷον τρόπον συνεστήθη καὶ συνεκροτήθη, ὡς ἄθεσμον, ἀντικανονικὴν, βλαπτικὴν τῶν ὑψίστων συμφερόντων καὶ τοῦ κύρους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαράδεκτον....

Ἡ νέα αὐτὴ παράταξις δὲν εἶναι ἡ προσδοκωμένη λύσις τοῦ δράματος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος· δὲν εἶναι προϋπόθεσις πρὸς κάθαρσιν, ἀφοῦ ἤδη συνανεμίχθησαν κριταὶ καὶ κρινόμενοι, εὐπειθεῖς καὶ ἔνοχοι, νομοταγεῖς καὶ ἄτακτοι. Καί -χυρίως- ἡ περίεργος αὐτὴ συνανάμιξις ἐγένετο ὑπὸ τὴν μέθην μιᾶς ἐπιπολαιότητος καὶ ἐνός ἀκρίτου ἐνθουσιασμοῦ, χωρὶς τὴν κρίσιν ἀρμοδίου ὀργάνου ἢ διοικητικῆς ἐξουσίας....

Σκοπὸς δὲν εἶναι κάποιος ἀνασχηματισμὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τοῦ ταλαιπωρημένου Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, πρὸς ἐντυπωσιασμόν, ἀλλ' ἡ ἐν μετανοίᾳ ἐπάνοδος πρὸς τὴν Κανονικὴν τάξιν καὶ εὐπρέπει-

αν, ως καθορίζουν οι Ἱεροί Κανόνες καί ἡ Εὐαγγελική ἠθική, ὑπό τὰς ὁποίας καί μόνον καθίσταται ἐφικτή ἡ συνεργασία πάντων ἡμῶν πρὸς εὐόδωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος....

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος καί τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, δέν ὑπόκειται εἰς ἀνθρωπίνας συναλλαγάς..., δέν εἶναι πεδῖον ἀνταγωνισμῶν, ἀνθρωπίνων φιλοδοξιῶν ἢ ἐπιδιώξεων, δέν σώζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σώζει τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἄλλη κιβωτός σωτηρίας.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κατὰκτησις ἀνθρωπίνη, δέν εἶναι δημιουργημα ὠρισμένης ὁμάδος ἀνθρώπων, δέν εἶναι καρπὸς διαπραγματεύσεων, ἀλλὰ εἶναι ΘΕΙΟΝ ΔΩΡΗΜΑ... Πῶς λοιπὸν εἶναι δύνατὴ ἡ κατόρθωσις τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὅταν ἕκαστος φρονῇ τὰ ἑαυτοῦ, ὅταν ὁ καθεὶς καταφρονῇ τὸ ἔργον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς σωτηρίας, ὅταν οἱ πάντες συσχηματίζονται τῷ αἰῶνι τούτῳ τῷ πονηρῷ...

"Ἄνευ τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἰαδήποτε ἐνότης εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευασμα καί ΘΑ ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΘΗ, εἰς τὰς πρῶτας ἀντιξόους περιστάσεις. "Ἄνευ τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἰαδήποτε ἐνότης εἶναι ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΩΝ, ἡ ὁποία θεμελιώνεται εἰς

τὴν ΕΠΙΟΡΚΙΑΝ τῶν ὁμολογησάντων ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων κατὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν μέχρι θανάτου ὑπεράσπισιν τῆς Κανονικῆς τάξεως. Τοιαύτη ἐνότης ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ΤΩ ΘΕΩ καὶ δέν ὑπηρετεῖ τὸν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι τὰ σημεῖα τῆς Θείας βουλήσεως καὶ τὰ ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, διὰ τὴν ΟΡΘΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΝ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Μὴ μεταίρωμεν ὄρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἵνα μὴ καταισχυρθῶμεν ἐνώπιον τοῦ βήματος τοῦ Κυρίου....

.... Τό καλόν εἶναι καλόν μόνον «ὅταν καλῶς γένηται», ὡς χαρακτηριστικῶς παρετήρησεν ὁ μέγας πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Γνωρίζομεν ὅτι, κατ' ἀνθρώπον κρίνοντες, θά ἡδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νά συνταχθῶμεν μετὰ τῶν πολλῶν, διὰ νά διαθέτωμεν κατὰ κόσμον μείζονα ἰσχύν καὶ ἐπιρροήν εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά ἡμῶν πράγματα. Ἐάν ἐπράττομεν ὁμῶς τοῦτο, δέν θά εἶχομεν τὴν συμμαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, καὶ δέν θά ἡδυνάμεθα μαρτυρίαν δοῦναι παντί τῷ αἰτοῦντι περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος¹²⁹».

Ταῦτα διεμαρτύροντο οἱ Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Γαβριήλ, τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν ἐξιτόρησιν τοῦ πα-

129. ἀπό τὴν «ΛΥΣΙΝ ΣΙΩΠΗΣ» σελ. 4,5,9,10,12,13.

ρελθόντος ἠναγκάσθην μὲν νά μεμφθῶ, ὅπου τοῦτο ἀπήτησεν ἡ ἀλήθεια τῶν γεγονότων. Πλήν ὀφείλω τώρα μετ' ἔνθουσιασμοῦ νά ὁμολογήσω, ὅτι βάσει τῶν ἀνωτέρω γεγραμμένων τους, ἀνεδείχθησαν οἱ πλέον συνετώτεροι ἀπ' ὅλους τοὺς συνεπισκόπους των κατὰ τήν τότε περίοδον (1985-86), ἡ δέ πρόβλεψίς τους ὅτι ἡ ἀλλόκοτος αὐτή ἔνωσις δέν εἶχε μέλλον, ἐπαληθεύθη καί, τολμῶ νά εἶπω, διά τῆς γραφίδος πού συνέγραψε τά ἀνωτέρω ὠμίλει τότε ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ὅμολογῶ ἐπίσης ὅτι ἀπόρησα μέ τήν ἐπιστολήν πού ἔστειλεν ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας Ἀκάκιος πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον τόν Φεβρουάριον τοῦ 2000, βλέποντας ὅτι τόν ἀπεκάλει «Σεβασμιώτατον» καί ὄχι «Μακαριώτατον»¹³⁰, καί ἐσφαλμένως ἐσκέφθην ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἔκ τινος μεταξύ τους διαφορᾶς. Τώρα ὁμως κατανοῶ ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος πρό ἡμῶν ἔχει φθάσει εἰς τά αὐτά συμπεράσματα ὅπως καί ἡμεῖς, ὅθεν καί ἀδυνατῶν νά ἀναγνωρίσῃ τήν ἀνάδειξιν τοῦ κ. Χρυσοστόμου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον, συνεχίζει νά ἀποκαλεῖ αὐτόν Σεβασμιώτατον, ὅπως εἶναι καί τό ἀντικειμενικά σωστόν.

«Οἱ Κανόνες ἐκδικοῦνται», ὅπως ὀρθώτατα ἔγραφαν καί ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Γαβριήλ, καθὼς καί ὁ ἐπίλογος τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν προειδοποιεῖ, ὅτι ἡ ἀπίθεια πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας θά φέρει μεταξύ τῶν Ἐπισκό-

130. ἐπιστολή ὑπ' ἀρ. 591/10-2-2000.

πων «πόλεμον μετ' ἀλλήλων ἀίδιον».

Ποῖα προκοπή, λοιπόν, καί ποῖα πρόοδος, ἦτο δυνατόν νά ἐπέλθῃ εἰς μίαν Σύνοδον, ὅπου Πρῶτος αὐτῆς ἀνεβιβάσθη ὁ κατ' ἐξοχήν Φαρισαΐζων ἐπαναστάτης περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ μεγαλύτερος «διδάσκαλος ἀταξίας», κατὰ τόν ἰστ' Ἀποστολικόν Κανόνα; Καί μέ πρεσβύτερα μέλη Ἐπισκόπους πού παραμένουν τελείως ἀμετανόητοι διά τό ἐγκληματικό ὀλίστημά τους, τό ὁποῖον ἀνέτρεψεν ὀλόκληρον τήν κατεύθυνσιν καί μορφήν τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τό 1979, ἀλλ' αὐτοί ποτέ δέν ἔπαυσαν νά πιστεύουν ὅτι δέν ἦτο ἐγκληματικόν, ἀλλά «σωτήριον»;!

Ἦτο ἐξ ἀρχῆς δυνατόν νά εὐοδωθοῦν αἱ ἐργασίαι τοιαύτης Συνόδου;

Καί προτοῦ κλείσει τό ἔτος 1986, συνετελέσθη ἡ πρώτη τραγελαφική καί κατάπτυστος συλλογική-Συνοδική πρᾶξις: ἡ καθαιρέσις τοῦ ἤδη καθηρημένου ἀπό τό 1979 «᾽Ωρωποῦ» Κυπριανοῦ! Βέβαια, ἡ ἀντιφατική αὐτή ἐνέργεια ἦτο μία φυσική ἀπόρροια τῆς κατὰ τήν ἔνωσιν ἀθέσμως συμφωνηθείσης «ἐκατέρωθεν» ἄρσεως τῶν καθαιρέσεων τοῦ 1979, ὅποτε προέκυπτεν ὅτι ὁ κ. Κυπριανός δέν ἦτο καθηρημένος!

Ἄλλά ἐξίσταται ὁ πιστός νοῦς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπί τοῦ θέματος προκλητικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως 5/1986, ὅπως αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου¹³¹.

131. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 23-32.

Εἰς αὐτήν ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς τό γεγονός τοῦ ἀνεπαναλήπτου σχίσματος τοῦ 1979, καί ὅτι ἕως καί τοῦ 1985 οἱ περισσότεροι πραξικοπηματῖαι (καί ὁ «Ὁρωποῦ» Κυπριανός) δέν εἶχον καμμίαν σχέσιν μετὰ τῶν ἡμετέρων Κανονικῶν Ἀρχιερέων. Παρουσιάζεται ψευδέστατα ὁ κατηγορούμενος κ. Κυπριανός ὡς κανονικώτατα χειροτονηθεῖς τό 1979 ὑπό τῶν Μητροπολιτῶν Καλλίστου καί Ἀντωνίου, καί ὅσα μεταξύ των ἔπραττον μόνοι των οἱ σχισματικοί αὐτοί, παρουσιάζονται ὡς γενόμενα μεταξύ κανονικῶν μελῶν τῆς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας μας! Ὅπως π.χ. ὅταν γράφουν:

«Ἦδη μέλος ὦν (ὁ κ. Κυπριανός) τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν προέβη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς εἰς τήν σύστασιν Σωματείου.... τήν 20ην Ὀκτωβρίου 1982¹³¹»!

Ἐπίσης οἱ δύο πρῶτοι λόγοι (ἐκ τῶν τεσσάρων συνολικά) διά τούς ὁποίους ἀπεφασίσθη ἡ καθαίρεσις, καταγράφονται ὡς ἐξῆς:

α) Διότι οὗτος ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως... καί ἠσπάσθη τάς Οἰκουμενικάς καχοδοξίας, συμφώνως προς τάς ὁποίας οἱ σχισματικοί Νεσημερολογίται ἀποτελοῦν τήν ἀκαινοτόμητον Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, ἣτις τυγχάνει ταμειοῦχος τῆς σωστικῆς Χάριτος....

β) Διότι μεταδίδει ἀδιακρίτως τά Ἅγια

---

131. βλ. αὐτόθι, σελ. 28.

Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τούς καινοτόμους, σχισματικούς καί οἰκουμενιστάς νεοημερολογίτας¹³¹».

Καί ὁμως· καί τό α) καί τό β) ἐπίστευε καί ἔπρατε καί ὁ Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος (ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν), ἀλλ' ἀδιαμαρτύρητα τόν ἐτράβηξαν εἰς τήν Σύνοδόν τους οἱ ἴδιοι αὐτοί Ἐπίσκοποι, οἱ ὅποιοι ὀλίγους μῆνας μετά ἐπεκαλοῦντο ταῦτα ὡς αἰτία καθαιρέσεως! Ὑπάρχει μεγαλύτερα γελοιοποιήσις τῆς δικαιοσύνης; Καί τραγικότερα αὐτογελοιοποιήσις τῶν αὐτοδιαφημιζομένων ὡς ἀκραιφνοῦς ὁμολογίας «Φυλάκων τῆς Ὁρθοδοξίας» πραξικοπηματιῶν;

Ἄφου ὁ «᾽Ωρωπού» Κυπριανός διά τῶν ἀνωτέρω «κηρύσσει αἵρεσιν καί μάλιστα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» καί «ἐξέπεσε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», ὡς χαρακτηριστικά γράφουν, τότε ὁ τά αὐτά φρονῶν Ἀστορίας Πέτρος δέν κηρύσσει αἵρεσιν, οὐδέ ἐξέπεσε τῆς Πίστεως; Ἄν ναί, τότε διατί δύο μέτρα καί δύο σταθμά, ἀναλόγως τῆς ιδιοτελείας; Ἄν ὄχι, τότε πῶς ἐδέχθησαν μέχρι τῆς κοιμήσεώς του ὡς ἀπολύτως κοινωνικόν τόν κατ' αὐτούς αἰρετικόν καί ἐκπεσόντα κ. Πέτρον;

Εἰς τιαύτας αὐτοαναιρουμένας καί καθ' ἑαυτῶν πολεμίους Ἐκκλησιαστικάς παρωδίας παρέσυραν τό σύνολον Συνοδικόν σῶμα οἱ ἀμετανόητοι πραξικοπηματίαι, ἰδίως δέ ἡ γνωστή κακόφημος τριανδρία «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος-«Ἀχαΐας» Καλλίνικος-

131. βλ. αὐτόθι, σελ. 24 καί 30.

«Οἰνόης» Ματθαῖος, οἱ ὅποιοι ἐφρόντιζον ὅπως πάντοτε διορίζονται ἐξέχοντα μέλη τῶν κρισιμοτέρων δικαστικῶν διαδικασιῶν, ὥστε νά καταδικάζουν καί νά ἀθωώνουν ὅποιον θέλουν! Καλλιόπιος καί Καλλίνικος ἀνακριτής καί εἰσηγητής εἰς τήν ὑπόθεσιν Αὐξεντίου, Καλλιόπιος εἰσηγητής εἰς τήν ὑπόθεσιν Κυπριανοῦ, Καλλίνικος ἀνακριτής εἰς τήν ὑπόθεσιν Παΐσιου, Ματθαῖος εἰς τήν ὑπόθεσιν Γιοσάκη, εἰς δέ τάς ὑποθέσεις Εὐθυμίου καί Βορείου Ἑλλάδος ρηξικέλευθος «ἀνακριτο-ἐρευνητής», μᾶλλον δέ ἐπαμφοτεροδέξιος σπεκουλάτωρ ὁ Καλλίνικος μέ β' εἰσηγητήν τόν Ματθαῖον. Ἦτοι «τά αὐτά τοῖς αὐτοῖς» πάντοτε! Καί ταῦτα εἰς μίαν Ἱεράν Σύνοδον 16 Συνοδικῶν μελῶν!

Ἐπάρχει βεβαιότερα ἀπόδειξις ἀπό αὐτήν διά τήν συντελεσθεῖσαν αἰχμαλωσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό τῶν ἀμετανοήτων αὐτῶν πραξικοπηματιῶν; Γνωστοῦ μάλιστα ὄντως ὅτι ὀπισθεν αὐτῶν ἐνεργοῦσε μονίμως δι' αὐτῶν ὁ νεοσημερολογίτης νομικός «θεολόγος» Ἀθανάσιος Σαχαρέλλος, μᾶλλον δέ δυνάμεις σκοτειναί καί πηγαί ἀνεξακρίβωται.

Τό μεγαλύτερο πρόβλημα εἰς ὅλα τά ἔτη τῆς ἡνωμένης Συνόδου ἐδημιούργησε τό ἀποστατικόν καί ἐπαναστατικόν σωματεῖον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, ἡγούμενον μιᾶς γενικῆς ἀπειθείας πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον καί τούς Κανόνας, ἐνός σημαντικοῦ τμήματος ποιμνίου εἰς ὅλην τήν Βόρειον Ἑλλάδα, μέ ἀκάματον προστάτην αὐτόν τοῦτον τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», ὁ ὁποῖος ἐφρόντισεν ὅπως ποτέ μή ληφθοῦν τά ἀναγκαῖα μέτρα κατὰ τῶν ἀληθῶς ὑπαι-

τίων τῆς διχονοίας. Αὐτά εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν προχείρων καί ἀνευθύνων συγκολλήσεων.

Συγκεκριμένα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐζήτησεν ἐκ τῆς Συνόδου ἀπό τήν πρώτην στιγμήν, ὅπως οἰκονομικῶς οἱ τέως ὑπαγόμενοι εἰς αὐτόν Ἱεροί Ναοί τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὡς Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης (τούς ὁποίους ἐσυνέχισε νά ποιμαίνει ἀπτόητος καί μετὰ τήν ἔκπτωσίν του τό 1980, ἐξάπτοντας καί κραταιώνοντας ἔτι καί ἔτι τό ἐπαναστατικόν τους πνεῦμα), δι' ἕνα ἀκόμη χρόνον μνημονεύουν τό ἴδιόν του ὄνομα καί οὐχί τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιου, μέχρι νά συνηθίσουν εἰς τό γεγονός τῆς ἐνώσεως καί νά συμβιβασθοῦν μέ τὰ νέα δεδομένα. Πρᾶγμα τελείως ἀντικανονικόν, τό ὅποιον καλῆ διαθέσει ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος, καί κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραφεν ὁ προμνησθεῖς π. Γεώργιος:

«Ἐμπαίζετε τόν Λαό λέγοντας ὅτι ἦλθατε σέ συμφωνία ὅπως ἐπί ἕνα χρόνο μὴν ἐπιτρέψετε στόν «Παναγιώτατο Θεσσαλονίκης» νά ἐπισκεφθεῖ τούς Ναούς πού ὑπηρετούσατε, καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά θά συλλειτουργήσετε καί ἐπιτρέψετε νά λέγεται ἡ φήμη του. Τί εἶδους συμφωνίες εἶναι αὐτές δέν μπορῶ νά καταλάβω· ἢ εἶναι Θεσσαλονίκης ἢ ὄχι¹³²».

Ὅντως ἐπρόκειτο περὶ ἐμπαιγμοῦ Κλήρου καί Λαοῦ καί τῆς Ἱεράς Συνόδου, Ἀρχιεπισκοπικῆ συ-

132. ἐπιστολή πρὸς Σεβασμιώτατον Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον, σελ. 5.

νάρσει καί καλύφει! Διότι ἐπί μίαν δεκαετίαν μέχρι καί τόν χωρισμόν τοῦ 1995 ἢ «δυναστεία» τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν σύν αὐτῇ παραρτημάτων τῆς Θεσσαλονίκης, ποτέ δέν ἀπεδέχθησαν τόν Κανονικόν ποιμενάρχην τους Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον, παρά τάς συχνάς διαμαρτυρίας αὐτοῦ πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον καί πρός αὐτούς.

Τί ἐμηχανεύθησαν δέ, προκειμένου νά ἔχουν καί κάποια, ἔστω καί πλασματικήν δικαιολογίαν; Μέ ἀσυναγώνιστον δόλον ἀνέσυραν ἐκ τοῦ καλάθου τῶν ἀχρήστων τήν καταγγελίαν Γιοσάκη κατά τοῦ Μητροπολίτου κ. Εὐθυμίου, ἡ ὁποία εἶχε κατατεθεῖ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον τό 1983, καί πρώτην φοράν τότε, δευτέραν δέ ἀμέσως μετά τήν ἔνωσιν τοῦ 1985 μέ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἶχε συμφώνως κριθεῖ ἀπόβλητος, ὡς ἀνεπαρκῆς στοιχείων καί ἀποδείξεων.

Ἄλλ' οἱ ἐν λόγῳ Κοινοτικοί Θεσσαλονικεῖς ἀνέσυραν ταύτην προτοῦ ἐκπνεύσει ἡ ἐτήσιος προθεσμία εἰσέτι μνημονεύσεως τοῦ κ. Χρυσοστόμου, ὑπέβαλλαν δέ ἐκ νέου αὐτήν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον μέ σχετικήν μήνυσιν, ζητοῦντες καί τρίτην (3ην) ἐκδίκασιν, καί ἐσυνέχισαν λόγῳ αὐτῆς νά μή μνημονεύουν τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον, ἐπικαλούμενοι δῆθεν τόν ΛΑ' Ἀποστολικόν Κανόνα, ὡς σφάλοντα «ἐν εὐσεβείᾳ καί δικαιοσύνῃ».

Ἄλλά μία καταγγελία ἠθικοῦ θέματος ἀνεξακρίβωτη καί μάλιστα δῖς Συνοδικῶς ἀπορριφθεῖσα, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ εὐσέβειαν καί δικαιοσύνην. Ἐχει σχέσιν μέ προσωπικά ἐγκλήματα πού τυχόν διεπρά-

χθησαν ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου, περί τῶν ὁποίων διαλαμβάνει ρητῶς ὁ ἱγ' Ἱερός Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου (καθὼς διαλαμβάνουν καί οἱ ἔρμηνευταὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Βλάσταρης κ.λ.π.), κατακρίνων ὡς σχισματικούς ὅποιον Πρεσβύτερον ἢ Διάκονον, «ὡς δῆθεν ἐπὶ ἐγκλήμασί τισι τοῦ οἰκείου κατεγνωκῶς Ἐπισκόπου, πρό Συνοδικῆς διαγνώσεως καὶ ἐξετάσεως καὶ τῆς ἐπ' αὐτῷ τελείας κατακρίσεως ἀποστήναι τολμήσοι τῆς αὐτοῦ κοινωνίας, καὶ τό ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν λειτουργιῶν εὐχαῖς κατὰ τό παραδεδομένον τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ ἀναφέρουσι, τοῦτον ὑποκείσθαι καθαιρέσει, καὶ πάσης ἱερατικῆς ἀποστερεῖσθαι τιμῆς. Ὁ γάρ ἐν Πρεσβυτέρου τάξει τεταγμένος (ἐπεξηγεῖ ὁ Ἱερός Κανὼν) καὶ τῶν Μητροπολιτῶν ἀρπάξων τὴν κρίσιν, καὶ πρό κρίσεως αὐτὸς κατακρίνων ὅσον τό ἐπ' αὐτῷ τόν οἰκεῖον πατέρα καὶ Ἐπίσκοπον, οὗτος οὐδέ τῆς τοῦ Πρεσβυτέρου ἐστὶν ἄξιος τῆς τιμῆς καὶ ὀνομασίας. Οἱ δέ τούτῳ συνεπόμενοι, εἰ μὲν τῶν Ἱερομένων εἶεν τινες, καὶ αὐτοὶ τῆς οἰκειᾶς τιμῆς ἐκπιπέτωσαν. Εἰ δέ Μοναχοὶ ἢ λαϊκοί, ἀφοριζέσθωσαν παντελῶς τῆς Ἐκκλησίας, μέχρις ἂν τὴν πρὸς τοὺς σχισματικούς συνάφειαν διαπτύσαντες, πρὸς τόν οἰκεῖον ἐπιστραφεῖεν Ἐπίσκοπον».

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι αὐστηροὶ καὶ σαφεῖς, ὅπως διαπιστώνομεν καὶ τώρα, διότι ἄνευ τάξεως καὶ σεβασμοῦ πῶς θά σταθεῖ ἡ Ἐκκλησία; Ἄλλ' ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκάθευδε ἐν τῇ πολυθρηνητῷ αἰχμαλωσίᾳ τῶν σκληροκαρδίων ταραχοποιῶν Ἀρχιεπισκόπου καὶ τριανδρίας πραξικοπηματιῶν! Οἱ ὅποιοι ἐν κρυφῇ

συννεοήσει μετά καί τῶν σχισματικῶν (κατά τόν προαναφερθέντα Κανόνα) Θεσσαλονικέων ἐμηχανεύθησαν νέαν ραδιουργίαν: τήν μηδέποτε ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, πρῶτον διότι δέν ὑπῆρχαν ἀποδεικτικά στοιχεῖα ἐνοχῆς (παρά τόν ὀγκώδη φάκελλον πολλῶν κατακρίτων ψευδομαρτύρων, τήν στιγμὴν ὅπου οἱ Ἱεροί Κανόνες ἀπαιτοῦν τό πολύ πέντε¹³³!)· δεύτερον διά νά μὴν ἀναγκασθοῦν ποτέ οἱ Θεσσαλονικεῖς νά μνημονεύσουν τόν Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον· τρίτον δέ, ὥστε νά δυσφημεῖται διαρκῶς ὁ ἄθῳος Μητροπολίτης, ἐπικρεμαμένης ἀνωθεν αὐτοῦ ἀδικάστου τῆς βδελυκτῆς μηνύσεως καί κατηγορίας.

Ἄλλ' ἐπειδή ὁ κακῆ τῆ ἐκβάσει «Ἀρχιεπίσκοπος» Χρυσόστομος, μέχρι καί σήμερον ἀμετανόητος, δέν ἐντρέπεται νά ἐπικαλεῖται ἄλλους φανταστικούς λόγους πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς συνωμοσίας του¹³⁴, ἃς δώσωμεν τόν λόγον εἰς τόν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν κόν Νικόλαον Ἀθανασόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐρευνήσας τήν ὑπόθεσιν Γιοσάκη κατόπιν μηνύσεως ἐναντίον του ὑπό τινος Λαϊκοῦ πρό δύο μόλις ἐτῶν, ἐγνωμοδότησεν ὅτι τό ὄλον θέμα εἶναι

«προῖόν τῶν Παλαισημερολογικῶν φατριῶν καί τῶν ὑφισταμένων στίς τάξεις τους ἐσωτερικῶν ἐρίδων, σέ βάρος τοῦ Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου Ὁρφانوῦ, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1979 πού ἐκλέχθηκε Ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως ... ἦλθε

133. βλ. σέ' Ἀποστολικόν Κανόνα.

134. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1, σελ. 17.

σέ μεγάλη σύγκρουση καί ἀντιπαλότητα μέ τόν ἀπό τό 1975 ἐν ἐκπτώσει καί ἐν ἀργία εὐρισκόμενον Μητροπολίτη τῶν Γ.Ο.Χ. πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομο Κιούση... καθώς καί μέ τό ὑπ' αὐτοῦ καθοδηγούμενο σωματεῖο-παράρτημα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖο στήριζε τόν ἐκπρωτο Χρυσόστομο πρός ὄφελος ὄχι ἀσφαλῶς τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀλλά τῶν περιέργων συμφερόντων τοῦ ἀνωτέρου παραρτήματος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐμπάθεια στό πρόσωπο τοῦ Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ εἶναι διάχυτος».

Ταῦτα γράφει ὁ ἀνύποπτος Εἰσαγγελεύς καί προσθέτει:

«Ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνωτέρω Χρυσοστόμου Κιούση, Ματθαίου Λαγγῆ καί Καλλινίκου Σαραντοπούλου, τῶν δύο τελευταίων ἐνεργούντων καί ὡς «Ἐκκλησιαστικῶν Ἀνακριτῶν» ὡς προαναφέρθηκε, κατά τοῦ Εὐθυμίου νά διαιωνίσουν τήν ὑπόθεσιν, ἐμφαίνεται πασιδήλως καί ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν προσπάθειά τους νά δυσφημήσουν τόν ἀνωτέρω Μητροπολίτη, ἀψήφισαν καί αὐτούς τούς κατοχυρωμένους ἀπό τό Ἑλληνικόν Σύναγμα Ἱεροῦς Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί δῆ, τούς οὐδ' Ἁγίων Ἀποστόλων, θ' τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς Συνόδου καί ιβ', κζ', λστ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου,

ρητῶς διακελεύοντας ὅτι, ὁ Ἐπίσκοπος σέ περίπτωση κατηγορίας πρέπει νά κρίνεται τό ταχύτερον «διά τό μή ἀπομεῖναι αὐτόν ἐν τῷ ἐγκλήματι...», καί ἐκτίθεται οὕτω δημοσίως λόγῳ τῆς ὑποδικίας αὐτοῦ¹³⁵»¹³⁶.

Λοιπόν, παρά τάς σκοτεινάς ἐπιθυμίας καί ραδιο-
ουργίας τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν λοιπῶν, ὁ Θε-
ός παρεχώρησεν ὅπως ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Κράτους ρί-
ψει ἄπλετον φῶς εἰς τήν ὑπόθεσιν πού αὐτοί ἐπί ἔτη
πολλά ἀνόμως ἐκμεταλλεύονταν, καί νά ἀποδείξῃ τήν
μέν διαβόητον ἐπιστολήν Γιοσάκη πλαστήν καί ἀπό-
βλητον, τόν δέ Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Εὐθύ-
μιον ἄθῶον καί θύμα ἐπιβουλῶν ἐναντίον του.

Ἄλλά τό δαιμόνιον τῆς ἐκδικήσεως καί μισαδελ-
φίας δέν ἀνεπαύετο! Ἡ ἐμπάθεια κατά τοῦ Μητρο-
πολίτου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καί ἡ ἐμπερίστατος
κατάστασις εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα ἐχειροτέρευε, μέ
τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» Χρυσόστομον νά εἰσπηδᾷ μο-
νίμως, ὡς νά μήν εἶχε παύσει νά εἶναι καί «Θεσσα-
λονίκης», «πρός ὄφελος τῶν περιέργων συμφερό-
ντων» τῆς Κοινότητος τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καί τῶν
περί αὐτήν, καθῶς καί αὐτός ὁ Εἰσαγγελεύς διεπί-
στωσε.

Τήν ἀπαράδεκτον αὐτήν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐγέ-
νετο καί βασική αἰτία διά τήν πόλωσιν καί τήν διχο-

---

135. ὁρᾶτε Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων Γ.Α. Ράλλη - Μ. Ποτλῆ, Ἀθήνα 1966.

136. ἀπό τό πόρισμα - πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως βάσει τῆς
ποιικῆς προανακριτικῆς δικογραφίας 29-8-2001, σελ. 6 καί
13.

τομίαν ὅλης τῆς Ἱεραρχίας μας, διεκτραγωδεῖ εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ τό 1988 Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος, ὡς ἐξῆς:

«Ἐσεῖς εἶσθε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅπως τιτλοφορεῖσθε, ἢ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης, πού 32 ἡμέρες τό μῆνα βρῖσκεσθε στήν Θεσσαλονίκη; Ἀφοῦ ὑπάρχει Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης τῆς παρατάξεώς σας (ἐκεῖνος μάλιστα σᾶς φήφισε, καί τό ὠραῖο εἶναι ὅτι σᾶς προσεφώνησε στόν ἐνθρονιστήριο λόγο!!) γιατί ὅλα αὐτά τά παραβλέπετε σεῖς, ἕνας μέγάλος Κανονολόγος;;; Στήν Ἀθήνα συλλειτουργεῖτε μέ τόν Εὐθύμιο, στή Θεσσαλονίκη ὄχι!! Γιατί; Γιατί ἀφοῦ εἶναι αὐτός Θεσσαλονίκης;....

Γιατί δέν τοῦ ἐπιτρέπετε νά λειτουργῇ στούς Ναοὺς τῆς Θεσσαλονίκης, παρά λειτουργῆτε ἐσεῖς; Πῶς ὑπεισέρχεσθε σέ ἄλλη Ἐπαρχία; Αὐτά δέν εἶναι κατὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού κόπτεσθε ὅτι εἶσθε αὐστηρός τηρητής τούτων; Μήπως θά μπορούσατε νά μοῦ δώσετε μία ἐξήγηση ἐπ' αὐτῶν;...;

Ἄλλά καί μία ἄλλη ἀπορία: Πῶς ὁ Ἐπίσκοπος σας Εὐθύμιος ἀνέχεται νά ὑπεισέρχεται ἄλλος Ἐπίσκοπος (ὅμοιος δηλαδή) στήν ἐπαρχία του; «Δύο κεφάλια σ' ἕνα σκούφο»; Αὐτή εἶναι ἡ συμπαγῆς καί ὁμονοῦσα Σύνοδος σας πού τηρεῖ ὅλους τούς Κανόνας¹³⁷;».

137. βλ. «Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας» Φεβρ. 1989, φ. 36, σελ. 13-18, ἄρθρο - ἐπιστολή Ἱερομ. Σάββα.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶναι ὅτι πολλάκις διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον γραπτῶς καὶ προφορικῶς ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος, ἀλλὰ δέν εἰσηκούετο...

Δυστυχῶς ὁ ἐπὶ ἔτη πολλά κομπάζων ἐκτός Συνόδου περί εὐταξίας καὶ κανονικότητος κ. Χρυσόστομος, ἀπεδείχθη ἀνίκανος καὶ ἀνεπαρκῆς διοικητικῶς, ὥστε νά δώσῃ μίαν κανονικὴν καὶ δικαίαν λύσιν εἰς αὐτό καὶ εἰς ἄλλα προκύψαντα προβλήματα. Ἀντί τῆς κανονικῆς ἐπιλύσεως ἐδιάλεξε τὰς σκοτεινάς ὁδοὺς τῆς συνωμοσίας καὶ δολιότητος ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν προστατευομένων του Κοινοτικῶν Θεσσαλονικέων, πληρωθέντος ἐπ' αὐτοῖς τοῦ Εὐαγγελικοῦ: «καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης¹³⁸».

Μέ Ἱερωνυμικὴν πανουργίαν λοιπόν, κατασκευάζουν ἀπὸ τό θέρος τοῦ 1993 ἓνα ἀνεπανάληπτον δικαστικόν πραξικόπημα κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, μέ βάσιν κάποια φληναφήματα ἐνός ἀνυπολήπτου νέου, ἀπαραδέκτου ἐξ ἀρχῆς πρὸς κατηγορίαν βάσει καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἐξω-εκκλησιαστικῶν Κανόνων καὶ νόμων.

Φρίττω ἀληθῶς, ἀδελφοί μου, ἐνώπιον τοῦ ἐνδεχομένου νά περάσῃ ἀπαρατήρητος καὶ ἀνεπιτίμητος ἡ συντελεσθεῖσα ἐν λόγῳ Ἐπισκοπικὴ δολοπλοκία Ζωϊκῶν προτύπων, ἡ ὁποῖα κατὰ βάθος δέν στρέφεται ἐναντίον ἐνός προσώπου, ἀλλὰ ἐναντίον ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ δύο κυρίως λόγους.

---

138. Ματθ. κζ', 64.

Πρῶτον, διότι ἅπαξ καί ἐπικυρωθοῦν τοιαῦτα δικαστικά ἐγκλήματα, τό κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει ἄμεσα, ὅταν κάποτε κριθῆ ὅτι εἶναι ἐμπόδιον εἰς τάς ἐρεβώδεις καί ἀρχομανικάς βλέψεις κάποιων ἀρχόντων-τρομοκρατῶν, νά κατεξευτελισθῆ καί ἐξοντωθῆ δι' ἑνός παρομοίου δικαστικοῦ ἐγκλήματος, καθῶς ἄλλωστε τοῦτο ἐγένετο καθ' ὄλην τήν διάρκειαν τῆς ἀρχιεπισκοπείας Ἰερωνύμου εἰς τοὺς Νεοσημερολογίτας, ὡς προεγράψαμεν¹³⁹.

Δεύτερον, διότι κινδυνεύει οὕτως ὁ σύνολος Ἐκκλησιαστικός ὀργανισμός νά μετατραπεῖ εἰς ταραχῶδες πεδῖον μίσους καί ἀλληλομαχίας, καθῶς ἀπό τά βάθη τῶν αἰῶνων προειδοποιοῦν αἱ Ἀποστολικαί Διαταγαί· ὅτι ἡ διά τῶν ψευδαδέλφων ἐμπαθῆς καί ἀδικος δίκη καί κρίσις εἶναι δημιουργός τῆς φίλης τοῦ Σατανᾶ ἀπαύστου ὀργῆς, διά τοῦτο καί «οὐδέποτε ἀφήσι γενέσθαι ὁμόνοιαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ¹⁴⁰».

Καί διά νά μή νομίση οὐδεὶς ὅτι ὑπερβάλλω, ὡς πρόλογον εἰς τήν συνοπτικὴν παράθεσιν τῶν συντελεσθειῶν παρανομιῶν καταθέτω τήν μαρτυρίαν τοῦ π. Νικοδήμου μοναχοῦ ἀπό τήν Γορτυνίαν, ὁ ὁποῖος ἐνῶ σαφῶς ἐστάθη ἀντίθετος πρὸς τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης καί συνήργησε εἰς τήν καταδίκην του¹⁴¹, ἐν τούτοις μετέπειτα ὡμολόγησεν ὅτι

«τό σύνολον τῶν δικαστικῶν τους ἐνεργειῶν εἶναι πλήρες ἀπό ὑποκρισία, ἐμπάθεια,

139. πρβλ. καί «Ἐκκλησία» 16-9-1974, φ. 19, σελ. 401-404.

140. βιβλ. β', κεφ. λζ'.

141. πρβλ. «Ο.Π.Σ.» φ. 1, σελ. 4 καί 20-21.

παρανομία, ψευδος, έχθρότητα, και γενικά πάθη που τά υποκινει ή φιλοδοξία και τό άνομο συμφέρον¹⁴²».

Συγχεκριμένα, καθώς έκτενέστερα εξέθεσα εις τήν ταπεινήν μου έργασίαν «φωτεινή άνασκόπησις» έκτελώντας ποιμαντικόν χρέος ένώπιον Θεού και ανθρώπων¹⁴³, οί φατριάσαντες εις τήν υπόθεσιν Κουτσογιώργη «'Αρχιεπίσκοπος»-«'Αχαΐας»-«Οινόης» και δευτερευόντως ό «Πενταπόλεως» διέπραξαν τά εξής δικονομικά έγκλήματα:

1) 'Εστέρησαν έτσιθελικώς από τόν Σεβασμιώτατον Θεσσαλονίκης βασικά δικονομικά του δικαιώματα, άνευ τών όποιων δέν έκδικάζονται ουδέ τά χειρότερα αποβράσματα τής κοινωνίας! Δηλαδή τό δικαίωμα τής άπολογίας του, τής εξετάσεως και ιδιων του μαρτύρων υπερασπίσεως, τής παραδόσεως εις αυτόν του φακέλλου τής δικογραφίας, και τής εξαιρέσεως φανερών έχθρών του και αντιπάλων ως δικαστών¹⁴⁴. 'Αρχει διά νά καταλάβετε τήν έκνομον φατρίαν των νά αναφέρωμεν, ότι τήν αίτηθεΐσαν εξαιρεσιν ουδέποτε συνεζήτησεν ή σύνολος 'Ιεραρχία, αλλά συνωμοτικώς άπέρριψαν οί ίδιοι οί εξαιρετέοι, επικαλούμενοι ότι δηθεν «οί 'Ιεροί Κανόνες ουδαμου προβλέπουν τήν εξαιρεσιν 'Επισκόπου τινός ως δικαστοῦ¹⁴⁴»! Και όμως. Σαφέστατα και οί 'Ιεροί Κανό-

142. φυλλάδιον «'Απάντησις χάριν τής αληθείας 1994, σελ. 24-25.

143. βλ. «'Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1-8.

144. πρβλ. «'Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» Φ. 4, σελ. 100-109.

144. βλ. αυτόθι, σελ. 102.

νες ιστ' καί ρε' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἁγίας Συνόδου διαλαμβάνουν περί «αἰρετῶν κριτῶν», δηλαδή κριτῶν πού ἐπιλέγει ὁ κατηγορούμενος ἐξαιρώντας κάποιους ἄλλους, καί εἰς τάς ὑποσημειώσεις τῶν οὐδ' Ἀποστολικοῦ καί δ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τό Πηδάλιον ἀναφέρει τό δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως δικαστῶν, τό ὅποῖον ἄλλωστε ἀκατακρίτως ἐφήρμωσαν οἱ Ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί Παῦλος Κωνσταντινουπόλεως καί Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας! Καί παρόλον ὅτι ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης ἐπῆγεν εἰς τό Δικαστήριον τήν ἡμέραν τῆς δίκης, πάλιν ἠρνήθησαν οἱ ἐπίδοξοι Ἱεροεξετασταί νά τοῦ παραδώσουν τόν φάκελλον τῆς δικογραφίας¹⁴⁴.

2) Ὁ ὑπό τοῦ Σακαρέλλου τηλεκατευθυνόμενος ψευδοκανονολόγος «Ἀχαΐας», ἐνῶ διωρίσθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐρευνητής τῶν θεμάτων Βορείου Ἑλλάδος, αὐτομετεβλήθη εἰς ἀνακριτήν, μέ μίαν ἐργασίαν - πόρισμα ρηξικέλευθον καί ἀχαλίνωτον, περί τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὠμολόγησεν ὅτι δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν οὔτε μέ αὐτά πού κελεύουν οἱ Ἱεροί Κανόνες, οὔτε μέ ὅσα ὀρίζουν οἱ σχετικοί νόμοι τοῦ Κράτους¹⁴⁴! Καί ἐνῶ ἐχρησιμοποίησε τάς ἀνακρίσεις πού εἶχαν διενεργήσει αἱ Ἀστυνομικαί Ἀρχαί περί τοῦ θέματος Κουτσογιώργη, ἀπέκρυψε καί ἀπεσιώπησε τό βάσει τῶν ἀνακρίσεων αὐτῶν πόρισμα καί βούλευμα τῶν Ἀστυνομικῶν, Εἰσαγγελικῶν καί Δικαστικῶν Ἀρχῶν!

144. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 107, φ. 6 σελ. 173 καί ἔγγραφα Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης ὑπ' ἀρ. 2600- 11/24-8 καί 2625-20/10/1994.

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 98 καί φ. 3, σελ. 74.

Γιατί;

Διότι αὐτοὶ μὲν Ἀρχαὶ αὐταὶ ἐκήρυξαν ἀνώτερον πάσης κατηγορίας τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, καὶ θῦμα συκοφαντικῆς δυσφημήσεως καὶ ἀνιέρου ἐκβιασμοῦ, ὑπὸ ἀτόμου ἰδιαίτερα ἐπικινδύνου διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν! Ἐνῶ ὁ ἀχαλίνωτος «Ἀρχαίας» καὶ οἱ συμπατριασταὶ τοῦ ἤθελαν ὅπως δὴποτε νὰ καταδικάσουν ὡς ἔνοχον τὸν συνεπίσκοπόν τους, ὁπότε ἀποκρύπτουν τό ὡς ἄνω συμπέρασμα τῶν Ἀρχῶν, ἀντιστρέφουν τοὺς ὅρους, καὶ ἄνευ παραμικρᾶς ἀποδείξεως ἢ καὶ ἐνδείξεως, κατακρίνουν τὸν μὲν ἀθῶον ὡς ἔνοχον, τὸν δὲ ὄντως κατακριθέντα ὡς ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνον συκοφάντην καὶ ἐκβιαστήν, παρουσιάζουν ὡς ἀξιόπιστον καὶ ἀθῶον θῦμα¹⁴⁴!!!

3) Γενικῶς εἶπεῖν, αἱ δυσαρίθμητοι μηχανορραφίαι καὶ ἐγκληματικαὶ μεθοδεύσεις τῶν ὡς ἄνω τριῶν ἀμετανοήτων σχισματικῶν τοῦ 1979 μετὰ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Χρυσοστόμου εἰς τό ὅλον θέμα ἐτελέσθησαν ἐπὶ καταπατήσει πολλῶν Ἱερῶν Κανόνων, κελεύοντων τὴν ἀδυσώπητον καθαίρεσιν τῶν μηχανορράφων αὐτῶν, ὡς οἱ Κανόνες οὐ καὶ οἱ Ἀποστολικοὶ, στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, θ', ιη', καὶ κα' τῆς Δ', λδ' τῆς ΣΤ', η', ιβ', κζ', λστ', ρλξ' καὶ ρλη' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, κε' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ, θ' Θεοφίλου, κ.λ.π. κελεύουν. Βάσει δὲ καὶ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τῆς Κοσμητικῆς Δικαιοσύνης, οἱ ὡς ἄνω διέπραξαν συνολικῶς τὰ ἀδικήματα τῆς καταχρήσεως ἐξουσίας, παραβάσεως καθήκοντος, συνεργείας εἰς ἔγκλημα, ὑποθά-

144. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 74-83 καὶ 98-108.

φειως ἐγκληματία, ὑπεξαγωγῆς ἐγγράφων καί παρσιωπήσεως ἐγκλημάτων, τά ὅποια ὄλα ἐπαθροίζόμενα ἀντιστοιχοῦν εἰς τουλάχιστον 15 ἐτῶν κάθειρξιν διὰ τούς ὑπευθύνους. Ταῦτα ὑπέδειξαν ἡμῖν ἀνακριταί καί νομικοί, εἷς ἐκ τῶν ὁποίων φορτικῶς ἐπανελάμβανεν εἰς τόν ἅγιον Θεσσαλονίκης: **«Μηνῦστε τους, γιά νά τσακίσω τήν ἀθαιρεσία καί τήν ἐγκληματικότητά τους!»¹⁴⁴.**

Ἡ ἐμή ταπεινότης κατά τήν δευτέραν συνεδρία τῶ Ἱεροεξεταστηρίου (Νοέμβριος 1994) παραστάς ὡς μάρτυς, ἤλεγξα σφοδρῶς ἐπί δίωρον ὄλας τάς τολμηθείσας παρανομίας τους ἐνώπιον τους, δίχως οὐδεῖς ἐξ αὐτῶν νά τολμήσῃ νά ἀντείπῃ τό παραμικρόν εἰς τάς ἀληθείας πού ἐξέθετα, ἀλλ' ἀντιθέτως μέ ἐνητένιζαν ἀποσβωλομένοι καί ἀμήχανοι. Ἐπίσης οἱ πλεῖστοι τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν δέν προσήρχοντο εἰς τάς συνεδρίας τοῦ δικαστηρίου, προφανῶς κατανοήσαντες τόν δόλον καί τήν σκευωρίαν (καταδειχθέντα καί δι' ὀρισμένων ἐγγράφων, διαμαρτυριῶν κλπ. τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης, ὡς π.χ. τά ὑπ' ἀρ. 2600/11-8-'94 καί 2610/3-9-'94), φοβούμενοι μήπως εὐρεθοῦν συνένοχοι εἰς τήν μιαν ἀδελφοκτονίαν. Μόνοι παρόντες εἰς τάς δικασίμους οἱ τέσσερεις ὑπέροχοι φατριασταί: «Ἀρχιεπίσκοπος», «Ἀχαΐας», «Πενταπόλεως» καί «Οἰνόης»!! (καί εἰς μίαν καί ὁ Αὐλῶνος Βικέντιος). Μερικοί δέ, ὡς ὁ πολίος Μητροπολίτης Πειραιῶς Γερόντιος καί ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Φθιώτιδος Μητροπολίτης Καλλίνικος ἐγγράφως ἐδήλωσαν τήν ἀπο-

144. πρβλ. αὐτόθι.

χὴν τους, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικανονικῆς δικονομικῆς διαδικασίας¹⁴⁴.

**Η ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΗΣ
ΤΕΤΡΑΔΟΣ,
ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΥΤΡΩΣΙΝ**

Ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ χωρισμός ὑπῆρχε ἐντός τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὶν ὀριστικοποιηθεῖ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1995, τουλάχιστον δύο ἔτη προηγουμένως.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1993 διὰ πρώτην φοράν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐκάλεσε τὴν ταπεινότητά μου εἰς τὴν πανήγυριν τῆς γυναικειᾶς Ἱερᾶς Μονῆς του εἰς Μέγαρα. Ὅντως ἐπῆγα καὶ εἰσερχομένου μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ὁ Ἱερεύς π. Ἀθανάσιος τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν» Θεσσαλονίκης ἐτέλει τὴν Ἀγίαν Προσκομιδὴν. Μόλις μέ εἶδε, καταφρονεῖ Προσκομιδὴν καὶ προσκομιζόμενα, ἐκδύεται τὰ Ἱερά ἄμφια, καὶ ἐξέρχεται διαμαρτυρούμενος ἐκ τοῦ Ἱεροῦ! Τοιούτου εἶδους ἐμπάθεια καὶ μῖσος ἔτρεφαν ἀκόμη καὶ οἱ Κληρικοὶ τῶν «τριῶν Ἱεραρχῶν»! Τὸ ἐπόμενος ἔτος (1994) ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος παρέλαβε παρακλητικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅπως μὴ μοῦ ἐπι-

---

144. βλ. αὐτόθι, σελ. 106-108.

τρέφει νά προσέλθω εἰς τήν πανήγυριν του, διότι «κάποιοι» ἐσκανδαλίσθησαν μέ τήν παρουσίαν μου.

Ἐνα ἀκόμη ἐνδεικτικόν τῆς διαστάσεως γεγονόσ εἶναι, ὅτι πρό τῶν Ἁγίων Θεοφανείων τοῦ 1994 ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» διέδιδεν ὅτι δέν θά συμμετάσχη εἰς τήν καθιερωμένην τελετήν Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ἐάν παρευρεθεῖ καί ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος. Τοῦτο δέ προσεπάθησε νά ἐκμεταλλευθῇ ὁ Ἀμερικῆς Παῖσιος ἐξάπτων τήν ὀργήν καί παροτρύνων τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης εἰς «κίνημα» καταδίκης καί ἀπομονώσεως τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» μέ ἀντικανονικάς ἐνεργείας, τό ὅποτον ὁμως ρητῶς ἀπειποιήθη ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης, προτιμήσας τήν νόμιμον ὁδόν πρός ἀντιμετώπισιν τῶν ἐναντίον του ἀδικιῶν καί καταγγελιῶν¹⁴⁵.

Φοβούμενος δέ ὁ Ἀμερικῆς μήπως καί ὁ Θεσσαλονίκης φανέρωση τό ἀποστατικόν του σχέδιον, προέβη εὐθύς μετά εἰς «συνειδησιακόν τηλεγράφημα» διά τοῦ ὁποίου ἀνεκοίνωσε τήν ἀπόφασίν του διακοπῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης, ὡς δῆθεν κατηγορουμένον καί ὑποδίκου, ἐνῶ ἡ Ἱερά Σύνοδος τότε ἀκόμη δέν εἶχεν ἀποφασίσει τίποτε περί τοῦ ὄλου θέματος τοῦ Θεσσαλονίκης! Ὅμως οὐδεὶς ἤλεγξε τόν Ἀμερικῆς διά τό ἀντικανονικόν του καί ἀπαράδεκτον αὐτό «τηλεγράφημα» ἐναντίον τοῦ κζ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ἐν Κερθαγένῃ Ἁγίας Συνόδου, ἀλλά ἀντιθέτως οἱ μέν Κοινοτικοὶ Θεσσαλονικεῖς ἐπανηγύρισαν δεόντως, ὁ δέ

145. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 2, σελ. 47.

«'Αρχιεπίσκοπος» άσμένως άποδεχθείς αυτό, έσπευσεν όπως άναστήσει τήν νεκρωμένην 'Ιεράν Σύνοδον, τήν όποίαν είχε μισόν χρόνον νά συγκαλέσει, φοβούμενος τάς αντιδράσεις τών Συνοδικών 'Αρχιερέων έναντίον του¹⁴⁵.

Καταγράφομεν άπλώς και μόνον τούτο τό γεγονός, ώστε νά γίνη άντιληπτόν τό μέγεθος τής παραλύσεως και ιδιοτελείας πού είχαν καταντήσει τά Συνοδικά πράγματα από τά μέσα του 1993 και έξής, και ό λόγος κατ' ουσίαν ήτο ΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ:

'Η έξακριβωμένη πλέον ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ έστω και είς τά στοιχειώδη τών 'Εκκλησιαστικών πραγμάτων υπό του «'Αρχιεπισκόπου» κ. Χρυσοστόμου, του όποίου ή άναντίρρητος έμπάθεια και ιδιοτέλεια, και τά άπλά άκόμη και εύνόητα καθιστούσε δύσκολα και δυσεπίλυτα! Και έφευρεν ώς φοφοδεής, νέον τρόπον «έπιλύσεως» τών Συνοδικών προβλημάτων: τήν μή σύγκλησιν συνεδρίας επί μισόν χρόνον δύο φορές, παρά τάς έπιμόνους αίτήσεις πολλών Συνοδικών!

Τήν πρώτην από τόν 'Οκτώβριον του 1993 ώς τόν Φεβρουάριον του 1994, θέλοντας νά αποφύγη τήν έναντίον του ύποδικίαν τήν όποίαν είχαν ζητήσει πολλοί Συνοδικοί (Θεσσαλονίκης, Ευρίπου, 'Αχαρνών κ.ά.), καταγγέλλοντας αυτόν διά είσπηδήσεις είς ξένους έπαρχίας, άμέλεια καθηκόντων, παρεμπόδισιν έξετάσεως Συνοδικών ύποθέσεων, άπόκρυφιν σημα-

145. βλ. αυτόθι, σελ. 48 και «Χριστιανική πορεία» Φεβρουαρίου 1994.

ντικῶν ἐγγράφων καί ἄλλα παρεμφερῆ, ἐκ τῶν ὁποίων, σημειωτέον, διέσωσεν αὐτόν ὁ «Ἀχαΐας» μέ τό ἄλλοπρόσαλλον καί ἀντιφατικόν του πόρισμα, γεγονός πού ἠνάγκασε καί τούς φίλους τους νά τούς κατηγορήσουν διά σκανδαλιστικήν καί ἀπροβλέπτων συνεπειῶν «ἐπιλεκτική καί μεροληπτική παραπομπή - δικαστικό πραξικόπημα, μέ φανερό τήν ἔλλειψη ψυχραιμίας, σοβαρότητος, ἀντικειμενικότητος καί γνώσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων¹⁴⁵».

Τήν δευτέραν ἀπό τόν Ἰανουάριον μέχρι τόν Ἰούνιον τοῦ 1995, διότι ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τότε ἤτο ὑπέρ τοῦ αἰωνίου ἀντιπάλου του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου¹⁴⁶.

Οὕτως ἐφιμόνετο ἡ φωνή τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναλόγως τῶν βλέψεων καί τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ Πρώτου!

Τήν ἡμιθανῆ καί ἀποδυναμωμένην Σύνοδον ἀθεραπεύτως ἐπληξεν ἡ ὑποπτος δυάς Παΐσιου-Βικεντίου, μέ τούς ὁποίους εἶχε συνταχθεῖ καί προσφέρει τό σύμφηφόν του καί ὁ ἐκ τοῦ 1979 «Ἀττικῆς» Ἀντώνιος, ἐπειδή τόν εἶχαν βοηθήσει πολλάκις εἰς θέματα ὑγείας μέ περίθαλψιν εἰς τήν Ἀμερικῆν. «Ὅλοι οἱ Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς εἶχαν τήν ἀνάγκην τοῦ τριψήφου αὐτοῦ, διότι δι' αὐτοῦ ἐδίδετο ἡ ἐπικράτησις εἰς μίαν ἐκ τῶν δύο μερίδων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπέρ ἡ κατὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης.

145. βλ. αὐτόθι, σελ. 44-45 καί Ο.Χ.Α. φ. 30.

146. πρβλ. «Ἐκκλησιαστικόν Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 177.

Οὕτως ἐξηγοῦνται αἱ σημειωθεῖσαι παλινωδίαί καί αὐτῶν, καί ὄλων τῶν Συνοδικῶν, καί ἡ κάλυψις τῶν διαφόρων παρανομιῶν των, ὡς καί ἡ τοποθέτησις ὡς τοποτηρητοῦ τῆς χηρευούσης Μητροπολέως Πειραιῶς τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς Ἐπισκόπου Βικεντίου μέ ΟΜΟΦΩΝΟΝ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρά τήν αἴτησιν πλείστων Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς ὅπως τοποτηρητῆς τεθεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος Καλλίνικος¹⁴⁷.

Καί ὀφείλομεν νά τονίσωμεν, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ὑπέρμαχος τῆς τοποτηρητείας Βικεντίου ἦτο ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπειλοῦσε ὄσους Κληρικούς ἤρνοῦντο νά μνημονεύουν τόν Βικέντιον, ἦτο δέ ὁ ΜΟΝΟΣ (ἐκ τῶν ὑπολοίπων 11 Ἀρχιερέων) παρευρεθείς εἰς τά παράλογα ἐγκαινία τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων τοῦ ... ὑποτίθεται προσκαίρου τοποτηρητοῦ Βικεντίου¹⁴⁷!

Εἰσερχόμεθα λοιπόν εἰς τό 1995 ἄνευ τοῦ ἐμπείρου καί πολυπαθοῦς εἰς τά διοικητικά, κοιμηθέντος ἐν Κυρίῳ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου, μέ τήν Συνοδικήν ἀτμόσφαιραν ἄκρως τεταμένην καί τελεματωμένην.

Τά ὑπεύθυνα Λαϊκά μέλη τῆς Κοινότητος τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης τά ὁποῖα εἶχαν ἐκκινήσει πάντοτε ὄλα τά θέματα κατά τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Εὐθυμίου, δεῖξαντες περισσοτέραν σύνεσιν καί φόβον

147. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 4, σελ. 109-110.

147. βλ. αὐτόθι, σελ. 111 καί φ. 6, σελ. 173.

Θεοῦ κατά τήν χρονικήν αὐτήν περίοδον ἀπ' ὅ,τι οἱ μανιακοί διῶκται «'Αρχιεπίσκοπος»-«'Αχαΐας»-«Οἰνόης», καί διαβλέψαντες τό ἀδιέξοδον τοῦ ἐπιχειρηθέντος δικαστικοῦ τους πραξικοπήματος, ἀπηυδῆσαντες δέ καί οἱ ἴδιοι ἐκ τῆς ἐργολαβικῆς των περιμάχου σκευωρίας, ἐπλησίασαν τήν ἐμήν εὐτέλειαν πρὸς προσπάθειαν ἐξευρέσεως μέσης τινός λύσεως.

Αἱ πολύμηνοι ἐκατέρωθεν διαπραγματεύσεις κατέληξαν εἰς συμφωνίαν κοινῆς ἡμῶν προτάσεως πρὸς τόν 'Αρχιεπίσκοπον καί τήν 'Ιεράν Σύνοδον, ὅπως ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης κηρυχθῆ ἄθως ἐλλείψει ἐπαρκῶν ἀποδείξεων καί μετατεθῆ εἰς τήν κενήν 'Ιεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς, οὕτω δέ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη καί ἔνωσις πάντων τῶν διῆσταμένων Γ.Ο.Χ. Βορείου 'Ελλάδος, δι' ἀναδείξεως κοινῆς ἀποδοχῆς νέου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Ὁ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος εὐχαρίστως ἀπεδέχθη τά συμφωνηθέντα πρὸς ἔπαινόν του, μὴ ἀποποιηθεῖς ἔστω καί τήν ἐπ' ἀδικίᾳ παραίτησίν του, μάλιστα δέ ἠτοίμασε καί τό σχετικόν ἔγγραφον τῆς ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ, τό ὁποῖον ἡ ἐμή ταπεινότης ἐκοινοποίησε εἰς τοὺς ἀδελφούς τῶν «τριῶν 'Ιεραρχῶν», ὁμοῦ δέ ἄπαντες μετέπειτα εἰς τόν «'Αρχιεπίσκοπον», τόν Μάϊον τοῦ 1995. Πρέπει νά σημειώσω δέ, ὅτι τοιαύται παραίτησεις καί μεταθέσεις εἶναι μὲν σπάνιαι, πλὴν προβλέπονται καί ἀπό τῆς 'Ιστορίας καί ἀπό τῶν 'Ιερῶν Κανόνων, ὅταν πρόκειται δι' αὐτῶν νά προκύψῃ σπουδαῖον ὄφελος, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ εἰρήνευσις ἀπάσης τῆς 'Εκκλησίας¹⁴⁸. Ταῦτα

148. πρβλ. ιδ' 'Αποστολ. Κανῶν καί παραίτησιν 'Αγίου Γρηγορίου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

ἀπεδέχθη δέ καί ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ὡς πράγματι ἐπιτρεπόμενα.

Πλήν, τελικῶς ἡ κατευόδωσις τῆς κοινῆς αὐτῆς προσπαθείας ἐσταμάτησε, τό μὲν διότι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» δέν ἤθελε νά προταθῆ ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος διά τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς, τό δέ διότι ὁ ἀνεκδιήγητος «Ἀχαΐας» δίκην εἰδικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ συμβούλου ἐγγράφως κατέκρινεν ὀλοκληρωτικά τήν προτεινομένην λύσιν, εἰς τοῦ ὁποίου τάς εἰσηγήσεις καί ἐπέισθη ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος». Ἦτο ἀδύνατον, φυσικά, νά δεχθῆ τήν ἐκκοπήν τοῦ δικαστικοῦ πραξικοπήματος διά τό ὅποσον τοσοῦτον εἶχε κοπιήσει ἐπί ἐνάμισυ ἔτος, καί ἤδη ἔβαινε πρὸς ὀλοκλήρωσιν...

Ἐπρεπε βεβαίως νά φέρη ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» τήν πρότασιν εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον πρὸς συζήτησιν, πλήν οὐδέποτε τό ἔφερε, διότι ὁ ἴδιος καί οἱ μυστικοί καί φανεροί σύμβουλοί του δέν συμφωνοῦσαν, ἀφοῦ εἶχαν ἄλλα σχέδια¹⁴⁹.

Ἀναφέρομαι εἰς τά νεώτερα γεγονότα συνοπτικώτερα, διότι καί ὁ χρόνος μᾶς πιέζει, καί ὡς νεώτερα εἶναι περισσότερον γνωστά, καί διότι ἔχομεν ἀναφερθεῖ ἐπανελημμένως εἰς αὐτά γραπτῶς καί προφορικῶς.

Μετά ἀπό πέντε μῆνας Συνοδικῆς ἀπραξίας ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἐκάλεσε συνεδρίαν κατὰ τάς ἀρχάς Ἰουνίου (1995) μέ θέμα τό πρόβλημα τῶν ἡλε-

---

149. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 6, σελ. 174-176.

κτρονικῶν καρτῶν περί τοῦ ὁποίου ἀνησυχοῦσαν πολ-
λά Λαϊκά μέλης τῆς Ἐκκλησίας μας. Μετά ἀπό τρεῖς
ἐβδομάδας ἐκάλεσε καί δευτέραν συνεδρίαν μέ πρῶτον
τό ἴδιον θέμα, δεύτερον τόν Καταστατικόν Χάρτην,
τρίτον τήν δίκην τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης,
τέταρτον τόν χωρισμόν τοῦ Μητροπολίτου Ἀστορίας
Πέτρου, πέμπτον τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Μητρο-
πολιτικῆς ἔδρας Πειραιῶς καί ἕκτον ἕνα ἀκόμη θέμα
τό ὁποῖον δέν συνεζητήθη.

Εἰς τήν δευτέραν αὐτήν συνεδρίαν ἔγινεν ἀκόμη
πιό φανερή ἡ διοικητική χωλότης τοῦ «Ἀρχιεπισκό-
που» καί ἡ μυστική φατρία του μετά τῆς ἀμετανοή-
του τριανδρίας «Ἀχαΐας»-«Οἰνόςης»-«Πενταπόλε-
ως», διά τοῦτο καί μετέπειτα διεστρέβλωσαν τά ὅσα
εἶχαν γίνει, καί τά ἡρνήθησαν συγγράφοντες χον-
δροειδή ψεύδη, διότι ἀπλούστατα ἡ ἀγνή ἀλήθεια
τούς ἀπεδείκνυε ἀναμφισβήτητα φατριαστάς¹⁵⁰.

Ἐμεῖς ἀδιαφοροῦντες εἰς τά συνήθη δι' αὐτούς ἀβυ-
σαλλέα ψεύδη, φέρομεν ὡς ἀψευδῆ μάρτυρα τά ἐπί-
σημα Πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπογεγραμμέ-
να αὐτοχειρῶς ὑπό τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» Χρυσο-
στόμου.

Διά τῶν πρακτικῶν αὐτῶν σαφέστατα συμπεραί-
νει κάθε ἀμερόληπτος, ὅτι εἰς τήν ἐν λόγω συνεδρίαν:

α) ἡ προαναφερθεῖσα συνωμοτική τριάς παρε-
μπόδισε τήν κυκλοφορίαν τῆς ἤδη ἐγκριθείσης ὑπό
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐγκυκλίου κατά τῶν ἠλεκτρο-
νικῶν καρτῶν, ὁ δέ «Ἀρχιεπίσκοπος» χαριζόμενος

150. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 24-28.

εἰς αὐτοῦς τὴν ἀπέσυρε¹⁵¹.

β) Τό ἴδιο ἀκριβῶς ἔγινε καί μέ τό θέμα τῆς πληρώσεως ἢ μή τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς ἔδρας Πειραιῶς. Ἡ αὐτή τετράς μέ πεῖσμα ὑπεστήριξε νά γίνη πρῶτα Καταστατικός Χάρτης καί ὕστερα νά πληρωθῇ ἡ ἔδρα, ἀλλά οἱ ἄλλοι Συνοδικοί διεφώνουν. Τεθείσης ψηφοφορίας ἐπί συνόλου 12 Ἀρχιερέων οἱ ἑπτὰ ἐφήφισαν νά προχωρήσουν τό συντομώτερον εἰς τὴν ἐκλογήν. Ἀντισταθέντος πάλιν ὁμως τοῦ «Ἀχαιᾶς», ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» ἀμέσως διέλυσε τὴν συνεδρίαν, παρεμποδίζοντας καί πάλιν τό ἔργον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφοῦ αὐτός καί οἱ σύν αὐτῷ δέν ἤθελαν νά ὀρισθῇ τίποτε περί τῆς πληρώσεως¹⁵¹.

Διά τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν κατέστη πλέον κατάδηλος ἡ προϊοῦσα θρασύτης τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν τριῶν ὡς ἄνω Ἐπισκόπων, καί ἡ ἐνυπάρχουσα κρυπτή φατρία καί συνεργασία τους, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν πρῶτον διά τῶν διαφόρων δικονομικῶν ἀδικημάτων εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης. Ἐκ τῶν ὁποίων καί λαβόντες θάρρος καί θράσος, ἐπεχείρουν πλέον νά ἐπιβληθοῦν αὐθαιρέτως εἰς ἅπαν τό Συνοδικόν σῶμα, καταλύοντες καί ἀθετοῦντες βάνανυσα τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Οὕτως προσεπάθουν φανερώτατα νά ἀφαρπάσουν τὴν σύνολον Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ἄγοντες καί φέροντες ταύτην ὅπου ἤθελαν, μέ διά-

---

151. βλ. σελ. 1 τοῦ Πρακτικοῦ καί «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» φ. 7, σελ. 187.

151. σελ. 8-11 τοῦ Πρακτικοῦ καί «Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα» αὐτόθι, σελ. 189.

φορα τεχνάσματα καί σκευωρήματα. Ποῖοι; Οἱ οἰκονομικῶς-μᾶλλον δέ-τελείως ἀντικανονικῶς καί ἀμετανοήτως εἰσπηδήσαντες ἀπό τό 1985 εἰς μίαν Σύνοδον καί ἔν Ἐκκλησιαστικόν σύνολον, πού πάντοτε ἐκατηγοροῦσαν καί ἐπολεμοῦσαν!

Ἄλλ' ἡ φατριαστική τους παρά Κανόνας ἀναστροφή ἔμελλεν ἔτι περισσότερον νά ἐκδηλωθῆ εἰς τάς ἀμέσως ἐπομένους ἡμέρας.

Οἱ ὑπόλοιποι Ἀρχιερεῖς διά μακρῶν συναντήσεων καί συζητήσεων, ἄν καί κατασκανδαλισμένοι καί ἀπηλπισμένοι, προσεπάθησαν νά εὑρουν τρόπον ἀπαιχμαλωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκ τῶν ὡς ἄνω τεσσάρων, κατέληξαν δέ εἰς μίαν νομιμοτάτην κίνησιν: τήν ἀποστολήν ἐγγράφου διαμαρτυρίας-καταγγελίας πρὸς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» καί τούς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καταγγέλλοντας τά προαναφερθέντα καί τούς τέσσερεις ὑπευθύνους, καί παρακαλῶντας ὅπως συνέλθῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς ἐξέτασιν τῶν Συνοδικῶν αὐτῶν ἐκρεμμοτήτων¹⁵².

Ἡ Κανονική καί ἡπίου ὕφους αὐτή καταγγελία ὑπεγράφη κατὰ τήν 27-6/10-7 εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Μητροπολίτου Χίου Στεφάνου εἰς Κορωπί Ἀττικῆς ὑπό 6 τελικά Ἀρχιερέων (ἐν συνόλῳ 14, τῶν τεσσάρων ἐξ αὐτῶν καταγγελλομένων), δηλαδή τῶν: Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Χίου κ. Στεφάνου, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου, Ἀμερικῆς κ. Παϊσίου καί Αὐλῶνος

152. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 872, σελ. 2-5 καί «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ. 187-190.

κ. Βικεντίου. Ἀκολούθως παρεδόθη εἰς τοὺς Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος καὶ τοποτηρητὴν Πειραιῶς Βικέντιον καὶ τὸν Πρωτοσύγγελον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς Ἀρχιμανδρίτην Γερόντιον (Λουδᾶρον), ὅπως προωθήσουν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

Ἡ κρίσιμότης τῶν περιστάσεων ἀπαιτοῦσε πλέον ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον προσεκτικὰς καὶ μετρημένας κινήσεις, πλὴν καὶ πάλιν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀντέδρασε ἐπιπόλαια καὶ ἀνεύθυνα.

Πρῶτον ἀπέστειλε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κάνιγγος τὴν περὶ καρτῶν Ἐγκύκλιον, προσθέσας αὐτοβούλως εἰς τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοὺς τρεῖς διαφωνήσαντας καὶ τὸν Μητροπολίτην Ἀστορίας Πέτρον, ὁ ὁποῖος τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἶχε διακόψει τὰς σχέσεις του μὲ τὴν Ἱεράν Σύνοδον, τὸ μὲν λόγῳ συλλειτούργου του μὲ τοὺς ἐνωθέντας μὲ τὸν Κυπριανὸν Ρώσσοις τῆς Διασπορᾶς, τὸ δὲ λόγῳ τῶν φιλοικουμηνιστικῶν κινήσεων τοῦ (τότε) Ἀρχιμανδρίτου Παύλου Στρατηγέα.

Εἰς τηλεφωνικὴν δὲ ἐπικοινωνίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεστήριξεν ὅτι εἶχε λάβει μὲν προσωπικῶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν τριῶν ἐν Συνόδῳ διαφωνησάντων μὲ τὴν Ἐγκύκλιον, τὸ δὲ ὄνομά τοῦ Ἀστορίας Πέτρου ἔθεσεν ἐκ παραδρομῆς καὶ νὰ σβησθῇ μὲ διορθωτικὸ (blanco)! Ταῦτα ἦσαν ἀκόμη μία ἀπόδειξις τῆς διοικητικῆς ἀνευθυνότητος τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου».

Τὴν πρῶταν τῆς 4ης/17ης Ἰουλίου συνεδρίαξε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν Κάνιγγος 32, πρὸς ἔγκρισιν

τῆς δαπάνης διά 30.000 ἀντίτυπα τῆς Ἐγκυκλίου πού εἶχε ζητήσει ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καί δι' ἄλλα θέματα. Παρόντες ὡς μέλη τοῦ Συμβουλίου οἱ πέντε ἐκ τῶν ἕξ Ἀρχιερέων πού εἶχαν ὑπογράψει τήν καταγγελίαν. Τότε καταφθάνει καί τηλεομοιοτυπικόν ἔγγραφο (Fax) τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς σύγκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἀναλογισθεῖτε ὁμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τήν κατάπληξιν τῶν Ἐπισκόπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ τήν ὄλην πίεσιν καί φόρτισιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καί ἐνῶ ἀνέμεναν φυσικά ὅπως ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καλέσῃ Σύνοδον πρὸς συζήτησιν τῆς καταγγελίας τους, ἀνέγνωσαν εἰς τό Fax ὅτι ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» καλεῖ συνεδρίαν μέ ἄλλον θέμα, ἄλλην καταγγελίαν! Ποῖαν;

Καταγγελίαν μεταγενεστέραν τοῦ ἤδη καταγγελθέντος «Πενταπόλεως» Καλλισπίου, κατά τριῶν ἐκ τῶν ἕξ Ἀρχιερέων πού ἤδη εἶχαν προκαταγγεῖλει αὐτόν καί τούς «Ἀχαΐας», «Οἰνόης» καί «Ἀρχιεπίσκοπον»!

Εἶναι ὄντως θαυμαστή ἡ ἀστραπιαῖα ἀντίδρασις καί ραδιουργία τῶν ἐν λόγῳ φατριαστῶν! Ἀποκρύπτουν ὡς νά μή ἔλαβαν τήν ἐναντίον τους ἐμπεριστατωμένην καταγγελίαν, καί προωθοῦν ἀμέσως ἰδικήν τους ἀντίστροφον, καταγγέλλοντας... τούς καταγγέλλοντας!! Ἐλπίζοντες προφανῶς ὅτι ἔτσι, ἢ θά ξεχειλίσει τό ποτήριον τῆς ὑπομονῆς των καί θά τούς ἐξωθήσουν ἀγανακτισμένους εἰς ἀκραίας ἐνεργείας, ἢ θά τούς ἐξοντώσουν ἐντεχνα, ἐπαναφέροντες καί καταγγέλλοντες θέμα τό ὅποῖον οὐδεὶς θά ἠδύνατο νά ἀρνηθῇ, ὡς ὄντως θέμα Πίστεως, ἦτοι τό γνω-

στόν θέμα Ἱεροσολύμων-Παΐσιου-Βικεντίου. Τό θέμα ὁμως αὐτό ὁμοφώνως εἶχε λυθεῖ Συνοδικῶς πρό δύο ἐτῶν - καί ὄχι «ἐσχάτως» ὅπως δολιότατα ἔγραψεν ὁ Καλλιόπιος - ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπῆρξε πρό ὀλίγων μόλις μηνῶν ὁ θερμότερος ὑποστηρικτής τοῦ Βικεντίου εἰς τόν Πειραιᾶν! Καί τέλος πάντων, ἡ ἐπίκλησις εἰς τήν συγκεκριμένην χρονικήν στιγμήν τοῦ θέματος αὐτοῦ ἦτο ἐξοφθάλμως σκόπιμος, κακόβουλος καί ἰδιοτελής, μακράν πάσης πραγματικῆς εὐαισθησίας διά τήν Πίστιν¹⁵³.

Οἱ πέντε εἰς τό Γενικόν Ταμεῖον Ἀρχιερεῖς κυριολεκτικᾶ ἐξέστησαν. Ἐπί ὤρας ὀλοκλήρους συνεζήτουν πῶς θά ἀντιμετωπίσουν τοὺς θραсуτάτους φαντασιαστές, πού οὕτως ἀναιδῶς πλέον παρεβίαζαν κάθε ὄριον Κανονικότητος, δικαιοσύνης καί εὐταξίας.

Καί ἔτι πλέον ἠγανάκτησαν παρατηροῦντες τήν ἀποσταλεῖσαν συνημμένως Καλλιοπιακήν καταγγελίαν, ἡ ὁποία εἰς τόν τίτλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως δέν ἔγραψεν τόν τίτλον τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἀλλά «Ἑλληνική Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.». Ποία ἦτο αὐτή ἡ Ἐκκλησία, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἐνήργησεν ὁ «Πενταπόλεως»; Ἡ παραπαίουσα ψευδεκκλησία-σωματεῖον τῆς Κουμουνδούρου 25 τοῦ 1979, ἡ ὁποία μέχρι καί σήμερον συνωμοτικῶς ὑφίσταται. Εἰς τήν ὁποίαν οὐδέποτε ἔπαυσαν νά εἶναι μέλη συγκροτοῦντες ἄλλην παρα-Σύνοδον οἱ τέσσερις ἀμετανοήτως εἰσελθόντες τό

153. πρβλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 872, σελ. 5-7, «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 1, σελ. 3-4 καί φ. 7, σελ. 190-191, «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 35-37.

1985 εις τήν ἡμετέραν Ἱεράν Σύνοδον ἔσχατοι πρα-
ξικοπηματῖαι «Ἀχαΐας»-«Πενταπόλεως»-«Ἀττικῆς»
καί «Οἰνόης»! Συμμετέχοντες καθ' ὅλα τά ἔτη τῆς
φαινομενικῆς ἐνώσεως εἰς δύο Ἐκκλησίας, δύο Συ-
νόδους, δύο ἐκκλησιαστικά σώματα, ἓνα φανερόν καί
κοινόν, καί ἓνα κρυπτόν καί ἰδιωτικόν! Πρόεδρος ὁ
«Ἀττικῆς», ἀντιπρόεδρος ὁ «Πενταπόλεως», Ἀρχι-
γραμματεὺς ὁ «Ἀχαΐας» καί Ταμίας ὁ «Οἰνόης»¹⁵⁴!

Ἦν ἔστιν ἡμετέρα ἡμετέρα φανερὰ, χειρότερον κατὰ-
ντήμα ἀπὸ αὐτό, αὐτῶν τῶν Φαρισαϊκῶς αὐτοδια-
φημιζομένων ὡς τιμίων ἀγωνιστῶν καί εὐσυνειδή-
των ποιμεναρχῶν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί
Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Ἐγνώριζαν καί αὐτὴν τὴν ἐκτροπὴν τοὺς οἱ ὑπό-
λοιποι Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ἐσιωποῦσαν καλῆ τῇ διαθέ-
σει, μὴ συλλογιζόμενοι τί ἔχιδνας ἔτρεφαν εἰς τοὺς
κόλπους των, ἐτοίμας ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νὰ κατα-
φάγουν ἀνελεημόνως τὴν μάνα τοὺς, ἦτοι τὴν Ἱεράν
Σύνοδον ἐκείνην πού τοὺς ἀπεκατέστησεν ΔΥΣΤΥ-
ΧΩΣ εἰς τόν Ἐπισκοπικόν βαθμόν, ἀνευ τῆς ὁποίας
θά ἦσαν πρό πολλοῦ ἄσημοι καί καταφρονημένοι.
Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς καί ἀπλὸς ἄνθρωπος δύσκολα κατα-
λαμβάνει τὴν ἰδιόρρυθμον καί πανοῦργον δολοπλο-
κίαν τοῦ κακοῦ καί πονηροῦ συνανθρώπου του...

Μετά ἀπὸ πολλὰς ὥρας συζητήσεων, οἱ ἔξ Ἀρχιε-
ρεῖς: Ἀντιπρόεδρος Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσ-
σαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Χίου κ. Στέφανος, Εὐρίπου

---

154. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 7, σελ.
193 καί «Φωνὴ ἔξ Ἀγίου Ὁρους» 2002, σελ. 20 καί 37.

κ. Ίουστίνος, Αὐλῶνος κ. Βικέντιος καί διά τηλεφωνικῆς συνδέσεως ὁ Ἀμερικῆς Παΐσιος ἀπεφάσισαν ὅπως διακόψουν τήν μανιακὴν ὀρμὴν τῶν τεσσάρων φατριαστῶν μέ τήν διακοπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μετ' αὐτῶν κοινωνίας, κρίνοντες ὅτι πλέον οὐδέν ἔτερον διάβημα ἠδύνατο νά τοὺς συνετίσῃ καί ἐπαναφέρει εἰς τήν τάξιν.

Συντάσσουν λοιπόν, ὑπογράφουν καί στέλνουν πρὸς τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» τό ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης (4/17 Ἰουλίου) τό λιτόν κείμενον τῆς κατ' αὐτῶν ἀκοινωνησίας (γνωστόν ὡς «ἀποκήρυξις»), τονίζοντας πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι τοῦτο ἐκρίθη ἀναπόφευκτον, «κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων σας παρασυννοδικῶν δραστηριοτήτων... (κατόπιν) τοῦ ἐγχειρήματος κατασπλώσεως τιμίων ἱεραρχῶν ... καί ὑφαρπαγῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὑπὸ προαξιοκηματιῶν τριῶν ἀρχιερέων, τῶν καί στενῶν συνεργατῶν καί συμβούλων σας...¹⁵⁵».

Αὐτό ἦτο ἀκριβῶς τό ἐπίζηλον «μῆλον τῆς ἔριδος».

Αὐτός ἦτο ὁ μύχιος πόθος τους. Αὐτός ἦτο ὁ βραδυφλεγῆς σκοπός τους. Αὐτή ἦτο ἡ μανιακὴ ἐπιδίωξις τους ἀπὸ τό 1979, ἀπὸ τό 1985 καί μέχρι καί μετὰ τό 1995:

ΠΩΣ ΘΑ ΥΦΑΡΠΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ, ἀλλά μέ δόλια μέσα, μέ ὑποκρισίαν καί ἄκρατον Φαρισαϊσμόν, ὥστε εἰ δυνατόν, οὐδεὶς νά τό καταλάβῃ, ἀλλά μάλιστα νά τοὺς νομίζουν οἱ πάντες διά ἀγωνιστάς καί

155. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 872, σελ. 7-10.

όμολογητάς καί συνεπεστάτους εἰς τό καθῆκον!

Οὕτω λοιπόν λαβόντες τό τηλεγράφημα τῆς ἀκοινωνησίας κυριολεκτικῶς ἐπανηγύρισαν· διότι αὐτό ἐπεδίωκαν, μίαν τοιαύτην πρόφασιν, ὥστε καί νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τούς ἄλλους, τούς Αὐξεντιακούς, ὀριστικά, καί νά ἔχουν εὐλογον αἰτίαν νά τούς κατακρίνουν καί ἐξουθενώνουν, ἐμφανίζοντες ἑαυτούς ὡς ἀγαθοὺς, τῷ ὄντι δέ ὄντες τάφοι κεκονιαμένοι, «οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὠραῖοι, ἔσωθεν δέ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καί πάσης ἀκαθαρσίας· οὕτω καί ὑμεῖς, ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δέ μεστοὶ ἐστε ὑποκρίσεως καί ἀνομίας», κατὰ τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἡμῶν¹⁵⁶.

Μετά ἀφάτου συνοχῆς καρδίας ἔγραψα καί λέγω τά παρόντα, ἀδελφοί μου ἅγιοι, θρηνηώντας διά τάς πολλάς ἡμῶν ἀμαρτίας λόγῳ τῶν ὀποίων ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἡμῶν ἐπέτρεψεν ὅπως δοκιμασθῶμεν ἡμεῖς καί σύμπασα ἡ Ἁγία Του Ἐκκλησία ὑπὸ τοιούτων ἀνθρώπων ἀρχομανῶν, κενοδόξων, καί Κύριος οἶδεν ποίων ἐσωτέρων ἐπιδιώξεων. Διότι μὴ ξεχνῶμεν ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτὴν περίοδον τοῦ Ἰουνίου-Ἰουλίου 1995 διεσπᾶσθη καί ἡ ἡμετέρα Ἱεραρχία καί ἡ τῶν Ματθαϊκῶν (μετὰ δέ μόλις μισοῦ ἔτους καί ἡ τῶν Αὐξεντιακῶν τοῦ Κεφαλληνίας Μαξίμου), τὴν στιγμήν ὅπου ὁ Οἰκουμενιστικὸς Πατριάρχης προσεκύνει τό δικέφαλον θηρίον τῆς Ρώμης. Ὅποτε πᾶς τις εὐλόγως σκέπτεται - καί ἀδύνατον εἶναι νά ἀποκλεισθῇ τό ἐνδεχόμενον - μήπως ἐπρόκειτο περὶ δολίου ἐνορχηστρωμένης ἐπιθέσεως τῶν Οἰκουμενιστῶν καθ’

156. Ματθ. χγ', 27-28.

ήμῶν, ὥστε νά μήν ἔχουν σοβαρόν ἀντίπαλον πρός τήν Οἰκουμενιστικήν των ἀποχαλίνωσιν· γνωστοῦ μάλιστα ὄντος ὅτι δικά τους ὄργανα, ὅπως ὁ περιώνυμος νομικός καί θεολόγος κ. Ἀθανάσιος Σακαρέλλος ἦτο στενώτατος σύμβουλος τῶν τριῶν ἀμετανοήτων πραξικοπηματιῶν - πρώην Ματθαϊϊκῶν.

Ἀλλά εὐλογητός ὁ Θεός!

Ἐκ τῶν ἐναντίων ὁ Πανάγαθος πολλάκις οἰκονομεῖ τά συμφέροντα καί ἐκ τοῦ πικροῦ γλυκόν, ἢ, κατὰ τόν Ἀπόστολον, «**δεῖ γάρ καί αἰρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροί γένωνται ἐν ὑμῖν**¹⁵⁷».

Διά τῶν γενομένων, τό μέν ἀπήλλαξεν ὁ Θεός τήν Ἐκκλησίαν του ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν αὐτῶν πού ὁ ἴδιος ἐγνώριζεν ὅτι διέμεναν ὅλα τά παρελθόντα ἔτη ἀμετανόητοι, μισάδελφοι, καί Ἀποστολικῶς εἰπεῖν, «**σκληροτράχηλοι καί ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καί τοῖς ὤσιν**¹⁵⁸».

Καί ἦτο θαυμαστόν νά βλέπη κανεῖς ὅτι ἐκ τῶν 14 τότε Ἀρχιερέων μας, οἱ μέν δύο πρός καιρόν ἔμειναν οὐδέτεροι («Ἀττικῆς» καί Ἀχαρνῶν). Ἐκ δέ τῶν ὑπολοίπων δώδεκα αἱ προκύψασαι δύο μερίδαι ἦσαν ἢ μέν ἡμετέρα ἀμιγῶς Αὐξεντιακῆς καταγωγῆς, ἢ δέ ἑτέρα ἀμιγῶς πραξικοπηματικῆς καταγωγῆς, συγχειμένη ἐκ τῶν αἰείποτε ταραχοποιῶν μοιχεπιβάτου «Ἀρχιεπισκόπου» καί πέντε πραξικοπηματιῶν τοῦ 1979!

Οὕτως ἢ τέως ἠνωμένη ἐξ ἑτερογενῶν στοιχείων Ἱερά Σύνοδος, διελύθη εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη· οἱ πα-

157. Α' Κορ., ια', 19.

158. Πράξ. ζ', 51.

ράνομοι μέ τούς παρανόμους καί οί νόμιμοι μέ τούς νομίμους!

Οὕτως ἐπληρώθη δέ καί ἡ «προφητεία», ἐπιτραπήτω μοι εἰπεῖν, τῶν Μητροπολιτῶν Διαφυλαξίας Ἀκακίου καί Κυκλάδων Γαβριήλ εἰς τήν «Λύσειν σιωπῆς» τοῦ 1986, ὅτι ἡ ἀλλόκοτος τότε ἔνωσις Ἀρχιερέων «εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα καί θά διασκορπισθῆ εἰς τάς πρώτας ἀντιξοούς περιστάσεις¹⁵⁹».

Ἴσως κάποιος νά μοῦ εἴπη: «Διατί χωρίζεις οὕτω τεχνηέντως τούς Ἀρχιερεῖς εἰς κόμματα;»

Ἀπαντῶ· δέν τούς χωρίζω ἡ ἐμῆ εὐτέλεια, ἀπλῶς διαπιστώνω τόν χωρισμόν εἰς τά ρηθέντα «κόμματα», ἄν θέλετε. Καί τοῦτο πράττω μόνον μετά παρελευσιν ὀκτώ ἐτῶν ἀπό τότε, διαπιστώνοντας ὅτι αὐτοί παραμένουν ἀμετανόητοι, πραγματοποιώντας εἰς ἑαυτούς ὡς ἄλλοι Πάπαι τό Φαρισαϊκόν: «ὕμεις ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτούς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων», τό ὅποιον ἀπέβαλλεν ὁ Σωτήρ ἡμῶν εἰπών: «ὁ δέ Θεός γινώσκει τάς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τό ὑψηλόν ἐν ἀνθρώποις, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ¹⁶⁰».

Τόν διαχωρισμόν αὐτόν ἐποίησαν ἐπισήμως καί ἀστραπιαίως ἀπό τήν πρώτην στιγμήν τοῦ χωρισμοῦ αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ ἀμετανόητοι τοῦ 1979 σχισματικοί, πανηγυρίζοντες καί κραυγάζοντες πότε μέν· «Δόξα σοι ὁ Θεός!» Πότε δέ· «ὑπῆρξαν ξένο σῶμα στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.»! Καί ἄλλοτε· «ἀπῆλλαξαν τήν Ἐκκλησία μας... ἀπ' τήν ἀμαρτωλή ἐποχή τοῦ

159. σελ. 12 τοῦ «Λύσειν σιωπῆς».

160. Λουκᾶ, ιστ', 15.

Αὐξεντίου.. τά ἄτομα αὐτά¹⁶¹»!!

Οὕτως ἐπεκურώθη ἐπ' αὐτοῖς αὐτό πού πολλοί Πατέρες διδάσκουν, ὅτι ὁ πόρνος καί ὁ κλέπτης κατηγοροῦν τούς ἄλλους ὡς τοιούτους, ὥστε νά περικαλύψουν τήν ἁμαρτωλότητά τους. Ὅμοίως καί αὐτοί πού ἀείποτε ἦσαν «ξένο σῶμα» στήν Ἐκκλησία, πότε Ματθαϊκοί, πότε σχισματικοί, πότε καθηρημένοι καί ἔκπτωτοι, κατακρίνουν τούς ἄλλους ὡς «ξένο σῶμα», ποίους; Αὐτούς πού ἀκαίρως καί ἐπιπολαίως δυστυχῶς φιλανθρωπεύομενοι, τούς κατέστησαν ὅ,τι μέχρι καί σήμερον εἶναι!!

Ἄλλ' οὕτως ἐπληρώθη ἐπ' αὐτοῖς καί ἡ Κυριακή παραβολή τῶν μυρίων ταλάντων τοῦ πονηροῦ δούλου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐσώθη μέ τήν παραγραφὴν τοῦ χρέους του τῶν μυρίων ταλάντων, ἔπειτα κατέπειγε τόν σύνδουλόν του πού τοῦ ἐχρεώσκει μὲ μόλις ἑκατόν δηνάρια¹⁶², διὰ τοῦτο καί παρεδόθη «τοῖς βασιανισταῖς».

Δεύτερον, διὰ τοῦ γενομένου χωρισμοῦ ὠκονόμησεν ὁ Θεός νά φανοῦν οἱ δόκιμοι καί νά ἀποκαλυφθοῦν «πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί¹⁶³».

Διότι, ποῖα τά ἔργα ἐκατέρων;

Οἱ μὲν ὄντως φατριασταί καί πραξικοπηματῖαι, ἀφοῦ ἀλαλάζοντες ἐσχημάτισαν τό δικό τους 666, δηλαδή εἰς 6 ἡμέρας 6 Ἐπίσκοποι «καθήρεσαν» (δῆθεν) ἄλλους 6 Ἐπισκόπους (πρᾶγμα πρωτάκου-

161. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» φ. 59, σελ. 65-70, καί «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 3 καί 34.

162. Ματθ. ιη', 23-35.

163. Λουκᾶ, β', 35 καί Α' Κορ. ια', 19.

στον εἰς τὴν δισχιλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν), ἀνεβίωσαν εὐθύς καθ' ὀλοκληρίαν τὸ 1979 μὲ τὰ μι-
 σάδελφα καὶ Φαρισαϊκὰ κηρύγματα καὶ γραπτὰ τους, ἔπειτα δὲ ἐγκαταλειφθέντες προφανῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,
 δὲν ἔπαυσαν ἔκτοτε νὰ συνταράσσουν καὶ κατατα-
 λαιπωροῦν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα μὲ Ἐκκλη-
 σιοσωματεῖα, Καταστατικούς Χάρτες, βιομηχανία
 καθαιρέσεων καὶ διώξεων ἐντίμων Κληρικῶν καὶ Ἐπι-
 σκόπων, κακοδόξους βλασφημίας, αἰφνυδιαστικές χει-
 ροτονίας ἐν οἷς καὶ τοῦ φιλοικουμενιστοῦ Παύλου
 Στρατηγέα, καὶ ἄλλας παρομοίους ἐνεργείας.

Ἐνῶ ἡ ἡμετέρα Ἁγία Ἐκκλησία καὶ Σύνοδος κα-
 τὰ κοινὴν πάντων ἡμῶν διαπίστωσιν εὔρε τὴν εἰρή-
 νην, καὶ εἰσῆλθεν εἰς θεάρεστον κανονικὴν τροχίαν,
 μὲ πλῆθος εὐσεβῶν καὶ προσεκτικῶν βημάτων, ἀπο-
 δεικνυμένου τοιοῦτοτρόπως ὅτι ὄντως τὸ Πνεῦμα τοῦ
 Θεοῦ ἀναπαύεται εἰς αὐτήν.

Ταῦτα ὁμως ἅπαντα ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον
 εἰσηγήσεων ἐτέρων ἀγίων ἀδελφῶν. Τοῦτο μόνον θά
 ἤθελα νὰ τονίσω, ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά ἡμῶν Σύνο-
 δος ὑπῆρξε τελικῶς **Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ** πύ-
 ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως, ἀψηφοῦσα τὰς συνέπειας,
 ἐτόλμησε νὰ καταδικάσῃ καθαρὰ διὰ λόγους Πίστε-
 ως τούς πρώην Ἐπισκόπους μας Παῖσιον καὶ Βικέν-
 ντιον, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀπεδείχθησαν οἰκουμενίζοντες διὰ
 τῆς ἐπαράτου συνεντεύξεώς των ἐν Ἀμερικῇ τὸν
 Αὐγούστον τοῦ 1995. Ἐνῶ ἡ ἐκπεσοῦσα πολυτρό-
 πως Χρυσοστομική Σύνοδος **ΟΥΔΕΠΟΤΕ** κατεδί-
 κασε διὰ θέματα Πίστεως τούς Ἐπισκόπους αὐτούς,
 παρὰ τὰς ὑποκριτικὰς κορώνας Ὁρθοδοξίας καὶ τὰς

φευδωνύμους διαμαρτυρίας και καταγγελίας Καλλιολοπίου και σία, πού μέχρι και σήμερα παραμένουν ανενέργητοι και κεκολλημένοι εις αυτό πού ἔγραφαν τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1995 περί αὐτῶν: «Ἡ Σύνοδος δέν ἔχει ἀποφασίσει ἀκόμη¹⁶⁴»!!

Ἐνδεχομένως νά ἐπερίμεναν μήπως και ἐπανενταχθῶν εις αὐτούς, ἀφοῦ ἡμεῖς τούς ἐξεδιώξαμεν και πάντως, προτοῦ ἀπέλθῃ ὁ Βικέντιος ὀριστικῶς εις Ἀμερικῆν, συνειργάσθῃ και παρέδωσεν τάς κλεῖς τῶν πολυτελεστάτων Μητροπολιτικῶν Γραφείων του εις τόν «Ἀρχιεπίσκοπον», εις αὐτά ἐγκατεστάθῃ δέ ὁ ἰδικός τους «Πειραιῶς» Γερόντιος, ἕως τέλους στενός συνεργάτης και πρωτοσύγγελος ὢν τοῦ ἐκπεσό-ντος Βικεντίου!

Πρίν περάσω εις τά τελευταῖα συμπεράσματα και τάς προτάσεις τῆς ταπεινῆς μου εἰσηγήσεως, ἤθελα νά ἀπαντήσω εις ἕνα ἐρώτημα πού εὐλόγως ἀπησχόλησε πολλούς. Ἦτο σύμφωνη μέ τούς Ἱερούς Κανόνας ἢ διακοπή Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν «Ἀρχιεπίσκοπον» και τήν συνωμοτικήν τριανδρίαν τῶν πραξικοπηματιῶν; Δέν λέγω μέ τήν Σύνοδον, διότι οἱ ἕξ Ἀρχιερεῖς δέν ἀπέκοψαν τήν Σύνοδον, ἀλλά τόν Πρῶτον και τούς ἄλλους τρεῖς πού ἐπεβουλεύοντο διαρκῶς τήν Ἱεράν Σύνοδον. Ἐκ δέ τῶν τότε ὑπολοίπων τεσσάρων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ μέν δύο («Ἀττικῆς» - Ἀχαρνῶν) παρέμειναν οὐδέτεροι, οἱ δέ ἕτεροι δύο (Μαγνησίας και Δωδεκανήσου) προσεκολλήθησαν εις τούς παλαιούς

---

164. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 1, σελ. 13 και «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» φ. 878, σελ. 7-14.

ἀπό τό 1979 συνεργάτας των.

Ἄπαντῶ εὐθύς εἰς τό ἐρώτημα, διότι θά ἦτο ἄδικον νά ὀμιλοῦμεν μόνον διά τούς ἄλλους περί Κανόνων, παραβλέποντες τά ἡμέτερα!

Εἰσηγοῦμαι τήν προσωπικήν μου γνώμην, βάσει τῶν ὄλων ὄσων μέχρι σήμερον ἔχω μελετήσει καί ἐρευνήσει, μή συμμετασχών δέ εἰς τά γεγονότα τοῦ 1995 ἄμεσα, ὡς μή ὦν τότε Ἐπίσκοπος.

Ἡ κηρυχθεῖσα διακοπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἔξ Ἀρχιερέων κατά τῶν «Ἀρχιεπισκόπου»-«Ἀχαΐας»-«Οἰνόης»-«Πενταπόλεως» ἐδράζεται ἀκινδύνως καί Κανονικῶς ἐπί τοῦ ΛΑ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ἐπιτρέποντος τοιοῦτο διάβημα ὅταν ὅποιοσδήποτε Ἐπίσκοπος «σφάλλει φανερά ἢ εἰς τήν εὐσέβειαν ἢ εἰς τήν δικαιοσύνην». Διότι οἱ ἀναφερθέντες τέσσερεις Ἐπίσκοποι φανερώτατα ἡμάρτησαν καί ἔσφαλλαν πολυτρόπως εἰς τήν ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ μέ τήν ἐργολαβικήν παρωδίαν δίκης κατά ἑνός Συνοδικοῦ μέλους, τοῦ συνεπισκόπου των Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης.

Συγκεκριμένα δέ τό ἔγγραφο τῆς ἀκωνωνησίας τῆς 4/17 Ἰουλίου 1995 ἀναφέρεται εἰς τήν ἄδικον ταύτην δίκην, ὡς «ἐγχείρημα κατασπλώσεως τιμίων ἱεραρχῶν» καί «τακτική ἐκτοπισμοῦ ἀγωνιστῶν ἱεραρχῶν», «κατόπιν ἁλλεπαλλήλων παρασυνοδικῶν δραστηριοτήτων».

Ἐπίσης ἀπό αὐτάς τάς ἀρχάς τοῦ χωρισμοῦ καί πρὶν κλείση τό 1995, προφανῶς παρά Θεοῦ ἐγκαταλειφθέντες οἱ Χρυσοστομικοί διεκήρυξαν ἐπισήμως διαφόρους κακοδοξίας, σφάλλοντες φανερώτατα καί

εἰς τὴν ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ. Ἡ ἀπόπτωσις αὕτη καὶ ἐκ τῆς εὐσεβείας ἐπεδεινώθη σύντομα μέ τὰ Ἐκκλησιοσωματεῖα, τοὺς Καταστατικούς, τὴν συγκάλυψιν οἰκουμηνιστικῶν σκανδάλων εἰς τοὺς κόλπους τους καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ ὅποια ἡμεῖς πάντα κατὰ ποιμαντικόν χρέος ἐπανηλειμμένως ἠλέγξαμε μέ ἐπισήμους Ἐγκυκλίους καὶ δημοσιεύματα¹⁶⁵.

Ὡς εἶδαμεν δέ, ἡ ἄμεση ἀφορμὴ διὰ τό διάβημα τῆς ἀκοινωνησίας ἦτο ἡ συνεχιζομένη καταπάτησις τῆς πλειοψηφίας τοῦ Συνοδικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐκτελέσεως Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς ἀπροσκόπτου Συνοδικῆς λειτουργίας, καὶ ὡς ἐκ τούτων ἡ βαρυτάτη προσβολὴ τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν πραξικοπηματιῶν, ὡς προείπαμε. Συνεπῶς εἶχαν ἱερόν χρέος τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νά ἀποκαταστήσουν τὴν Συνοδικὴν τάξιν καὶ νά τὴν προφυλάξουν ἀπὸ τὰς Ἀρχιεπισκοπικὰς αὐθαιρεσίας, ἰδίως μετὰ καὶ τὴν κακόβουλον ἀπόκρυψιν τῆς ἐμπεριστατωμένης καταγγελίας τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπογραψάντων ἔτι πέντε Συνοδικῶν Ἐπισκόπων.

Πολλοὶ παλαιότεροί τε καὶ νεώτεροι Ὁρθόδοξοι ἐρευνηταὶ-πνευματικοὶ ἄνθρωποι ὑπέδειξαν καὶ ἐτόνισαν τὴν μεγάλην σημασίαν τὴν ὁποίαν κέκτηται ὁ θεσμὸς τῆς Συνοδικῆς διευθετήσεως τῶν Ἐκκλησια-

165. πρβλ. ἰδίως «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» φ. 17/ σελ. 394-401 καὶ φ. 22/ σελ. 478-479, ἀλλὰ καὶ φ. 1/ σελ. 7-9, φ. 6/ σελ. 162-166, φ. 9/ σελ. 225-230, φ. 10/ σελ. 251, φ. 13/ σελ. 332-333.

στικῶν πραγμάτων, διό καί πρέπει πάση θυσίᾳ νά φυλλάτεται ἀπρόσβλητος καί εὐρυθμος. Ἀρκοῦμαι νά ἀναφέρω εἰς τήν ἀγάπην σας ὀλίγα χαρακτηριστικά τοῦ γνωστοῦ Σέρβου Κανονολόγου Ἐπισκόπου Ζάρας Νικοδήμου Μίλας:

«Τό σύνολον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας συγκεντροῦται ἐν τῇ Ἐπισκοπικῇ Συνόδῳ καί δῆ, ἐν τοιαύτῃ ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ, ὥστε ἡ Ἐκκλησία χωρίς τῆς διατάξεως ταύτης ἔπαυεν οὔσα ὅ,τι εἶναι, τό δέ πολίτευμα αὐτῆς οὐκ ἄν ἦν, οἷον ὁ ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας ἠθέλησε καί ἐθέσπισε.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ (ὄρατή) κεφαλή τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας καί κέκτηται τό σύνολον ἐκεῖνο τῆς ἐξουσίας, ὅπερ καί ἕκαστος τῶν Ἀποστόλων, ἦτοι τό σύνολον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Τήν ἐξουσίαν ὁμως ταύτην ἐξασκεῖ ὁ Ἐπίσκοπος, διότι ἐδόθη αὐτῷ αὕτη ὑπό τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ἣτις ἐπεκαλέσθη ἐπ' αὐτόν κατά τήν χειροτονίαν τήν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναδείξασα οὕτω αὐτόν νόμιμον διάδοχον τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ διδασκαλία αὕτη τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τήν βᾶσιν τοῦ ὅλου δικαίου αὐτῆς, βεβαιουμένη ἐν πρώτοις ὑπό τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔπειτα δέ ὑπό τῶν Κανονικῶν διατάξεων καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως καί συνηθείας πάντων τῶν αἰῶνων.

.... Οὐδείς Κανών ὑπάρχει, ὅστις δέν φέρει τήν σφραγιδα τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας. Οὐς παραδεχόμεθα καί ἀναγνωρίζομεν σήμερον Κανόνας τῶν Ἀγίων Πατέρων, παραδεχόμεθα καί θεωροῦμεν ἰσχύοντας διά τοῦτο καί μόνον, διότι ἐπεκυρώθησαν οὗτοι ὑπό τῶν Συνόδων, αἵτινες ἀπένειμαν αὐτοῖς ὑποχρεωτικόν χαρακτήρα. Τά ἀφορῶντα τήν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν ζητήματα ὑπόκεινται ἀποκλειστικῶς τῇ ἀποφάσει τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας, καί μόνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας ταύτης ἐξασκοῦσιν οἱ Ἐπίσκοποι ἐν ταῖς ἐμπεπιστευμέναις αὐτοῖς Ἐκκλησίαις τήν διοικητικὴν ἐξουσίαν¹⁶⁶».

Κατόπιν τῶν σοφῶν τούτων λόγων, πιστεύω ὅτι κατανοοῦμε πλήρως τήν σημασίαν τῆς Συνοδικότητος, λόγω τῆς ὁποίας ἀνακηρύττω βεβαιότατα, ὅτι πολὺ καλῶς καί θεαρέστως ἐποίησαν οἱ ἔξ Ἐπισκοποι τόν Ἰούλιον τοῦ 1995. Διότι διά τῆς ἐνεργείας των, ἐκτός τῶν ἄλλων, διεφύλαξαν καί περιεχάραξαν καί τό ἀναλλοίωτον καί ἀπρόσκοπτον τῆς Συνοδικῆς λειτουργίας ἐκ τῆς μανιώδους ἐπιβουλῆς καί ἰδιοτελείας τοῦ ἀποτυχημένου «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν τριῶν σὺν αὐτῷ εἰσαεὶ φατριαστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπέδιδωκαν νά γίνεταί μόνον ὅ,τι καί ὅπως αὐτοὶ ἤθελαν, καταπατοῦντες θρασύτατα τήν Συνοδικὴν βούλησιν καί πλειοψηφίαν.

166. βλ. «Τό Ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον» Ἐπισκόπου Ν. Μίλας 1906, σελ. 326-327.

Εἰς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Συνόδων ἀναφέρονται οἱ ΛΔ' καὶ ΛΖ' Ἀποστολικοὶ Κανόνες, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι βάσει αὐτῶν, ὡς ὁ στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ὁ ιθ' τῆς Δ', οἱ ιθ' καὶ κ' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, μ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, κστ', πα' καὶ πδ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ, ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα ὁ τελευταῖος προστάσσει «νά μένουσιν ἀκοινωνῆται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους» ὅσοι καταφρονοῦν καὶ δέν παρουσιάζονται εἰς τὰς Συνόδους. Κατὰ δὲ τὸν στ' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «εἰ τις ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν (τῶν Πρώτων δηλαδή) ἀμελήσει τοῦτο (δηλαδή τὴν Σύνοδον) γίνεσθαι, ἐκτὸς ἀνάγκης καὶ βίας καὶ τινος εὐλόγου προφάσεως, τοῖς ἐπιτιμίαις ὑποκείσθω», ὁμοίως δὲ καὶ «εἰ τις εὐρεθῆ ἄρχων τοῦτο κωλύων, ἀφοριζέσθω».

Ταῦτα μὲν διαλαμβάνουν οἱ Θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες κατ' αὐτῶν πού παρακωλύουν καὶ ἐπιβουλεύονται τὴν κεκανονισμένην Συνοδικὴν λειτουργίαν, ὅπως ἡ τριανδρία τῶν πραξικοπηματιῶν μετὰ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου», ἀθετοῦντες τὰ Κανονικὰ παραγγέλματα· «μηδέ ἐκεῖνος (ὁ Πρῶτος δηλαδή) ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖτω τι», καὶ «κρατεῖτω ἢ τῶν πλειόνων ψῆφος¹⁶⁷». Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως ἔδοξίμασαν τὴν ἀντίδρασιν καὶ ἀντίστασιν τῶν ἄλλων Συνοδικῶν.

Ἡμεῖς δέ, Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος καὶ εὐαγές πρεσβυτέριον, διῆπείσαντες ἐπὶ πολὺ τὸ ἄρμα τοῦ λόγου καὶ διεξελθόντες τοσοῦτων Ἱστορικῶν σταθμῶν, σὺν Θεῷ Ἁγίῳ, τῆς προσφάτου Ἐκκλησιαστικῆς μας

167. ΛΔ' Ἀποστολικός καὶ ΣΤ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἱστορίας, ἤδη ἄς καταπαύσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐξάγωμεν τὰ ὀφειλόμενα χρήσιμα συμπεράσματα καὶ καταθέσωμεν βάσει αὐτῶν τὰς δεούσας προτάσεις.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

Ἁγία καὶ Ἱερά Σύναξις,
τίμιοι καὶ θεοτίμητοι Πατέρες,

ἐιλικρινά, ἐπ' ἀληθείας λέγω, ἔχω ἀπηυδῆσει ἀσχολούμενος μέ παρελθοντολογίας, καὶ ὅσον τό ἐπ' ἐμοί, εὐχομαι οὐδέποτε νά μή χρειασθῆ πλέον νά ἀσχοληθῶ μέ αὐτάς. Πρέπει πλέον νά ἀσχοληθοῦμε μέ τό παρόν καὶ τό μέλλον, μέ συνετήν δύναμιν, μέ ἀποφασιστικότητα καὶ Ὁρθόδοξον τόλμην.

Πλήν κάθε ἐνέργεια τοῦ παρόντος καὶ κάθε σχεδιασμός τοῦ μέλλοντος πού δέν στηρίζεται εἰς τὰ διδάγματα ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ παρελθόντος, εἶναι ἐπιφαλῆς καὶ ἐπικίνδυνος.

Διά τοῦτο ὅταν τό Συνοδικόν σῶμα μοί ἀνέθεσεν τό βάρος τῆς παρούσης εἰσηγήσεως, ἀφ' ἑνός μέν ἐλυπήθην συλλογιζόμενος τήν εὐθύνην - ἀλλά καὶ τήν ἀνίαν - τῆς καὶ πάλιν ἐξετάσεως τοῦ προσφάτου παρελθόντος, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐχάρην, ἐκλαμβάνοντας τόν φόρτον τῆς παρούσης εἰσηγήσεως ὡς μίαν ὑπέροχον εὐκαιρίαν ἀποκαταστάσεως προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια μέχρι καὶ σήμερον οἱ εἰς τό ἅγιον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας πολλαχῶς ἀμαρτήσαντες, ἀμετα-

νοήτως πρὸς ἴδιον ὄφελος διαστρεβλώνουν καὶ παραποιῶν, αὐτοδικαιούμενοι Φαρισαϊκῶς.

Ἐκ τῶν προτέρων εὐθαρσῶς δηλώνω, ὅτι δὲν ἐχρίσθη αὐτογνωμόνως ἀναμφήριστος τιμητὴς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὑπακοήν ἐκτελῶν τοῖς Συνοδικοῖς μου Πατρᾶσιν ἐπὶ τῇ ἀναδοχῇ ταύτης τῆς εἰσηγήσεως, καὶ ἐκ νεότητός μου χάριτι Θεοῦ ὑπηρέτης ὢν τῆς ἀνοθεύτου ἀληθείας, ἐστάθη ἀδύνατον δι' ἐμέ παρά νά εἶπω τήν ἀλήθειαν καὶ μόνον τήν ἀλήθειαν, ἀναλογιζόμενος τόν κίνδυνον τῆς νοθεύσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας ὑπό εἴτε πλανωμένων, εἴτε ἰδιοτελῶν, εἴτε «ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων κεκαυτηριασμένων τήν ἰδίαν συνείδησιν¹⁶⁸».

Τά συμπεράσματα καὶ αἱ κρίσεις μου ἐγένοντο βάσει ὅσων στοιχείων καὶ πηγῶν ἀψευδῶν κατέχω. Ἐάν ὅμως κάπου κάποιον ἠδίκησα (οὐχί πάντως ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀνθρωπίνης ἀτελείας), καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐξ ἄλλων στοιχείων καὶ πηγῶν πού τυχόν ἀγνοῶ, εἶμαι εἰσαεὶ πρόθυμος καὶ ἔτοιμος νά ἀποκαταστήσω τήν ἀλήθειαν, ὑποδεικνυομένης μοι μετὰ ἀψευδῶν ἀποδείξεων.

Δέν δύναμαι ὅμως νά φέρω τήν εὐθύνην τῆς σιωπῆς ἐνώπιον τῶν ἀμετανοήτων Ἐκκλησιαστικῶν δημαγωγῶν τῆς ἐποχῆς μας, πότε μὲν διά στόματος τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου φλυαρούντων ὅτι, «ἀσυμβίβαστος ἀγὼν ὑπὲρ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» καὶ «ἀποκορύφωμα τῶν ἀρετῶν» ἀποτελεῖ ἢ «ἐνεργὸς συμμετοχὴ εἰς τὰς

168. Α' Τιμ. δ', 2.

Ἐκκλησιαστικὰς ἐξελίξεις τοῦ 1979» τῶν ἀνεπα-
ναλήπτων πραξικοπηματιῶν, πού κατερράκωσε τόν
ἀνωθεν ὑφαντόν χιτῶνα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώμα-
τος¹⁶⁹!

Πότε δέ διά στόματος τοῦ ἀτυχῶς «Ἀρχιεπισκό-
που» Χρυσοστόμου οὕτω ναρκισσευομένων:
«**ΔΗΛΟΥΜΕΝ** κατηγορηματικῶς ὅτι θέμα σχί-
σματος γενόμενον ὑφ' ἡμῶν, δι' οὗ ἄθυρόστομοι
καί θρασεῖς Ἐκκλησιομάχοι ἐπιχειροῦν ἵνα μομ-
φήν προσάψουν εἰς ἡμᾶς, **ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΓΕΝΕΤΟ**»·
καί ἄλλα παρόμοια ἀναισθησίας ρητά¹⁷⁰!

Καί ἡ συστηματική παραχάραξις τῆς Ἱστορίας προ-
χωρεῖ καί εἰς τήν κατάκριτον Χρυσοστομικήν ἱστο-
σελίδα τοῦ internet, ὅπου ὁ Πιστός παραπληροφο-
ρεῖται διάφορα παράδοξα, ὡς ὅτι ἦσαν κανονικότα-
ται αἱ χειροτονίαι τῶν σχισιαρχῶν τοῦ 1979, καί ὅτι
ὁ Μητροπολίτης κ. Εὐθύμιος ἐξελέγη Μητροπολίτης
Θεσσαλονίκης ὄχι τό 1980, ὡς ὄντως καί εἶναι, ἀλλά
τό 1986!

Ἄλλ' ἄς ἀποστομωθοῦν οἱ ἐπιτήδειοι παραχαρά-
κται διά τῶν ἐνταῦθα ἱστορουμένων, δι' ὧν ἀποδει-
κνύονται ἡλίου φαινότερον τά ἐξῆς ἀληθῆ περιστα-
τικά.

Ἡ πολυπαθής Ἐκκλησία τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων
Ἵεροδοξῶν Χριστιανῶν ἀπό τό 1974 καί ἐξῆς διε-
σύρθη βάνανυσα καί ἐκτυπήθη ἀνελέητα ὑπό φατρια-
στικῆς τετραμελοῦς μερίδος Ἐπισκόπων τῆς, ἀθε-
τούσης καί αὐτήν ταύτην ἀκόμη τήν ἀνόθευτον ὁμο-

169. βλ. «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» φ. 13, σελ. 38.

170. βλ. «Φωνή τῆς Ἵεροδοξίας» 920, σελ. 9.

λογίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, προεξάρχοντος τοῦ (τότε) Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση. Ὑπὸ τῆς μερίδος ταύτης εἰσέβαλλε καὶ εἰς τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν μας ἡ Ἱερωνυμική - Ζωϊκή - νεοναυατιανή λαίλαψ τῆς Φαρισαϊκῆς καθάρσεως τῆς κουτσομπολικῆς «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας». Ὑπὸ ποιῶν; Ὑπὸ αὐτῶν τῶν αὐτοκατακρίτων συνεισάκτων Ἐπισκόπων .

Τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀνταρσίας καὶ τοῦ Φαρισαϊσμοῦ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀνεζωπυρώθη καταλυτικῶς μέ ἐν ἀνεπανάληπτον καὶ εἰς τὴν δισχιλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν πρωτάκουστον Ἐκκλησιαστικόν σχίσμα, μέ ἀποκλειστικόν σκοπὸν τὴν ὑφαρπαγὴν τῆς καθόλου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ Διοικήσεως ἐν ἔτει 1979, πρωτοστατούντων τῶν πρώην Ματθαϊκῶν «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου - «Κορινθίας» Καλλίστου - «Ἀχαΐας» Καλλινίκου - «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου - «Οἰνόης» Ματθαίου, ὡς καὶ τοῦ «Ὠρωποῦ» Κυπριανοῦ. Ἀποτελέσματα τοῦ ἐπαράτου αὐτοῦ σχίσματος ἡ Προτεσταντικὴ αἵρεσις τῶν Ἐκκλησιοσωματείων, ὁ μόνιμος ἔκτοτε διχασμὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ μισαδελφικὸν πνεῦμα Ματθαϊκῆς ἐμπνεύσεως, ἐκδικήσεως καὶ ἀλληλομαχίας, ἡ ἐπίτασις τῆς νεοναυατιανῆς αἵρέσεως τῶν Φαρισαϊκῶς καθαρῶν.

Δυστυχῶς ὀλίγα χρόνια μετὰ, ἐμφορούμενοι οἱ Κανονικοὶ μας Ἀρχιερεῖς ὑπὸ ἐνός οἴστρου κακῆς νοουμένης ἐνώσεως ἀκρίτου καὶ ἀντιφατικῆς, προχωροῦν εἰς ἓνα μὀρφωμα καὶ Συνοδικὸν σχῆμα ἀλλόκοτον, συμμιγνύοντες νομίμους καὶ παρανόμους, ἐκπτώτους, ἀργούς, καθηρημένους, αἰρετίζοντας,

πειρατάς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, ὁμοῦ μετὰ Κανονικῶν καί ἀστασιάστων, οἱ ὅποιοι καλῆ τῇ διαθέσει ἀπεκατέστησαν ἀδιακρίτως τήν γενικήν ἔνωσην τό 1985-’6, μή φθάνοντας ἤ ἀγαθή τους καί ἀπλή καρδιά νά φαντασθῆ τόν δόλον καί τήν ὑποκρισίαν τῶν ἀμετανοήτων ταραχοποιῶν, οἱ ὅποιοι θέσαντες ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐκ τῶν ἔσω πλέον τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐνεργοῦσαν ἀργά (διά νά μή γίνουν ἀντιληπτοί) ἀλλά σταθερά πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἐνδομύχου πόθου τους: **ΤΗΝ ΥΦΑΡΠΑΓΗΝ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.**

Τό ἐρμαφρόδιτον τοῦτο Συνοδικόν κατασκευάσμα ἐστηρίχθη ἐπί σαθρῶν θεμελιῶν, ἤτοι τήν κακῆν-κακῶς ἐκπόρθησιν τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, καί τήν ἀνάδειξιν εἰς μοιχεπιβάτην «Ἀρχιεπίσκοπον» διά μιᾶς καθ’ ὅλα ἀντικανονικῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀκοινωνήτου, ἀργοῦ καί ἐκπτώτου, πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση). Ἡ δέ μέχρι καί σήμερον κατασυκοφάντησις ἐκ μέρους τῶν ἀγνωμόνων αὐτῶν πρὸς τόν πατέρα μας Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον (ἄνευ τοῦ ὁποίου σήμερον δέν θά ἦσαν αὐτοί ἐκεῖ πού εἶναι) ἔχει ἕναν καί μόνον σκοπόν: νά δικαιολογήσουν τās ἰδικάς των χρονίας παρανομίας καί ἀνταρσίας, αὐτοῦ δῆθεν ὄντος κακοῦ Ἀρχιποιμέ-νος.

Οὔτε φρονῶ βέβαια, οὔτε ποτέ ὑπεστήριξα ὅτι ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος δέν ἔκαμεν, ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός, λάθη τινά. Πλήν ὁμως δέν ἦτο αὐτός πού παρουσιάζουν αὐτοί ὅτι δῆθεν ἦτο. Καί

οὐδέποτε ὁ Μακαριώτατος κ. Αὐξέντιος διέπραξε τοιούτου μεγέθους ἀντικανονικότητας, ἔξαπατήσεις, φατρίας καί Ἐκκλησιαστικά πραξικοπήματα ἐπί λύμῃ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς αὐτοὶ οὗτοι διαρκῶς διαπράττουν.

Ἀλλά ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐκτός Συνόδου ἐπί ἔτη φωνασκοῦντες θρασύτατα περὶ ἀντικανονικότητας, καθάρσεως καί εὐταξίας, ὁ νέος δηλονότι «Ἀρχιεπίσκοπος» καί οἱ σχισματικοὶ τοῦ 1979, διὰ τῶν πράξεών τους ἐντός πλέον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδείχθησαν οἱ χείριστοι ἀντικανονικοί, ἄτακτοι καί ἐσαεὶ ἀμετανοήτως φατριασταί· μὴ πραγματοποιήσαντες δέ οὐδεμίαν σχεδὸν δίωξιν ἀκαθάρτου καί ἀνηθίου (καθότι τοιαῦται περιπτώσεις μὲ ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις σπανιώτατα ὑπῆρξαν), κατεδίκασαν ἑαυτούς ὡς δυσφήμους συκοφάντας, ἔχοντας πρότερον ἐπὶ τόσα ἔτη ἐκτός Συνόδου ὡς περικάλυμμα καί σημαίαν τῆς ἀποστασίας τους, τὴν πρόφασιν τῆς νεοανατατικῆς ψευδοκαθάρσεως, τὴν ὁποίαν ἕως καί σήμερον προφασίζονται¹⁷⁰!

Κατάληξις τῆς ἀποτυχημένης Χρυσοστομικῆς Ἀρχιεπισκοπείας ἦτο ἡ ἀποκορύφωσις τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' αὐτῶν, καί ἡ αὐθαίρετος ἐν φατρίᾳ κατεξουσιάσις αὐτῆς πρὸς ὀριστικὴν ὑφαρπαγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως κατὰ τὰ ἔτη 1993-'95, πρῶτον μὲν, δι' ὀργανώσεως ἐνός ραδιοῦργου δικαστικοῦ πραξικοπήματος κατὰ τοῦ συνεπισκόπου των Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, προσβάλλοντας ἄμεσα καί βάνανυσα ὀλόκληρον τὸ Ἱερο-

170. βλ. αὐτόθι, σελ. 10.

κανονικόν περί ἀποδόσεως τῆς Δικαιοσύνης οἰκοδόμημα, δημιουργῶντας οὕτω ἐπικίνδυνον κακόν προηγούμενον διά τήν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν μας.

Δεύτερον δέ, ἡ φατρία τους ἐξεδηλώθη διά τῆς συνωμοτικῆς καταπατήσεως καί τοῦ ἀντικανονικοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς Συνοδικῆς βουλήσεως καί πλειοψηφίας, ἐπ' ἀπειλῇ πλήρους ἀθετήσεως τοῦ εὐρύθμου Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄνευ τοῦ ὁποίου καθίσταται ἀδύνατη ἡ κατά Θεόν λειτουργία καί ρύθμισις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καί ἀπειλεῖται καθ' ὀλοκληρίαν ἀλλοτρίωσις τῆς μορφῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα ὠδήγησαν τούς κεκτημένους ὀρθήν καί κανονικήν χειροτονίαν Ἐπισκόπους ἡμῶν πρός τήν ἐπί τῇ ἀσαλεύτῳ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων διαμαρτυρίαν, προεξάρχοντος τοῦ, εἰδικά καθήκοντα ἔχοντος ἐπί πάσης ἐλλείψεως ἢ παραβάσεως τοῦ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτου Φθιώτιδος Καλλινίκου· μετ' οὐ πολύ δέ, ἐπιμενόντων εἰς τήν φατρίαν καί αὐθαιρεσίαν τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» καί τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν ταραχοποιῶν, οἱ περὶ τόν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερεῖς προέβησαν εἰς τήν διακοπήν τῆς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν, λυτρώσαντες οὕτω τήν Ἀγίαν μας Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ἐπιβουλῆς των καί ἔμμεσα αἴροντες τήν γενομένην πρό δεκαετίας οἰκονομικῶς ἀναγνώρισίν των πρός αὐτούς, ὡς πλήρων καί Κανονικῶν Ἐπισκόπων.

Καί ἡμεῖς μὲν κηρύττομεν διαπρυσίως ταῦτα, μόνον μετὰ παρέλευσιν ὀκτώ ὀλοκλήρων ἐτῶν ἀπό τοῦ χωρισμοῦ, κατὰ τά ὁποῖα ἐκινήσαμε -κατὰ τό λεγό-

μενον- γῆν καί οὐρανόν προκειμένου φιλαδέλφως νά τούς βοηθήσωμεν νά μετανοήσουν, νά συνέλθουν καί νά συναισθανθοῦν τόν βόθυνον εἰς τόν ὁποῖον ἐβυθίστησαν.

Αὐτοί δέ, ἀποδεικνύοντες εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀπό μόνοι των ποῖοι ὄντως ἀπαύστως ἐπεθύμουν τόν χωρισμόν καί ἀμετανόητοι διαρκῶς ἐπεδίωκαν πανούργως τήν διχοτόμησιν, διεκήρυσσαν ἀπό τάς πρῶτας ἐβδομάδας τοῦ χωρισμοῦ: «**Ἀπαλλαγίκαμε ἀπό τά ἄτομα αὐτά, πού ἦταν ξένο σῶμα γιά τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος!... Μᾶς ἔβγαλαν ἀπό τόν κόπον νά τούς διώξουμε!**»¹⁷¹».

Ποῖοι ρητοροῦν ταῦτα; Οἱ τῶ ὄντι ξένον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία οἰκονομικῶς καί μόνον τούς ἐδέχθη ἐπί ματαίᾳ ἐλπίδι τῆς διορθώσεώς τους, τῆς ὁποίας ὁμως ἀγνωμόνως τήν γαστέρα διαρρήξαντες ἐν ἔτει 1995, ἐξῆλθον ὡς φρεναπᾶται Ἐκκλησιαστικά καί ἔχιδνες ἐνδεδυμένοι φρούδως τήν προτέραν ἐπ' αὐτοῖς ἀναγνώρισιν, ὥστε νά δύνανται πλέον ἐγγράφως νά καυχῶνται δημαγωγικῶς ὅτι αὐτοί, οἱ πάλαι ποτέ ἀπεριμμένοι καί καταφρονημένοι Ἐκκλησιαστικοί πειραταί, τώρα πλέον θαυματουργικῶ τῶ τρόπῳ «ποιμαίνουν τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», μονοπωλοῦντες τήν μοναδικότητα πάλιν καί πάλιν¹⁷².

171. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» Πενταπόλεως Καλλιοπίου φ. 59, σελ. 68-69.

172. βλ. «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» φ. 68, Μαρτίου 1997, σελ. 22 καί «Φωνή ἐξ Ἁγίου Ὁρους» 2002, σελ. 20-21 καί 36-43.

Κατόπιν πάντων τούτων, καί δεδομένης τῆς ἀδιαλλαξίας, ἀμετανοησίας καί ἐμμονῆς τῶν ἐκπεσόντων Χρυσσοτομικῶν εἰς τήν Ἐκκλησιομαχικήν αἵρεσιν τῶν προτεσταντιζόντων ἐκκλησιοσωματείων, ὀλοκληρώνοντας τήν ταπεινήν μου εἰσήγησιν, προτείνω καί εἰσηγοῦμαι εὐσεβάστως εἰς τήν ἡμετέραν συνέλευσιν τά ἐπόμενα:

1) Νά κηρυχθῆ Συνοδικῶς ἡ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον παρά Κανόνας ἀνάδειξις τοῦ πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσσοτόμου (Κιούση) ἀπαράδεκτος καί ἄκυρος, μέ ἀπόφασιν ὀριστικήν καί ἀμετάκλητον.

2) Νά ἀρθῆ ἡ κατά τό ἔτος 1985 ἀντικανονική Συνοδική ἀναγνώρισις τοῦ ἔτι ζῶντος ἐκ τῶν τριῶν ἀμετανοήτων ἀρχιφατριαστῶν-σκανδαλοποιῶν τοῦ 1979 «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, ἐπαναβεβαιουμένης τῆς ἀπό τοῦ 1979 κατά Κανόνας Συνοδικῆς καθαιρέσεώς του. Διά δέ τοῦς ἀποβιώσαντας ἐτέρους δύο «Πενταπόλεως» Καλλιόπιον καί «Οἰνόης» Ματθαῖον νά ἀφεθοῦν τά πράγματα εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τάς χεῖρας ἤδη καί εὐρίσκονται.

3) Νά ἐκδικασθῆ ἐπιτέλους βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἡ ἐκρεμοδικία τοῦ ἀγίου Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου ὑπό τῆς Κανονικῆς Συνοδικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, δι' ἀποφάσεως τοῖς πᾶσιν ἐξηγούσης ἀπλά καί συνοπτικά τά ἐπιχειρηθέντα εἰς τήν ὑπόθεσιν αὐτήν δικονομικά ἐγκλήματα.

4) Ἐφόσον κηρύξωμεν ἀντικανονικήν καί ἀπαράδεκτον τήν μοιχεπιβατικήν Ἀρχιεπισκοπεῖαν Χρυσσοτόμου, ἔχοντες δέ ἤδη ἄρη ὡς παρά Κανόνας τήν κατά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου

καθαίρεσιν, ἔπρεπε λογικῶς ἐάν ὑπῆρχε Κανονικῶς συγκεκροτημένη Ἱερά Σύνοδος διαδόχων τοῦ μακαριστοῦ κ. Αὐξεντίου, νά προχωρήσωμεν πάσῃ θυσίᾳ εἰς μετ' αὐτῆς ἔνωσιν, παραδεχόμενοι τά λάθη τοῦ παρελθόντος. Ταύτης ὁμως κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος μή ὑπαρχούσης, ἔχομεν ἱερώτατον χρέος ὅπως ποιήσωμεν πᾶν ὅ,τι δυνάμεθα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ ἁγίου Λαρίσης κ. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος πιστεύω ὅτι εἶναι τό μόνον ὑγιές ὑπόλειμμα τῶν διαδόχων Αὐξεντίου.

5) Νά πάυση ἡ ὑποστολή ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας καί Συνόδου, ἡ μέχρι τοῦδε τηρουμένη διά λόγους διαλλακτικούς καί φιλενωτικούς, καί στεντορεῖα τῆ φωνῆ νά διακηρύξωμεν ἐπιτέλους τήν Ἐκκλησιαστικήν μας συνείδησιν, ὅτι δέν εἴμεθα οὔτε οἱ «ἐνιστάμενοι», οὔτε οἱ «διαμαρτυρόμενοι» τῶν Κιουσικῶν, ὡς κάποιοι μᾶς διαβάλλουν, ἀλλά ἡ χάριτι Θεοῦ
ΜΟΝΗ ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,
ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΣ ΑΚΕΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑ
ΔΥΝΑΜΙΝ ΙΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΩΣ ΙΣΤΑΜΕΝΗ·
 ὄντες φυσικά ὡς ἄνθρωποι ὄχι ἀλάθητοι, τό ὁποῖον ἄλλωστε οὐδέποτε διεκηρύξαμε.

6) Νά κηρυχθοῦν οἱ Χρυσσοστομικοί σχισματοαιρετικοί ἐπισήμως καί ὀριστικῶς, μέχρι τουλάχιστον διαλύσεως τῶν Ἐκκλησιομάχων καί βλασφημῶν Ἐκκλησιοσωματείων τους.

7) Νά ληφθῆ εἰδική μέριμνα διά τήν ἐξάλειψιν τῆς σκανδαλωδεστάτης Κανονικῆς παραβάσεως τῶν συνεισάκτων εἰς ἐπίπεδον καί Ἐπισκόπων καί Κλη-

ρικῶν, ἀποκλεισθῆ δέ ἀμετακλήτως ἀπό ὑποψηφιότητα δι' Ἀρχιεπίσκοπον πᾶς συνείσακτος, ἵνα μὴ γενώμεθα περίγελοι καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, ὅπως πολλάκις προσωπικῶς καὶ ἡ ἐμὴ εὐτέλεια ἐγενόμην, δεχόμενος μύρια παράπονα διὰ τόν συνείσακτον Χρυσόστομον (Κιούσην).

8) Νά μελετήσωμεν πάντες ὁμοῦ, Ἐπίσκοποι καὶ Κληρικοί, μέ τήν εὐκαιρίαν τῆς παρούσης συνελεύσεώς μας, τό ἀναγκαῖον ἢ μὴ τῆς ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου, γεγονός τό ὁποῖον θά βοηθήσῃ τά μέγιστα εἰς τήν Ἐκκλησιαστικήν μας ὀργάνωσιν καὶ θά ἀναδείξῃ τήν Ἐκκλησίαν μας. Καί προσεπιδηλῶ ὅτι πολλοὶ θεοσεβεῖς Κληρικοί μας μέ ἔχουν παρακαλέσει, ὅπως προβῶμεν εἰς τήν ἐνέργειαν αὐτήν.

9) Νά ἀνατεθῆ εἰς Συνοδικήν ἐπιτροπήν ἡ συγκέντρωσις καὶ κωδικοποίησις ἀπάντων τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν διαδικασίαν κατηγορίας καὶ ἐκδικάσεως τῶν Ἱερωμένων, μέ ἐπιπρόσθετον βασικήν κάλυψιν τῆς σχετικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὁρθοδόξου πράξεως, ὅχι μόνον πρός προφύλαξιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἀπό τήν δικαστικήν τρομοκρατίαν τῶν νεοναυατιανῶν Φαρισαϊκοῦ τύπου καὶ Ἱερωνυμικῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλά καὶ διότι ὅλοι οἱ χωρισμοὶ καὶ αἱ ἀλληλομαχίαι τῶν Ἐπισκόπων μας κατὰ τά τελευταῖα ἔτη ἔχουν συνδεθῆ μέ αὐτόχροημα ἀντικανονικᾶς καὶ ἀποβλήτους δικαστικᾶς διαδικασίας καὶ ἀποφάσεις, λόγω τῆς γενικῆς ἐμπαθείας, ἀλλά καὶ τῆς ὁμολογουμένως ἀγνοίας τῶν σχετικῶν Κανονικῶν διατάξεων ὑπό πολλῶν συνεπισκόπων μας.

10) Νά συνταχθῆ παραλλήλως εἰς κατάλογος τῶν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς αἰωνοβίου Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως ὑποχρεώσεων τοῦ Πρώτου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί τοῦ τρόπου ἀντιμετωπίσεώς του ὅταν αὐτάς δέν τηρεῖ, καθότι ἐπανειλημμένως εἰς τό παρελθόν προέκυψαν ἀντιγνώμιαί καί διχοτομήσεις λόγω τῆς μῆ ὀρθῆς γνώσεως, τηρήσεως καί ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Τοῦτον τόν δεκάλογον εἶχα νά προτείνω εἰς τήν ὑμετέραν ἀγάπην.

Ἐπειδῆ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὠρισμένοι ἀντικείμενοι δημαγωγοί μέ σοβαροφάνειαν θά εἶπουν: «Τώρα, μετά ἀπό τόσα ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας τά θυμηθήκατε αὐτά ἐναντίον τους;» Καί ἐπειδῆ ἴσως κάποια ταπεινά προτάσεις μου νά φανοῦν τολμηραί, ὑπενθυμίζω καί πάλιν ὅτι, προσωπικῶς δικαιοῦμαι νά ζητήσω κατά συνείδησιν τήν ἐπανόρθωσιν καιρίων ἀντικανονικοτήτων τοῦ παρελθόντος, αἱ ὁποῖαι τά μέγιστα ἔβλαψαν τήν Ἐκκλησίαν μας καί εἰς τάς ὁποίας ἡ ἐμή εὐτέλεια δέν συμμετεῖχεν ὡς Ἐπίσκοπος, δεδομένου μάλιστα ὅτι καθώς ἐξ ἀρχῆς Πατερικῶς καθωρίσαμε, «**πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανόν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ**¹⁷³»· καί ὅτι ἡ μετ' ἐπιφυλάξεων ἢ καί κατά καταπίεσιν ἢ καί δι' ἐξαπατήσεως ἐπιτευχθεῖσα κοινωνία ἀντικανονικῶν καί κανονικῶν Ἐπισκόπων» δέν καθιστᾶ «ὡς διά μαγείας

173. βλ. καί «Ἐκκλησία» 16-9-1979, σελ. 412-413, καί ἔνθα ἀνωτέρω, σελίς 11.

τούς ἀντικανονικούς ἄνευ ἐτέρου Κανονικῆς¹⁷⁴». Καί ὅτι «μία παρανομία ἐπαναλαμβανομένη ἢ παρατεινομένη δέν παύει νά εἶναι παρανομία», ἡ δέ Κανονικῶς καί Ὁρθοδόξως συγκροτούμενη καί ἐργαζομένη Ἱερά Σύνοδος κέκτηται Θεῖω Δικαίῳ πᾶν δικαίωμα πρὸς ἀποκατάστασιν πάσης παρανομίας καί ἀντικανονικότητος, ἡ ὁποία ἀποβαίνει τελικῶς βλαπτική διὰ τήν Ἐκκλησίαν¹⁷⁴.

Τέλος, ἔχοντας μετ' ἀφάτου θλίψεως διαπιστώσει, ὅτι μέχρι καί τό 1995 τουλάχιστον διὰ μίαν εἰκοσαετίαν εἰς τούς Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς μας ἐπεκράτει δυστυχῶς μισαδελφία, ἀθέμιτος ἀνταγωνισμός, προχειρότητα, αὐταρέσκεια, ζηλοτυπία καί τά τούτοις ὅμοια· ἔχοντας δέ μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης γευθεῖ καί συμβάλλει τό κατά δύναμιν κατά τά τελευταῖα ἔτη διὰ μέν τήν κατάργησιν τοῦ κακεντρεχοῦς τούτου κλίματος, διὰ δέ τήν ἐμπέδωσιν μεταξύ τῶν Συνοδικῶν ἡμῶν Ἀρχιερέων τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀλληλοκατανοήσεως καί ἀνιδιοτελοῦς συνεργασίας, γονυκλινῆς ἱκετεῦω:

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀδελφοί μου καί συνεπίσκοποι·

Νά προσέξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, νά ὑποστῶμεν πᾶσαν θυσίαν καί κόπωσιν, ὥστε νά διατηρήσωμεν καί νά ἀναπτύξωμεν ἔτι καί ἔτι τήν ὑφισταμένην ἀδελφικήν μας ταύτην ἀγάπην καί ἀλληλεγγύην, διὰ τήν ὁποίαν δοξάζω τόν πανάγαθον Θεόν, ἐξ οὗ «πᾶν δῶρημα τέλειον» παρέχεται¹⁷⁵, καί

174. πρβλ. αὐτόθι, σελ. 402-405 καί Προλεγόμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς Πηδάλιον.

175. Ἰακ. α', 17.

θεωρῶ τό Πανάγιον Πνεῦμα νά ἀναπαύεται εἰς ἡμᾶς. Ἐκ τῆς ὁποίας ἀγάπης μέγιστα ὠφέλεια δύνανται νά προκύψουν εἰς τήν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν καί τήν Ὁρθοδοξίαν ἐν γένει, καί ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶναι τό βασικόν γνώρισμα τῶν ὄντως γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, κατά τόν Κυριακόν λόγον· «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις¹⁷⁶».

Συγχωρήσατέ με πού σᾶς ἐκούρασα ἐπιμηκύνων τόν λόγον, ἀλλά ἦτο ἀπαραίτητον, προκειμένου νά ὀλοκληρώσω ἀξιοπρεπῶς καί ἀνελλιπῶς τήν ἀνατεθεῖσάν μοι ἐργασίαν.

Ἡ δέ χάρις καί φώτισις τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἡμῶν, φυλάξοι πάντας ἡμᾶς παντί τρόπῳ εἰς αἰῶνας αἰώνων· Ἀμήν.

† Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας Μακάριος

---

176. Ἰωάν. ιγ', 35.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΤΗΛ. 36 28 280

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ 66^ο
Συνεδρίασις τῆς Ἱερῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
τῆς 16^{ης} Σεπτεμβρίου 1975

ΠΑΡΟΝΤΕΣ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ

1 <ο Πάρισις κ.κ. Ανδρέου, Ἀρσίου	4 <ο Μεσσηνίας κ.κ. Ανδρέου
2 <ο Γρεβενών κ.κ. Γεωργίου	5 <ο Μεσσηνίας κ.κ. Μαρίνου
3 <ο Φθιώτιδος κ.κ. Κωνσταντίνου	6 <ο Αχαΐας κ.κ. Κωνσταντίνου
11 <ο Θεσσαλονίκης κ.κ. Θεόδωρου	7 <ο Δίωξης κ.κ. Κωνσταντίνου
12 <ο Αιτωλίας κ.κ. Παύλου	8 <ο Αιτωλίας κ.κ. Γεωργίου
13 <ο Παρίσις κ.κ. Θεοδοσίου	9 <ο Πεντάκης κ.κ. Κωνσταντίνου
14 <ο Χίου κ.κ. Σεβαστιανού	10 <ο Αχαΐας κ.κ. Κωνσταντίνου
15 <ο Κεφαλίας κ.κ. Μαρίνου	17 <ο Βοιωτίας κ.κ. Γεωργίου
16 <ο Αχαΐας κ.κ. Αθανασίου	
18 <ο Αιτωλίας κ.κ. Γεωργίου	

Παρόντες καὶ τὸ Σωματεῖον Ὁμογενῶν Ἑλλήνων τῆς
"ΘΕΜΑΤΑ Ἡμερησίου Διατάξεως"

- 4 Γενικὴ ἐπιμέρεια περὶ τῆς ἐπέξεως, ἔγγραφο ἀπὸ τοῦ Καρδινάλιου
- α) Σχεδ. τοῦ αἰγίου Πάπῆος πρὸς τὴν μετὰ ἀποκατάστασιν ἐκτ.
- β) Ὁργανισμὸς φιλίας καὶ ἀλληλεγγύης ἐκείνη.
- γ) Ἐπὶ αὐτοῦ, διαμορφώσεται ὁ ἕβ. κ.κ. Χαλδίατος ἢ ἀπὸ τὸ ἕβρα
τῆς ἀντιπροσώπου Χερουζουῦ τοῦ 1974, ἀποφασιστὴν ἑπιπέδου
ἐκ μετῴνιου ἐπιπέδου.
- δ) Ὁ ἕβ. Πεντάκης ὅπως νὰ ἐβλεπῶν ἐκ πάντων καὶ νὰ ἐκεί-
νη μὴ μὴ τῶν ἁγίων τῆς Ἱερῆς Συνόδου.
- ε) Ὁ ἕβ. Κεφαλίας ὅπως νὰ ἀποφασιστὴν ἐπὶ ἕβ. τοῦ ὁργανισμοῦ
διὰ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ διασφάλισιν αὐτοῦ.
- ς) Ὁ ἕβ. Αχαΐας ὅπως νὰ ἀποφασιστὴν ἢ ἕβ. ἐπιπέδου
πρὸς τὴν Χερουζουῦ καὶ : - Ἀποφασίσει.
Νὰ ἀποφασιστὴν ἢ ἕβ.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΤΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ
ΣΥΝΕΡΓΟΥΝΤΙ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ
ΔΟΞΑ, ΚΡΑΤΟΣ, ΑΙΝΕΣΙΣ ΕΙΣ ΑΙΩΝΑΣ·
ΑΜΗΝ!